உ

கணபதயேநம.

ஞானானந்த சுபோதமாகிய

அதிர்ஷ்ட பொக்கிஷம்

[illegible] யின் னிழுத்தத்தி

[illegible] பேற்று

[illegible] வாட்டியோட

[illegible] துணைசெய் வாறே போலத்

[illegible] திரித்துப் பொறித்தமென்

[illegible] தொனு மாலிக்

[illegible] ககமகிழ்ந்தோ

[illegible] பிரால்.

இஃது

திருமயிலை - இராமலிங்க முதலியா ரவர்களால்

பிழையறப் பரிசோதிக்கப்பட்டு,

சென்னை

சிற்றம்பலவிலாசம்பிரெஸ்ஸிற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1903.

கணபதயேநம:

ஞானானந்த சுபோதமாகிய

அதிர்ஷ்ட பொக்கிஷம்.

இத்தேசத்துப் பெண்கள் கல்வி யில்லாமையினால் அஞ்ஞான இருளில் ஆழ்ந்திருக்கிறார்களென்பது யாவருக்குந் தெரிந்த விஷயமா யிருக்கின்றது. பெண்களுக்குக் கல்வி ஆவசியகமென்பதைச் சிலர் ஒப்புக்கொண்டாலும், அநேகர் பெண்கள் படித்து என்ன உத்தியோகஞ் செய்யப்போகிறார்களென்றும், அவர்கள் படித்தால், புருஷருக்கடங்கி நடவாமல் விபரீத பாவத்தினால் கெட்டுப் போவார்களென்றும், துராக்ஷேபஞ் செய்கிறார்கள். தெய்வபக்தியும் விவேகமும் நற்குணங்களும் உண்டாவதற்காகக் கல்விகற்பதே யல்லாது உத்தியோகமே செய்வதற்காகவோ? அல்லவே. நெல்லுக்கிறைக்கிற தண்ணீர், புல்முதலியவைகளுக்கும் உபயோகமாவதுபோலவும், பானத்துக்காக வெட்டுகிற குளம் ஸ்நாந முதலியவற்றிற்கும் உதவுகிறது போலவும், பழத்துக்காக வைக்கும் விருக்ஷம் நிழல் முதலியவற்றிற்கும் உபயுக்தமாவது போலவும் புத்தியின் அபிவிர்த்திக்காகப் படிக்கப்படுங் கல்வி உத்தியோக முதலியவற்றுக்கும் சாதனமாகிறதே தவிர, படிப்பதற்கு உத்தியோகமட்டுங் காரணமென்று சொல்வது, குல்லாவுக்காகத் தலையே யல்லாமல் தலைக்காகக் குல்லா அல்லவென்று சொல்வதற்குச் சமானமா யிருக்கின்றது.

சரீரத்துக்கு ஆகாரம் எப்படியோ அப்படியே கல்வியானது புத்திக்கு மிகவும் ஆவசியமாக இருக்கின்றது. நாளுக்குநாள் வளர்கின்ற சரீரத்தைச் சுவாமி நமக்குக் கொடுத்திருந்தாலும் அதற்குத் தகுந்த ஆகாரங்களைக் கொடுத்துச் சௌக்கியத்துக் கடுத்த காரியங்களையெல்லாம் நாமே தேடிக்கொள்ளாவிட்டால், சரீரம் வளரமாட்டாதே. அப்படியே கடவுள் நம்மை ஞானத்மாவாகச் சிருஷ்டித்திருந்தாலும், நம்முடைய சுபாவஞானம் எவ்வளவும்போதாமலிருப்பதால் கல்வியென்கிற ஆகாரத்தைக் கொடுத்துப் புத்தியை அபிவிர்த்தி செய்யவேண்டியது நம்முடைய கடமையாபிருக்கிறது.

"செவிக்குணவில்லாத போழுது சிறிது
வயிற்றுக்கு மீயப் படும்."—என்று திருவள்ளுவநாயனாருஞ் சொல்லியிருக்கிறார்

நம்முடைய மனம் எப்படிப்பட்டதென்றால், ஒருகணப்பொழுதாயினும் சும்மா இராமல் பூமண்டலம், ஆகாசமண்டலம் முழுவதும் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கின்றது. நாம் சும்மாவிருந்தாலும், வேலை செய்தாலும், படித்திருந்தாலும், நித்திரைசெய்தாலும், தன்னுடைய சஞ்சாரத்துக்கு எப்போதும் ஓய்வில்லை. அதற்குக் களைப்புமில்லை இளைப்புமில்லை என்னும் இத்தன்மையது. இப்படிப்பட்ட மனதுக்குக் கல்வியென்கிற துணையில்லாவிட்டால், கடிவாளமில்லாத குதிரைபோலவும், கண்டபடி திரியுங் குரங்குபோலவும், கரைகடந்த வெள்ளம்போலவும், கட்டுங்கடங்காக்காளைபோலவும் அது தேசமெல்லாந்திரிந்து நம்மைத் தீக்குணமாகிய காட்டிலும், மேட்டிலும், கல்லிலும், முள்ளிலும் இழுத்து முடிவில் நரகமென்கிற பாதாளத்தில் தள்ளிவிடுமென்பதற்கு எள்ளளவும் சந்தேகமில்லை. இந்தக் காரணத்தைப்பற்றியே ஆண்பிள்ளைகள் உத்தியோகஞ்செய்ய விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் அவர்களுக்குப் படிப்பிப்பது வழக்கமா யிருக்கின்றது.

பெண்களுடைய மனமும் புருஷர்களுடைய சித்தமும் ஒரே தன்மையா யிருப்பதால், பெண்களுக்குமட்டும் கல்வியை போதியா விட்டால், அவர்களுடைய சித்தம் எப்படி நன்மார்க்கத்திலே நிலை கொள்ளும்? "காதக்கொரு குதிரையும் வேண்டும், காற்றைப்போல் பறக்கவும் வேண்டும்" என்பதுபோலவும், "புல்லுண்ணாத பசுவும் வேண்டும் - பூரணமாகச் சுரக்கவும் வேண்டும்" என்பதுபோலவும், ஸ்திரீகள் படியாதவர்களாயிருக்கவும் வேண்டும், உத்தமிகளாய் நடக்கவும் வேண்டுமென்றால், எப்படி நம்முடைய மனோரதம் நிறைவேறும்! மாவுக்கும் ஆசை பணியாரத்துக்கும் ஆசையா?

"விலங்கொடு மக்களனையர் இலங்குநூல்
கற்றாரோ டேனை யவர்."

மனிதர்களுக்கும் மிருகங்களுக்கும் எவ்வளவு பேதமோ, அவ்வளவுபேதம் கற்றவர்க்குங் கல்லாதவர்க்கும் உண்டு என்று திருவள்ளுவ நாயனார் சொல்வதுபோல், ஆண்பிள்ளைகளுக்குள் படித்தவனுக்கும் படியாதவனுக்குமுள்ள பேதத்தை நாம் நாள்தோறும் காண்கிறோம். படித்தவன் கூடியவரையில் தன்னுடைய படிப்புக்குத் தகுந்த புத்தியும் நல்லொழுக்கமும் யாதொரு மானமான ஜீவனஞ்செய்

யுக்தருந்த திறமையுமுள்ளவனுயிருக்கிறுன். படியாதவனே என்றுல்,
பாமரனுண்டனுய்மாடுமேய்க்கவும விறகுதூக்கவும் மண்கல் முதலியவை
களை வெட்டிச் சுமக்கவும் மற்றும் பல கஷ்டமான வேலைகள் செய்
யவுமே உபயோகப்படுகிறுன். மேலும் கொலை திருட்டு கன்னம்
பெருங்கொள்ளை முதலான குற்றங்களைச்செய்கிறவர்களெல்லாம் படி
யாதவர்களேயன்றி, படித்தவர்கள் அந்தக் குற்றங்களில் ஏதேனும்
ஒன்றைச்செய்வது மிகவும் அரிது. ஆடவர்களுக்குள் கற்றவனுக்கும்
கல்லாதவனுக்கும் ஏணிவைத்துப்பார்க்கும்படியான இவ்வளவு பார
தூர வித்தியாசமிருக்கும்போது, பெண்களுக்குமட்டும் படியாமலே
சகல சற்குணங்களும் உண்டாகுமென்று நினைப்பது வீணே. படியாத
ஸ்திரீகள் ஏதோ கடவுளுடைய கிருபையால் இவ்வளவாவது நல்ல
வர்களாயிருப்பதற்கு நாம் ஆச்சரியப்படவேண்டியதைவிட்டு, அவர்
களில் சிலர் துர்க்குணமுள்ளவர்களாயிருப்பதற்கு ஆச்சரியப்பட
இடமேயில்லை. கல்லாத ஸ்திரீகள் விவேகிகளாயிருப்பது எவ்வளவு
ஆச்சரியமென்றால், முடவர்கள் ஆடவும், குருடர்கள் அந்த ஆட்டத்
தைப்பார்த்துச் சந்தோஷிக்கவும், ஊமைகள் பாடவும், செவிடர்கள்
அந்தப் பாட்டைக்கேட்டு மகிழவுங்கண்டால் எவ்வளவு அதிசயமோ
அவ்வளவு அதிசயந்தான்.

பெண்கள் கல்வி கற்பதனால், அவர்களுக்குப் பதிவிரதாதர்மம்
முதலிய சற்குணங்கள் அதிகரிக்கும், புருஷன்மேல் உண்மையானபக்
தியும் விசுவாசமும் உண்டாகுமேதவிர, அவர்கள் ஒருநாளும் புரு
ஷத்துரோகிகளாகமாட்டார்கள். நாம் இப்படிச் சொல்வது உண்மை
யென்பதற்கு எல்லாக் கல்வியும் உணர்ந்து புருஷர்கள்மேல் அபார
நேசமும் அன்புமுள்ள ஐரோப்பிய ஸ்திரீகள் சாக்ஷியாயிருக்கிறார்கள்.
புருஷர்களில் சிலருக்கே கல்விகற்றும் நற்குணமுண்டாகாமலிருப்
பதுபோல, ஸ்திரீகளிலும் சிலர் வித்தையை அப்பியாசித்தும் பிரயோ
ஜனமடையாமற்போனாலும் போகலாம். அந்தக் காரணத்தைக்
கொண்டு ஸ்திரீகளுக்குப் படிப்பிக்கக் கூடாதென்று சொல்வது முற்
றும் பொருத்தமில்லாததாயிருக்கிறது.

ஒருவன் தன்பெண்சாதிக்குக் கண்ணிருந்தால் அந்நிய புருஷர்
களைப் பார்ப்பாளென்று கண்ணில்லாத குருடியைக் கலியாணஞ்
செய்துகொள்ளச் சம்மதிப்பானே? சில சமயங்களில் பிள்ளைக்குத்
தாய்பால் கொடுக்கும்போது பால் புரையேறிப் பிள்ளை இறந்துபோவ

தனால் பிள்ளைக்குப் பால்கொடுக்கக் கூடாதென்று சொல்லலாமா? சகல பிராணிகளுக்கும் ஜீவாதாரமாயிருக்கிற மழை, வெயில், காற்று முதலியவைகள் சில சமயங்களில் சிலருக்குச் சேதத்தை யுண்டுபண்ணுவதனால், மழை, வெயில், காற்றுமுதலியவைகள் வேண்டாமென்று ஆணையிட்டு மறிக்கலாமா? அப்படி வித்தியாப்பியாசத்தினால் ஆயிரத்திலொரு ஸ்திரீ அகங்காரங்கொண்டு கெட்டுப்போனாலும், அதனால் மற்ற ஸ்திரீகளையும் படிக்கக்கூடாதென்று விலக்குவது யுக்தமல்ல. மத்தியான காலவெயில மஞ்சள் நிறமாகத் தோன்றுவது, காமாலைக் கண்ணின் குற்றமேயல்லாது, வெயிலின் குற்றம் அல்ல. சர்க்கரைகசப்பது வாய்க்குற்றமே அல்லாது சர்க்கரையின் குற்றமல்லவே. குறுணி மை யிட்டாலும் குருட்டுக்கண் பல்ல காணாததுபோல், சில படித்தும் திருந்தாமலிருப்பது அவரவர் துர்க்குணமே தவிர, கல்வியால் வந்த குற்றமென்று சொல்வது அபத்தம்.

கலிவிருத்தம்.

"பொருந்துநற் கலைநெறி பூவை கற்பது
திருந்திய மிருமலர் சேர்ந்த போமெனல்
யருந்திடா துயிர்தரு மருந்தை மானுடர்
அருந்திடிற் சாவரென் றறைத லொக்குமே."

நல்கல்வியை உணருகிற ஸ்திரீயினுடைய சுபாவமது திருந்தி வளருமல்லாது, கெட்டுப்போமென்று சொல்வது, சாகும் உயிரை நீடித்திருக்கச்செய்யும் தேவாமிர்தத்தை மனிதர்கள் புசித்தால் இறந்துபோவார்களென்று சொல்வதற்குச் சமானமென்று நீதிநூல் மாதரைப் படிப்பித்த லென்னும் அதிகாரத்திற் சொல்லப்படுகிறது.

சர்வலோக கர்த்தாவும், சர்வஜீவ தயாபரரும், சர்வாந்தரியாமியும், சர்வ விபுவும், தர்ம ஸ்வரூபியும், அகிலாண்டகோடி பிரமாண்ட நாயகரும், ஆதியந்த மில்லாதவரும், மனோவாக்குக் கெட்டாதவரும், பஞ்சேந்திரியங்கட்கு அதீதரும், தேவாதிதேவரும், கோடி சூரியப்பிரகாசரும் பூதங்களுக்குக் காரணபூதரும், சூரியனுக்குச் சூரியனும், உடலுக்கு உடலும், உயிர்க் குயிருமாய், இந்த உலகத்தைப் போல அநந்தகோடி உலகங்களையும், அநந்தகோடி சந்திர சூரிய நக்ஷத்திரங்களையும் உண்டுபண்ணி, அவைகளை ஆதாரமின்றி அந்தரத்தில் நிறுத்திக்காப்பவரும், கற்பகோடி காலங்களை நிமிஷமாகக் கழிக்கிறவரும், நித்திய நிர்மல நிர்விகார நிர்த்தொந்த நிஷ்பிரபஞ்சப் பொருளும் ஆகிய பகவானைக் கல்வி அறிவினால் அறியலாமே அல்லாமல் வேறொன்றினாலும் அறியக்கூடாதே.

நம்மை ஞானத்மாவாகப் படைத்து, நமக்காக அஸ்திவாரம் தூண் சுவர் முதலியவைகளில்லாமலே பூமியாகிய பெரிய அரண்மனையைக் கட்டி, ஆகாசமண்டபம் வளைத்து, நக்ஷத்திரங்களாகியமுத்துமேற் கட்டி தூக்கி, அகலு நெய்யும் திரியும் தூண்டுகோலு மில்லாத சந்திர சூரியர் முதலிய தீபங்களை யேற்றி, புல்பூண்டுமுதலிய பச்சை ரத்ந கம்பளங்களைக் கீழே விரித்து, ஸ்வர்ணச்சொடிகளாலும் நவரத்நங்களாலும் நானாவித விநோத விசித்திரமாகச் சித்திரமண்டபத்தை அலங்கரித்து, மதுரமான கனிவர்க்கங்களும், பரிமளபுஷ்பங்களும் நிறைந்த சோலைகளையும், சிங்காரத்தோட்டங்களையும், மலைகளாகிய உன்னத சிங்காசனங்களையும், நதி ஏரி குளமுதலிய நீராடுந்துறைகளையும், சாமரைக்குடைகளையும், ஆனை, குதிரை, ரிஷப முதலிய வாகனங்களையுங் கொடுத்து, சமுத்திரங்களுடைய கோஷங்களாகிய மேளவாத்தியக்காரர்களையும், அன்னம் மயில் முதலிய நாடகசாலைப் பெண்களையும், குயில்முதலிய பக்ஷிகளாகிய சங்கீதவித்வான்களையும், மேகங்களால் நீர்வார்க்கிற ஆகாசப்பெண்ணையும், வாயுவாகிய ஆலவட்டக்காரனையும், அக்கினியாகிய சமையற்காரனையும், சம்பளமில்லாத ஊழியக்காரர்களாக நியமித்து, பின்னும் எண்ணிமுடியாத நன்மைகளையும், சுகபோக்கியங்களையும் நமக்குத் தந்தருளிய பரமதயாளரைக் கற்றறிந்த ஞானிகள் உணர்வார்களேயன்றி, கற்றறியாத மூடஜனங்கள் எப்படி உணர்வார்கள்?

நீதிபோதம், அஷ்டாங்கஸ்திர முதலிய நூல்களைப் படியாவிட்டால், கடவுளுடைய பெருமையும், சர்வசக்தியும், மகிமைப்பிரதாபமும் ஸ்திரீகளுக்கு எப்படிவிளங்கும்? சுவாமியினுடைய மகிமையை அறியாத ஸ்திரீகளுக்கு அவர்மேல் எப்படி பக்தியுண்டாகும்? அக்ஷரரூபமாயிருக்கிற வேதவிதிகளையும், நீதிசாஸ்திரங்களையும் படித்தறியாத பெண்கள் எப்படி நல்வழியில் நடக்கக்கூடும்? கோவிலில் தான் தெய்வமுண்டென்றும், கோவிலிருக்கிற விக்கிரகங்களைத் தவிர வேறுதெய்வமில்லையென்றும் நினைக்கிற பாமர ஸ்திரீகள் மேற்படி விக்கிரகங்களில்லாத வீடுகளிற் பாவங்களைச் செய்ய அஞ்சுவார்களா?

ஸ்திரீகள் படியாவிட்டால், யானையையும், மலையையும்பார்த்த குருடர் கதையாகவல்லவோ முடியும்? அக்கதைகள் வருமாறு:— சில குருடர்கள் யானையை அறிந்துகொள்ள ஆசைகொண்டு, யானைக்காரனுடைய அனுமதியால் யானையைக் கைகளால் தடவிப் பார்த்தார்களாம். வாலைத்தடவி அறிந்தவன், யானை விளக்குமாறுபோ

யிருக்கிறதென்றார், காலைத்தடவி அறிந்தவன் யானை உரல்போலிருக்கிறதென்றும், காதைத்தடவி அறிந்தவன், யானை முறம்போலிருக்கிறதென்றும், துதிக்கையைத்தடவி அறிந்தவன், யானை உலக்கைபோலிருக்கிறதென்றும் தங்களில் தீர்க்கித்துக்கொண்டார்களாம். ஒரு குருடன் மலையைப்பார்க்க விருப்பங்கொண்டு மலைக்குப்போகிறவர்களைத் தொடர்ந்துபோய், தன் கைமட்டினவரையில் மலையைத் தடவிப்பார்த்து, தன் கைமட்டின உயரந்தான் மலையென்று சாதித்தானாம். அப்படியே கல்லாத பெண்களுக்கு ஈசுவரநிர்ணயமும் பிரபஞ்சஞானமும் உண்டாவது அசாத்தியமல்லவா?

கடவுளினுடைய திவ்விய ஸ்வரூபத்தைக் குறித்தும் வேதாந்த விஷயங்களைக் குறித்தும் கல்லாத பெண்களுக்கு எவ்வளவுதான் போதித்தாலும், செவிடன்காதில் சங்கை ஊதினதுபோலவும், குருடனுக்குமுன் பந்தத்தைப் பிடித்ததுபோலவும், கல்லில் மழைபெய்ததுபோலவும், காட்டிற்கெறிந்த நிலவுபோலவும் அப்போதனை வியர்த்தமாய்ப் போவதேயொழிய உபயோகமாகாது.

குருமார் முதலானோர் சொல்லுகிற சாதாரணமான பிரசங்கங்களுக்குக் கூடக் கல்லாத ஸ்திரீகள் அந்தரங்க சம்பந்தப்படாதது வருத்தமாயிருக்கிறது. அவர்கள் செய்கிற அர்ச்சனைகளும் அப்படியே. அவர்களுக்குப் பெரியவர்கள் சொல்லுகிற புராணபோதனைகளும் தாலாட்டாகமுடிகிறது. எப்படியென்றால், குருமார் முதலானோர் பிரசங்கம் ஆரம்பித்தவுடனே கல்லாத ஸ்திரீகள் அப்பிரசங்கத்தின் பொருளை அறிந்துகொள்ளக்கூடாமையால், மனமேகாப்பித் தூங்கிவிட ஆரம்பிக்கிறார்கள். தாலாட்டு முடிந்தவுடனே பிள்ளைகள் விழித்துக்கொள்ளுவதுபோல், பிரசங்கம் முடிந்தவுடனே ஸ்திரீகளுடைய நித்திரையும் முடிந்து விழித்துக்கொள்ளுகிறார்கள். கல்லாத ஸ்திரீகள் வீண்பிரயோஜனமொன்றுமற்றதானே: கேள்வியின் பிரயோஜனத்தையுமிழந்து, இரண்டுங் கெட்டவர்களாய்ப் போகிறார்கள். ஓ புருஷர்களே! ஸ்திரீகள் இப்படிப்பட்ட ஸ்திதியிலிருப்பதுதானோ உங்களுக்குச் சந்தோஷம்?

கல்விக்குத் தெய்வமாகிய சரஸ்வதியே பெண்ணென்று சொல்லுகிற இந்தத் தேசத்தார்கள் பெண்ரூபமாயிருக்கிற கல்வியைப் பெண்கள் படிக்கக்கூடாதென்று சொல்வது பூர்வோத்தர விரோதமாயிருக்கிறதே. புருஷர்களுடைய நாவுகளிலே வசிக்கிறதென்றும், தன்னைப்போன்ற ஸ்திரீகளுடைய நாவுகளில் பிரவேசிக்கிறதில்லையென்

றும், சரஸ்வதி பிரதிக்ஞை செய்யாமலிருக்க, பெண்கள் கல்விகற்றால் தோஷமென்ன?

உலகத்திலிருந்த பல கல்விமான்கள் பற்பல காலங்களில் பல விஷயங்களைப்பற்றி அவர்களுடைய ஆயுளெல்லாம் செலவழித்துக்கிரந்தரூபமாகச் செய்திருக்கிற விஷயங்களே கல்வியென்று சொல்லப்படுகின்றன. அந்தப் புஸ்தகங்களைப் படிக்கிறவர்கள் அத்தனை வித்வான்களுடைய புத்தியையும் ஞானத்தையும் சுலபமாகக் கிரகித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட பரமப்பிரயோஜனத்தைப் புருஷர்கள்மட்டும் அடைவதுதான் நியாயமோ! பெண்களையும் அடையச் செய்வது நியாயமல்லவோ? இதென்ன அநியாயம்!

பெண்கள் படிப்பது பூர்வீகசம்பிரதாயமல்லவென்பதாகச் சிலர் துர்வாதஞ்செய்கிறார்கள். பாட்டனும் தகப்பனும் படியாதமூடர்களாயிருந்தால், பிள்ளையும் மூடனாயிருக்கவேண்டுமா? தகப்பன் உத்தியோகஞ் செய்யாமல் இருந்தால், பிள்ளையும் உத்தியோகஞ்செய்யக்கூடாதா? பிராமணர்கள் வேதம் ஓதுதலையன்றி மற்றொரு தொழிலுஞ் செய்யக்கூடாதென்றும், அப்படியே மற்ற வருணத்தார்களும் தங்கள் தங்களுக்குரிய தொழில்களைச்செய்யவேண்டுமென்றும், மனுஸ்மிருதியிற் சொல்லப்பட்டிருக்க, இப்போது பிராமணர்கள் வேதத்தை உபேக்ஷையாகவிட்டுவிட்டு, மற்ற வருணத்தார்களுடைய தொழில்களை ஆக்கிரமித்துக்கொண்டு செய்யவில்லையா? வேதபாராயணத்துக்குப்பதிலாக சட்டபாராயணமும், வைதிகஜீவனத்துக்குப்பதிலாக லௌகிகோத்தியோகங்களும் செய்கிறார்களே. கலப்பை ஆயுதத்தைக்கொண்டு பூமியை உழுது கிருஷித்தொழில் செய்யவேண்டிய சூத்திரர் இறகென்கிற ஆயுதத்தைக்கொண்டு காகிதமாகிய பூமியை உழுது ஜீவனம் செய்யவில்லையா?

இங்கிலீஷ்காரருடைய தர்மராஜ்யத்தில் நம்முடைய பூர்வீக வழக்கங்களையெல்லாம் விட்டு, நாள்தோறும் சீர்திருத்தத்தையும் நாகரீகத்தையும் அடைகிற நாம் ஸ்திரீகளுடைய பாவத்தைக்கட்டிக்கொள்வதற்காகமட்டும் அவர்கள் விஷயத்தில் பூர்வீகவழக்கத்தை அனுசரித்து அவர்களை அஞ்ஞானக்கடலில் அமிழ்த்துவது நீதியோ?

பெண்கள்படிப்பது புராதன வழக்கமல்லவென்று சொல்வது அபத்தமேதவிர யதார்த்தமல்ல. திருவள்ளுவருடைய சகோதரிகளாகிய ஔவை உப்பை உறுவை வள்ளியம்மை முதலானவர்கள் கல்விகற்று அநேக பிரபந்தங்களைச் செய்யவில்லையா? சைவர்களுடைய பெரிய புராணத்தில் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்ட நாயன்மார்களில் ஒருவரா

கிய காரைக்காலம்மையும், வைஷ்ணவர்களுடைய குருபரம்பராப்ரபாவத்தில் கூறப்பட்ட ஆழ்வார்களில் ஒருவராகிய சூடிக்கொடுத்த நாச்சியாரும் பெண்களாயிருந்துங் கல்விகற்று அநேகம் ஸ்தோத்திரப் பாடல்களைச் செய்யவில்லையா? அன்றியும், சீதை, திரௌபதி, சந்திரமதி, தமயந்தி, சகுந்தலை முதலானவர்களும் மற்றுஞ் சில ரிஷிபத்தினிகளும் பாண்டியன் மனைவியும், கப்பர்விட்டு வெள்ளாட்டியும் படித்தவர்களென்பது விதிதமாகத்தோன்றுகின்றதே. இப்பட்டோ? தற்காலத்திலும் தஞ்சாவூர் முதலான நகரங்களில் வசிக்கிற ராஜஸ்திரீகளும் படித்தவர்களென்பது ஜகத்பிரசித்தமல்லவா?

நாலடியார், காரிகை முதலிய நூல்கள் பெண்களை முன்னிலையாகச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. ஆதலாலும், திருக்குறள், நாலடியார், காசிகண்டம் முதலிய நூல்களில் பெண்களுக்கிருக்கவேண்டிய கற்புலக்ஷணம் முதலிய குணங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஆதலாலும், புருஷர்களைப்போலப் பெண்களும் படிப்பதற்காகவே அந்த நூல்கள் செய்யப்பட்டன வென்பது திருஷ்டாந்தமாயிருக்கிறது. பெண்கள் படிக்கக்கூடாதென்பது மேற்படி கிரந்தகர்த்தர்களுடைய சித்தாந்தமாயிருந்தால், அவர்கள் பெண் முன்னிலையாகப் பாடவும், கற்புலக்ஷணங்களைப் போதிக்கவும் நிமித்தமில்லையே. ஆகையால் நம்முடைய கக்ஷியை ஸ்தாபிப்பதற்கு மேற்சொன்ன கிரந்தங்களே பிரத்தியக்ஷமான லிகிதபூர்வ சாக்ஷிகளாயிருக்கின்றன.

ஸ்ரீமத் கம்பராமாயணம் பாலகாண்டம், நாட்டுப்படலத்தில்.

"பெருந்தடங்கட் பிறைநுதலார்க்கெலாம்
பொருந்து செல்வமுங் கல்வியும் பூத்தலால்
வருந்தி வந்தவர்க் கீதலும் வைகலும்
விருந்து மன்றி விளைவன யாவையே."

என்று சொல்லியிருக்கிற விருத்தாந்தத்தைக் கொண்டு, கோசல நாட்டு ஸ்திரீகள் படித்தவர்களென்பது விளங்குகிறது. சீவகசிந்தாமணி, நாமகளிலம்பகத்தில்,

"வண்டுமொய்த் தாற்றும் பிண்டி வாமனால் வடித்த நுண்ணூல்
உண்டுவைத் தனையநீ யுணர்விலா நீரை யாகி
விண்டுகண் ணருவி சோர விம்முயிர்த் தினைய யாதல்
ஒண்டொடி தகுவ தன்றா லொழிகநின் கவலை யென்றான்."

என்னுஞ் செய்யுளால், சச்சந்தன் மனைவியும், ஜீவகன் தாயுமாகிய விஜயை யென்பவள் படித்தவளென்று தோன்றுகின்றது. மேலும், நாலடியாரில்,

“குஞ்சி யழகுங் கொடுந்தானைக் கோட்டழகு
மஞ்ச ளழகு மழகல்ல—நெஞ்சத்து
நல்லம்யா மென்னு நடுவு நிலைமையாற்
கல்வி யழகே யழகு.”

என்று சொல்லியிருப்பதால், மயிரழகும் வஸ்திர அழகும் மஞ்ச ளழகும் அழகல்ல, கல்வி யழகே அழகு என்பது தெளிவாய்த் தோன்றுகிறது. குஞ்சி யென்பது ஆண்மயிராதலால், மயிரழகை வேண்டினால் புருஷர்க ளெடுத்துக்கொள்ளட்டும். சேலை கட்டுவதும், மஞ்சள் பூசுவதும், பெண்களுக்குரிய அழகாதலால், அந்த அழகு தங்களுக் குரியதென்று புருஷர்கள் சொல்லத் துணியார்க ளென்று நம்புகிறேன். ஆகையால், பெண்கள் படிக்க வேண்டு மென்பது மேற்படி நூலாசிரியருடைய கருத்தென்று பட்டப்பகல் போல வெளியாகிறது.

பெண்களுக்குக் கற்பிக்கக் கூடாதென்று ஒருநூலிலும் விலக் கப்படவில்லை. கணக்கும் எழுத்தும் கண்ணுக்குச் சமானமென்று ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் பொதுவாகப் பல வித்வான்கள் பாடி யிருக்கிறார்கள்.

“எண்ணு மெழுத்துங் கண்ணெனத் தகும்” என்று ஔவையும்,

“எண்ணென்ப வேனை யெழுத்தென்ப விவ்விரண்டுங்
கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு.”

என்று திருவள்ளுவநாயனாரும் சொல்லியிருக்கிறார்களே பின்னும்,

“கண்ணுடைய ரென்பவர் கற்றோர்; முகத்திரண்டு
புண்ணுடையர் கல்லா தவர்.”

என்ற குறளில் கற்றவர்களே கண்ணுடையவர்கள், கல்லாதவர்கள் முகத்திலிரண்டு புண்ணுடையவர்களென்று திருவள்ளுவநாயனார் ஸ்திரீ புருஷர்களுக்குப் பொதுவாகச் சொல்லியிருக்கிறாரேயல்லாமல், புருஷர்களுக்குமட்டும் சொல்லவில்லையே! குருடனைச் செந்தாமரைக்கண்ணன் என்பதுபோலும், அஷ்ட தரித்திரம்பிடித்தவளை அன்னபூரணி என்பதுபோலும், படியாத பெண்களுடைய கண்களை நீலோற்பலமென்றும், வண்டென்றும், மானென்றும், மீனென்றும் மற்ற வித்வான்கள் எவ்வளவுதான் வர்ணித்தாலும், நாமொருநாளு மொப்பமாட்டோம். புண்ணென்றே சாதிப்போம். ஏனென்றால், திருவள்ளுவருக்கு மற்றப் புலவர்கள் அஜகஜாந்திரமல்லவா? கல்வியென்னும் ஔஷதப் பிரயோகஞ்செய்து மேலே சொல்லப்பட்ட புண்களைக் கண்களாக்காதவரையில் நாம் நம்முடைய கக்ஷி

யை விட்டோம். கற்பு என்கிற பதத்துக்குக் கல்வி யென்று அர்த்த மாகிறபடியால், பெண்களுக்குக் கற்பு வேண்டுமானால் கல்வியும் வேண்டு மென்பது அந்தப் பதத்தினாலேயே விளங்குகிறது.

ஸ்திரீயும் புருஷனும் ஒருதேக மென்பது சர்வசம்மதமா னதால், புருஷன்மட்டும் படித்துப் பெண்சாதி படிக்காம லிருப்பது பாதியுடலிற் பிராணனும் பாதியுடலிற் பிராணனில்லாமலும் செய்கிற பாரிசவாயு போலும், பாதி உடலை அலங்கரித்துப் பாதியுடலை அலங்கரியாமல் விடுவதுபோலு மிருக்கிறது. இது எவ்வளவு வெட்கக் கேடும் சக்கிலியக்கூத்துமா யிருக்கிறதென்பதை யோசியுங்கள்.

பெண்கள் படித்தால் அவர்களுக்குச் சகலவிவேகமு முண்டாகு மானதால், அவர்கள் புருஷர்களுக்கு மந்திரிகளைப் போலச் சமயத்தில் புத்தி சொல்வார்கள். காரியஸ்தர்களைப் போலக் கிரக கிருத்தியங்களை யெல்லாம் நடப்பித்துக் கொள்வார்கள். கணக்கர்களைப் போல வீட்டைச் சேர்ந்த கணக்குகளை யெல்லாம் எழுதிக்கொள்வார்கள். தாய்போலப் புருஷர்களைச் சம்ரக்ஷிப்பார்கள். காவற்கார ரைப்போல வீட்டுப் பண்டங்களை யெல்லாங் காத்துக்கொள்வார்கள். நல்ல சுயம்பாகிகளைப்போலப் புருஷர்களுடைய நாவுக் கிதமான பக்ஷணங்களைச் செய்துகொடுத்து உபசரிப்பார்கள். வைத்தியர்களைப்போலப் புருஷர்களுடைய தேக சௌக்கியங்களுக்கடுத்த காரியங்களைத் தேடிச்செய்வார்கள். சங்கீத வித்வான்கள் போல இன்பமான பதங்களைப் பாடியும், இங்கிதமான வார்த்தைகளைப் பேசியும், புருஷர்களுடைய வருத்தங்களைத் தீர்ப்பார்கள். உற்ற சிநேகிதர்களைப்போலப் புருஷர்களுடைய ஆபத்துக்கு உதவுவார்கள். புருஷர்கள் பிசகிநடந்தால் அவர்களுக்குக் குருவைப்போல உபதேசஞ்செய்வார்கள். பெண்களுக்குப் படிப்பில்லாமற்போனால் இவ்வளவு நன்மைகளையும் புருஷர்க ளிழந்துபோவது எவ்வளவு மதியீனம்! இப்போது பெண்கள் படியாதவர்களா யிருப்பதினால் புருஷர்கள் தங்களுடைய தொழிலைச் சேர்ந்த வெளிவேலைகளுடனே கூட வீட்டைச் சார்ந்த காரியங்களையும் வகித்துக்கொண்டு இரண்டு குதிரைகள்கட்டி யிழுக்கவேண்டிய பண்டியை ஒரு குதிரைபூட்டி யிழுப்பதுபோலத் தாங்கள் சிரமப்படவேண்டியிருக்கிறது.

பெரிய குடும்பங்களில் அநேக பந்துக்களும் பிள்ளைகளும் வேலைக்காரர்களும் இருக்கிறபடியால், அடிக்கடி கலகங்களும், மனஸ்தாபங்களும் உண்டாகுமே! குடும்பத்தலைவி படியாத அவிவேக சிரோம

ணியாயிருந்தால், அவள் அந்தக் கலகச் சண்டைகளை நிவர்த்திசெய்யவும், மற்றவர்களுக்கு புத்தி கற்பிக்கவும், எப்படிச் சாத்தியமாகும்? குருடனுக்குக் குருடன் வழி காட்டவும், முடவனுக்கு முடவன் சிலம்பங் கற்றுக்கொடுக்கவுங் கூடுமா? நிரக்ஷரகுக்ஷியாயிருக்கிற தலைவியானவள் வேலைக்காரர்கள் செய்கிற திருட்டுகளையும் புரட்டுகளையும் மோசங்களையுங் கண்டுபிடித்துப் பொருட்சேதமில்லாமல் குடும்பத்தை எப்படிப் பராமரிக்கக்கூடும்? 'மூடன் ஆஸ்தி - முழுவதும் நாஸ்தி' என்பதுபோலப் பெண்களுக்குப் படிப்பில்லாமையினால் திரவியநஷ்டம் சம்பவிக்கவும் இடமுண்டாகின்றது.

பெண்கள் படித்திருந்தால் அவர்கள் வீட்டு வேலைகள் செய்கிற நேரம்போக மற்ற நேரங்களில் நல்ல புஸ்தகங்களை வாசித்துத் தங்களுடைய புத்தியை அபிவிர்த்தி செய்யவுங் குழந்தைகளுக்குப் படிப்பிக்கவுந் தக்கவர்களா யிருப்பார்கள். அப்படி யில்லாமையினால் ஸ்திரீகள் வீண் பேச்சு, வம்பு வார்த்தைகளும், கோளும், புறணியும் பேசி, துன்மார்க்கங்களைக் கற்றுக்கொள்ள இடமுண்டாகிறது. சிறு குழந்தைகளுக்குத் தகப்பனைவிடத் தாய்மார்களிடத்தில் அதிக பழக்கமிருப்பதனால், 'பிள்ளையாரைப் பிடித்த சனியன் அரசமரத்தையுங் கூடப் பிடித்தது' போலப் படிப்பில்லாத தாய்மார்களுடைய அறியாமையுந் துர்க்குணமும் பிள்ளைகளையுஞ் சாரும்படியா யிருக்கிறது. புருஷர்களைப் பார்க்கிலும் பெண்களுக்கு அதிக அவகாசமான நேரமிருப்பதால் அவர்கள் படித்தவர்களா யிருந்தால் ஔவை முதலானவர்களைப்போல அநேக பிரபந்தங்களை யுண்டுபண்ணவும் நூதனமான காரியங்களைக் கண்டுபிடித்துச் செய்யவும் அதனால் இந்தத் தேசம் யூரோப தேசத்தைப் போலச் சீக்கிரத்தில் நாகரிகம் அடையவும் இடமுண்டாகுமென்பது கரதலாமலகம்போல விளங்கவில்லையா?

பிள்ளைபெற்றவளைப் பார்த்து மலடி பெருமூச்சு விட்டதுபோல, யூரோப்தேசத்து நாகரிகத்தைப்பார்த்து நாம் பெருமூச்சுவிடவேண்டியதே யல்லாமல் பெண்கள் கல்விகல்லாதவரையில் நம்முடைய தேசம் திருந்தவேமாட்டாது. பெண்களுடைய கல்வியினால் புருஷர்களுடைய கல்வியும் அதிகரிக்குமென்பது பிரகாசமாயிருக்கிறது. எப்படியென்றால், பெண்கள் தங்களைக் கல்வியில் வெல்லாம லிருக்கும் பொருட்டும், பரிகாசஞ்செய்யாம லிருக்கும்பொருட்டும் புருஷர்களுக்குக் கல்வியில் அதிக கவனமும் முயற்சியும் உண்டாகுமென்பதற்கும் எவ்வளவும் ஐயமில்லை.

கல்வி கல்லாத பெண்கள் எவ்வளவோ அழகுள்ளவர்களாயிருந்தும் அவர்களுடைய அழகானது எட்டிபழம் பழுத்ததுபோலும், பிரேதத்தை அலங்கரித்ததுபோலும், சுத்த நிஷ்பிரயோசனமா யிருக்கிறது. உயிரில்லாத மண்பாவைக்கு நகைகள் பூட்டினாற்போல கல்லாத பெண்களுக் குண்டாகிய அழகினால் பிரயோசனமென்ன? அவர்களுடைய வாயைத்திறந்தால் அவர்களுடைய வார்த்தை புத்திமான்களுக்கு எவ்வளவுங் கேட்கச் சகிக்காமல் கர்ணகடோரமா யிருக்கிறது.

அவர்களிடத்திற் பேசினால் நமக்கிருக்கிற புத்தியும் மழுங்கிப் போமென்று பயப்படவேண்டியதா யிருக்கின்றது. சில புருஷர்கள் தங்கள் பத்தினிகள் எவ்வளவோ சுந்தரமுள்ளவர்களா யிருந்தும், அவர்கள் படியாதவர்களாயும் மதுரமான சம்பாஷணைஞ் செய்யத்தெரியாதவர்களாயும் இருப்பதால் 'வீட்டுப் பெண்சாதி வேம்பும், நாட்டுப்பெண்சாதி கரும்பும்' என்பதுபோல, சொந்தஸ்திரிகளைவிட்டுவிட்டு அழகில் மூதேவிக்கு மூத்தவளா யிருக்கிற தாசிகள் பாதமே கதியென்று ஓடுகிறார்கள். தாசிகள் கல்வி கற்று மதுரமாய்ப் பேசுவதே இதற்குக் காரணமா யிருக்கிறது. பெண்கள் கல்வி கற்றிருந்தால், அவர்கள் அழகில்லாதவர்களா யிருந்தாலும் அவர்களைப் புருஷர்கள் விரும்புவார்களென்பதற்கும், பெண்களுடைய கல்வியானது புருஷர்கள் தாசிகள் வீட்டுக்குப் போகிற வழியை அடைக்குமென்பதற்கும் இதுவே சாட்சியமாம்.

ஒரு புருஷனுக்குத் தன் பெண்சாதிமேல் சந்தேக முண்டாகி அவளைக் கண்டித்துத் தலைமண்டை யுள்ளவரையில் சோரநாயகனைச் சேருகிறதில்லை யென்று சத்தியம் பண்ணும்படி கேட்டானாம். அவள் புருஷனுக்குத் தெரியாமல் ஒரு மண்டையோட்டை யெடுத்துத் தலைமேல் வைத்துக்கொண்டு தலை மண்டை யுள்ளவரையில் விபசரிக்கிறதில்லை யென்று பிரமாணஞ் செய்துகொடுத்து பழைய படியே நடந்துவந்தனளாம். இப்படிப்பட்ட படியாத ஸ்திரிகளுடைய கற்பைப் புருஷன் தடியெடுத்துக்கொண்டு காக்கவேண்டியதா யிருக்கிறது. பெண்கள் படித்தால், அவர்களுடைய கல்வியே கற்புக்குக் காவலாயிருக்குமென்பது நிச்சயமே.

"சிறைகாக்குங் காப்பெவன் செய்யு மகளிர்
நிறைகாக்குங் காப்பே தலை."

என்று திருவள்ளுவநாயனார் சொல்வது உண்மைதானே.

புருஷர்கள் தூரமான ஊருக்குப்போயிருக்கும்பொழுது அவர்கள் அனுப்புகிற அந்தரங்கமான கடிதங்களைப் பெண்கள் வாசிக்கத்தெரியாமையினாலே அந்நிய புருஷர்களிடத்திற் கொடுத்து வாசிக்கச்சொல்வதும், அவர்களைக்கொண்டே பதில் எழுதுவதும் வழக்கமாயிருக்கின்றது. பொருளுக்குத் திருடனை காவல்வைத்ததுபோலவும், கிளிக்குப் பூனையையும், பசுவுக்குப் புலியையுந் துணைவைத்தது போலவும், ஸ்திரீ புருஷர்களுடைய அந்தரங்கங்களை அன்னிய புருஷர்கள் அறிவது எவ்வளவு பிரமாதமானகாரியம்? படித்திருந்தால், அவர்களே நேராகக் கடிதங்களை வாசிக்கவும், அதற்கு மறுமொழி யெழுதவுங் கூடுமல்லவா?

ஸ்திரீகள் படித்தால் புருஷர்களுக்கு அடங்கமாட்டார்களென்று சிலர் சொல்லும் ஆக்ஷேபத்திற்குச் சமாதானஞ் சொல்லுகிறோம். பக்ஷி எவ்வளவு உயரப் பறந்தாலும் ஆகாசத்துக்கு உட்பட்டிருப்பதுபோல, ஸ்திரீகள் எவ்வளவுபடித்தாலும் புருஷர்களுக்குத் தாழ்ந்தவர்களே தவிர மேற்பட்டவர்களல்ல. சிருஷ்டிக் கிரமத்தில் ஸ்திரீயைப் பார்க்கிலும் புருஷன் சிரேஷ்டனென்பதற்கு அநேக சாக்ஷியங்கள் உண்டு. சகல சமயத்தார்களும் தெய்வத்தை ஆண்பாலாகப் பேசுகிறார்களேயல்லது பெண்பாலாக ஒருசமயத்தாரும் பேசவில்லை. கடவுள் முந்தி ஆணை உண்டுபண்ணிப் பிறகு பெண்ணை உண்டுபண்ணினதாகச் சகல மதஸ்தர்களும் நிராக்ஷேபமாக அங்கீகரிக்கிறார்கள். சரீரபலம், தைரியம், பராக்கிரமம், விவேகம், அறிவு முதலிய சாமர்த்தியங்களில் ஸ்திரீகளைப் பார்க்கிலும் புருஷர்கள் விசேஷித்தவர்களென்பது நிஸ்ஸந்தேகமாயிருக்கின்றது. சில ஸ்திரீகள் மேற்கண்ட சாமர்த்திய விஷயங்களில் சில புருஷர்களுக்கு மேற்பட்டிருந்தாலும் இருக்கலாம். ஆனால் அப்படிப்பட்ட சாமர்த்தியமுள்ள பெண்களையும் புருஷர்களையும் எண்ணிப் பார்க்குமிடத்தில் புஜபலபராக்கிரமமும் புத்திதீக்ஷண்யமும், விவேகமும் உள்ள புருஷர்களுடைய தொகை அதிகரிக்குமென்பதற்குச் சிறிதும் சந்தேகமில்லை. அரசர்கள், மந்திரிகள், பிரதானிகள், தளகர்த்தர்கள், படைவீரர்கள் முதலிய சகல அதிகாரிகளும் மற்ற உத்தியோகஸ்தர்களும் புருஷர்களே தவிரப் பெண்களல்லவே.

இங்கிலீஷ் தேசமுதலிய சில தேசங்களில் தவிர, இதர தேசங்களிலெல்லாம் பெண்கள் பட்டாபிஷேகத்துக்கு அருகர்களல்லவென்று திரஸ்கரிக்கப்படுகிறார்கள். இங்கிலீஷ் தேசத்திற்கூட ராஜகுடும்

பங்களில் புருஷசந்ததி யில்லாமற்போனால் மட்டும் ஸ்திரீகளுக்குப் பட்டங்கட்டலாமென்ற விதியிருக்கின்றது.

சத்துருக்களுடன் யுத்தஞ்செய்து ஜெயித்தல், துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனம் செய்தல், சட்டசாஸ்திரங்கள் உண்டுபண்ணுதல், பாலம், இருப்புப்பாதை முதலியவைகளைக் கட்டுதல், ஆறு குளம், ஏரி முதலியவைகளை வெட்டுதல், காடுவெட்டிக் கரம்புதிருத்திப் பயிரிடுதல், தேசாந்திரங்களிலும் தீபாந்திரங்களிலும் சென்று வியாபாரங்கள் செய்தல், நாட்டிலும் காட்டிலும் கடலிலும் கரையிலும் பலவிதமாகப் பாடுபடல் இவைமுதலிய தேசநன்மைக்கடுத்த சகல காரியங்களும் புருஷர்களால் நடத்தப்படுகின்றனவேயல்லாமல் பெண்கள் அந்த வேலைகளுக்குச் சுத்த அசமர்த்தர்களாயிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குச் சகஜமான துர்ப்பலம் அதைரியம்; பேதைமைத்தனம், நாணம், அச்சமுதலிய குணங்களாலும், கர்ப்பம், பிரசவ முதலிய துன்பங்களாலும் அவர்கள் கஷ்டமான தொழில்களுக்கும் மற்றை உத்தியோகங்களுக்கும் அசக்தர்களென்பதை அவர்களே நிர்விவாதமாக ஒப்புக்கொள்வார்கள்.

ஒரு தேசத்துக்கு இரண்டு அரசர்களிருந்தால், தேசகாரியம் எப்படிச் சரியாக நடக்கமாட்டாதோ, அப்படியே ஒரு குடும்பத்துக்கு இரண்டு யஜமான்களிருந்தால், குடும்பகாரியம் ஒருபோதும் செவ்வையாக நடக்கமாட்டாது. ஆகையால், ஒவ்வொரு குடும்பத்துக்கும் ஒவ்வொரு யஜமானனேயிருக்கவேண்டுவது முக்கியம். சரீர சக்தியிலும், புத்தியிலும், வித்தையிலும், தேசகாரியங்களை நடப்பிக்குந் திறமையிலும், குடும்ப சம்ரக்ஷணைசெய்வதிலும் விசேஷ சமர்த்தர்களான புருஷர்களே யஜமானத்துவத்துக்கும் யோக்கியர்களானதால், ஸ்திரீகள் தெய்வத்துக்குப்படிந்து நடப்பதுபோலப் புருஷர்களுக்கும் படிந்து நடக்கவேண்டுமென்பது வேதவாக்கியமாயிருக்கின்றது.

மேலும், ஆதியில் பெண்ணானவள் முந்திப்பாவஞ்செய்து புருஷனையுங்கெடுத்தவளாதலால், அவள்மேல் புருஷன் அதிகாரஞ் செலுத்தவும் அந்த அதிகாரத்துக்கு அவள் உட்பட்டிருக்கவும், பிரசவவேதனை முதலிய துன்பங்களை அனுபவிக்கவும், தெய்வசாபம் பெற்றுக்கொண்டவளாயிருப்பதால், அவள் எவ்வளவு படித்தாலும் புருஷனுக்கு அடங்கி நடக்கவேண்டியவளேயல்லாது அதிக்கிரமிக்கக் கூடாது.

ஆத்துமசுத்தியாகிய நெஞ்சிலக்கணந் தெரியாதவளுக்குப் பஞ்சலக்கணந் தெரிந்து பலனென்ன? புருஷன்மேல் இலக்ஷியமில்லாதவளுக்கு லக்ஷியம் (இலக்கியம்) தெரிந்து பிரயோஜனமென்ன? இங்கிதந் தெரியாதவளுக்குச் சங்கீதந்தெரிந்து பலமென்ன? வீட்டுக்காரியந் தெரியாதவளுக்கு நாட்டுக்காரியந் தெரிந்து நன்மையென்ன? பாகசாஸ்திரந் தெரியாதவளுக்கு லோக சாஸ்திரந் தெரிந்து லாபமென்ன? பிண்டசாஸ்திரந் தெரியாதவளுக்கு அண்டசாஸ்திரந்தெரிந்து காரியமென்ன? ஆகையால், குணமில்லாதவளுடைய வித்தையெல்லாம் அவித்தையே. அவளுடைய ஞானமெல்லாம் அஞ்ஞானமே. அவளுடைய விவேகமெல்லாம் அவிவேகமே.

சகலபுருஷருக்கும் மேலான பரமபுருஷனும், பரமாத்மாவுமான கடவுளுடைய கட்டளை சர்வோத்கிருஷ்டமானதால், அந்தக் கட்டளைக்கும் ராஜநீதிக்கும், தர்மத்துக்கும் விரோதமில்லாமல், புருஷன் சொல்லுகிற சகல கட்டளைகளுக்கும் பெண்சாதி கீழ்ப்படியவேண்டியவளாயிருக்கிறாள். சிலவிஷயங்களில் ராஜாவைப்பார்க்கிலுங் குடிகள் விசேஷ புத்திமான்களாயும், கல்விமான்களாயு மிருந்தாலும், ராஜாவினுடைய ஆக்கினைக்குக் குடிகள் எப்படி உட்படவேண்டியவர்களோ, அப்படியே புருஷனைப்பார்க்கிலும் ஸ்திரீ புத்தியிலும் வித்தையிலும் விசேஷ பாண்டித்திய முள்ளவளாயிருந்தாலும், அவள் புருஷனுக்கு அடங்கி அவனுடைய மனோபீஷ்டப்படி நடக்கப் பாத்தியப்பட்டிருக்கிறாள். அப்படியிருக்க, ஸ்திரீகள் படித்தால் தங்களுக்கு அடங்கமாட்டார்களென்று புருஷர்கள் பயப்படுவது வியர்த்த பிராந்தியே தவிர உண்மையல்ல.

புருஷர்களுக்கு உபகாரார்த்தமாகச் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பெண்ஜன்மம் பிரியகரமா யிருக்கின்றது. இராத்திரிகாலங்களில் பிரகாசிக்கிற தீபங்கள்போல சம்சாரமாகிய அந்தகாரத்துக்கு ஸ்திரீகளே தீபங்களா யிருக்கிறார்கள். விருக்ஷஜாதிகளுக்கு அழகைக் கொடுக்கிற புஷ்பங்கள்போலவும் ஸ்திரீகள் விளங்குகிறார்கள். ஆனால் கல்வியில்லாமையால் வாசனையில்லாத மலர்கள்போலவும், குடத்திலிட்ட விளக்கைப்போலவும், சாணைபிடியாத ரத்தினங்கள்போலவு மிருக்கிறார்கள். சில ஸ்திரீகள் தெற்கு வடக்கு தெரியாமலும், தங்களுடைய கையிலிருக்கிற விரல்கள் இத்தனை யென்று அறியாமலும் தீர்க்க மௌட்டியமுள்ளவர்களா யிருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட அவிவேகமுள்ள ஸ்திரீகளே நமக்குத் தாய்மார்களாயும், சகோதரிகளாயும், பத்

ணிகளாயிருப்பதால் நமக்கு எப்போதும் மூடசகவாசமே நிலைத்துவிட்டது. ஒரு புருஷன் படியாதவனாயிருந்தால் ஒரு நிமிஷமாயினும் அவனுடன் நாம் சேர்ந்திருக்கமாட்டோம். நம்முடைய ஆயுள் முழுதும் மூடஸ்திரீகளுடன் சகவாசஞ்செய்ய நாம் சம்மதித்திருப்பது சகவாசதோஷமோ, அல்லது வேறென்ன காரணமோ தெரியவில்லை.

கல்லாத ஸ்திரீகளுக்குக் கல்வியின் அருமை தெரியாதபடியால், அவர்கள் பிள்ளைகளின் படிப்புக்கு விக்கினஞ்செய்கிறார்கள். பிள்ளைகளைப் படிக்கும்படிக்குத் தகப்பன்மார்களும் உபாத்தியாயர்களும் கண்டிக்கும்போது, அவர்களுடைய தாய்மார்கள் கண்டித்துப் படிப்புக்கு விரோதஞ் செய்கிறார்கள். [புருஷனை யிழந்த ஒரு ஸ்திரீயினுடைய பிள்ளை கல்வியில் அதிகமுயற்சியுள்ளவனாய்த் தர்ப்பாடசாலைக்குப்போய்ப் படித்துக்கொண்டுவருவான். அவன் வீட்டிலும் பூகோளம், வானசாஸ்திர முதலிய புஸ்தகங்களை ஓயாமல் வாசித்துக்கொண்டிருப்பான். அவனைப் படிக்கவேண்டாமென்று கூடியமட்டுஞ்செய்யும்படிக்கும் அவனுடைய தாய் சொல்லியும் அவன் கேட்கவில்லை. ஒருநாள் அவன் வெளியே போயிருந்தசமயத்தில் அந்தப் பாபசண்டாளி பிள்ளைமேலிருந்த கோபத்தைப் புஸ்தகங்களிடத்திற் காட்ட ஆரம்பித்தாள். அவள் பூமிசாஸ்திரத்தைக் கிழித்துப் பூமியின்மேல் எறிந்துவிட்டாள். வானசாஸ்திரத்தைக் கிழித்து வானத்திற் பறக்கும்படி எறிந்தனள். அக்கினி சாஸ்திரத்தைக் கிழித்து அக்கினியிற் போட்டுவிட்டாள். கூட்டல், கழித்தல், பெருக்கல், தொகுத்தல் முதலிய விதிகளடங்கிய கணிதசாஸ்திரத்தைக் கிழித்துத் துண்டுகளாக்கி, அவைகளைக் கூட்டிப் பெருக்கிக் கழித்துக் குப்பைகளுக் கொடுத்துவிட்டாள். இலக்கணமென்கிற நல்ல பெயரை வைத்துக்கொண்டு விகாரம், வேற்றுமை, விகற்பம், ஐயம், திரிபு, மயக்கம், வழு, அல்வழி முதலிய அவகுணங்களடங்கிய அந்த நூலைக் கிழித்து, ஒருமையைப் பன்மையாக்கி, நெடிலைக் குறிலாக்கி வல்லினத்தை மெல்லினமாக்கி, ஆண்பாலைப் பெண்பாலாக்கி, பெண்பாலையும் அலியாக்கி விகாரப்படுத்தி, வேறுபடுத்தி அந்த நூலின் குணத்தை அதனிடத்திலேயே காட்டினாள். நியாய சாஸ்திரத்தைக் கிழித்து அநியாயஞ்செய்தாள். தர்க்கத்தைக் கிழித்துக் குதர்க்கஞ்செய்தாள்.] இவ்வகையாக ஒருநிமிஷத்தில் தன்பிள்ளையின் படிப்பைப் பூர்ணஞ்செய்துவிட்டாள். அந்தஸ்திரீ படியாமையினால் பிள்ளைக்குச் சத்துருவானாளென்பது பிரசன்னமல்லவா?

ஞானதேகத்தை வளர்ப்பதற்குக் கல்வி எப்படி அவசியமோ அப்படியே ஸ்தூலதேகத்தை வளர்ப்பதற்கும் கல்வி உபயோகமாகின்றது. கல்வியினால் உண்டாகிற மனோற்சாகமும் ஞானசந்தோஷமும் நற்குண நற்செய்கைகளும் வியாதிக்குப் பிரதிபந்தங்களா யிருக்கின்றன. அப்படியே தேகசுத்தமும், கிரகசுத்தமும், கிரமமான ஆகாராதிகளும், தேகசவுக்கியத்துக்கு முக்கிய சாதனங்களா யிருக்கின்றன. ஸ்திரிகள் படியாமையினாலே தேகசுத்தம் இல்லாமலும் கிரகசுத்தமில்லாமலும் சமயோசிதமான பரிபக்குவ ஆகாரங்களைச் செய்யத்தெரியாமலும் பரம்பரை வழக்கப்படி ஒரேதன்மையான ஆகாரங்களைச் செய்துவருகிறார்கள். அதனால் வியாதிக்கிடமாகி நம்முடைய தேகங்களை வைத்தியர்களின் கையில் ஒப்புவிக்கும்படி சம்பவிக்கின்றது. இந்நாதேசத்து வைத்தியர்களில் சிலர் இந்தலோகத்து மனுஷர்களைப் பரலோகத்துக்குப் பிரயாணப்படுத்தி அனுப்புவதில் கைதேர்ந்த பண்டிதர்கள் அவர்களில்லாவிட்டால் பரலோகம் குடியில்லாமல் பாழாய்ப்போய்விடும். இந்த நகரத்திலும் ஜனங்கள் திரளா யதிகரித்து நெருக்குண்டு துன்பப்பட ஹேதுவாகும். அந்த வைத்தியர்கள் கொடுக்கும் ஔஷதங்களே யாத்திரை வைகுண்ட யாத்திரை. அவர்கள் மருந்து யமனுக்கு விருந்து. அவர்களுடைய ஞானமே மரணம். அவர்களுடைய வைத்தியமே அசத்தியம். அவர்களுடைய கிருதமே விருதா. அவர்களுடைய பஸ்மமே விஷமம். பயிருக்கு மழை எப்படியோ அப்படியே பிறருக்கு வருகிற பேதி சுரமுதலிய ரோகமே வைத்தியர்களுக்கு போகம். மற்றவர்களுக்குத் தேகத்தி லுண்டாகிற ரணமே வைத்தியர்களுக்குப் பணம். இப்படிப்பட்ட வைத்தியர்களுக்குத் தப்ப மனமுடைய புருஷர்கள் அகத்தியம் பெண்களுக்குக் கல்வி போதிப்பார்களென்று நம்புகிறோம்.

படியாத ஸ்திரிகளுடைய அறியாமையால் தங்களைப் பலசித்திரவதைகளுக்கு உட்படுத்திக் கொள்ளுகிறார்கள். நியாயாதிபதிகள் குற்றவாளிகளுக்குக் கால்விலங்குமட்டும் போடுகிறார்கள். ஸ்திரீகளோ வென்றால் உலக்கைப்பூண் கட்டினதுபோல பாடகம், பாதசரம், தண்டை, சிலம்பு, கொலுசுமுதலிய பல கால்விலங்குகளையும், காப்பு, தோடா, வளையல், கங்கணம், என்னும் பெயர்கொண்ட பல கைவிலங்குகளையும், முத்துமாலை, சந்திரஹாரம், கண்டசரம் முதலிய பல கழுத்துவிலங்குகளையும், தலைசிங்காரமென்று பெயர்பெற்ற தலைவிலங்குகளையும் ஒட்டியாணமென்று சொல்லப்பட்ட, இடுப்பு விலங்கையும், மோதிரங்களாகிய விரல் விலங்குகளையும் தரித்துக்கொள்ளு

கிறார்கள். காதுகளிலும் மூக்குகளிலும் மல்லடைக்கண்கள் போல பல துவாரங்களைச் செய்து பல நகைகளை மாட்டுகிறார்கள். அந்[illegible] வடிவமாகிய ஸ்திரிகளுடைய தேகங்களையும், ஞானோபதேசம் நுழையாத அவர்களுடைய காதுகளையும் பல விலங்குகளிட்டுச் சிக்ஷிப்பதுகிரமந்தான். புஸ்தகங்களைப் பாராத கண்களையும், வாசிக்காத வாயையும் விலங்கிட்டு சிக்ஷியாமல் வெறுமையாய் விட்டுவிட்ட காரணந் தெரியவில்லை. [illegible] கல்வியறிவில்லாமல் [illegible] குத்தாங்கபோல் [illegible] காதுகளிலும் மூக்கிலும் [illegible] அலங்காரங்களை [illegible] பொருளை [illegible] கொண்டு [illegible] தந்[illegible] பிருக்கிறார்கள். [illegible] தில்லாதவர்களுக்கு [illegible] அதிகமாகிறது [illegible] யென்கிற ஞானமாகிய [illegible] லப்பட்ட துன்பத்துக்குரிய [illegible] ளுவார்க ளென்பது நிண்ணயமே.

கல்வியின் பெருமை யாதாமோவெனில் [illegible] திற்கும் அஞ்ஞானத்திற்கும் புண்ணியத்திற்கும் பாவத்திற்கும் ஜநநத்திற்கும் மரணத்திற்கும் [illegible] எவ்வளவு பேதமோ அவ்வளவு பேதம் செல்வத்திற்கும் கல்விக்கும் உண்டாயிருக்கின்றது. செல்வம் பத்திரமாக்கக் கெடுக்கும் கல்வி [illegible]. செல்வம் கொடுக்கக்கொடுக்கக் குறையும் கல்வி கொடுக்கக் கொடுக்க நிறையும். செல்வம் சிலநாளில் நாஸ்தியாம். கல்வி அழியாத [illegible]. செல்வம் திருடர்களால் அபகரிக்கப்படும். கல்வி யாவராலும் உபசரிக்கப்படும். செல்வம் நம்மைத் துஷ்டர்களிடம் ஒப்புவிக்கும். கல்வி நம்மை ஆபத்திலிருந்து தப்புவிக்கும். செல்வம் காமாதிகளை உண்டாக்கும். கல்வி காமாதிகளை நாசமாக்கும். செல்வர்களுடைய பேர் அந்நியதேசங்களில் அப்பிரசித்தம். கல்விமான்களுடையபேர் ஜகத்பிரசித்தம். கல்வியே தனம். கல்வியே கனம். " அழகில்லாக்குக்

கல்வியே அழகு. ஆபரணமில்லார்க்குக் கல்வியே பூஷணம். பலமில்லார்க்குக் கல்வியே பலம். துக்கமுள்ளார்க்குக் கல்வியே சுகம். தரித்திரர்களுக்குக் கல்வியே பாக்கியம். ஆபத்து வேளையிற் கல்வியே சகாயம். கல்வி [illegible] கருஞ் சிங்காரவழியாகும்.

அறுபத்து நாலு யென்னுமிறைமை நக்ஷத்திரக் கூட்டங்களை யென் [illegible] உண்டானது முதல் [illegible]காரான காலம் வரையில் இறந்துபோனவர்களுக்கு [illegible] சொல்லக்கூடுமா? அவர்களுடைய [illegible] அப்பிரகாசமாய் மறைந்துபோய் விட்டன. வித்வான்கள் [illegible] அவர்களுடைய கிரந்தங்களும் என்றும் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. பூர்வீக சரித்திரங்களை [illegible] செய்தவர்களுடைய [illegible] இல்லாவிட்டால் அந்த [illegible] அவர்களுடைய பெயர் அப்பிரகாசமாய்ப் போயிருக்குமல்லவா? இங்கிலாந்து, பிரா[illegible] நாடுகளும் [illegible] அந்தந்தேசத்தாருடைய கல்வி [illegible] இல்லவே. [illegible] இந்துதேசத்தி[illegible] இங்கிலீஷ்காரர்கள் ஆளு[illegible] லல்லவே.

படியாதவர்கள் தங்கள் சமீபகாரியங்களையே அறியாதவர்களாயிருக்கிறார்கள். படித்தவர்கள் பூமண்டல மெல்லாம் சஞ்சரிக்கிறவர்களைப்போல் [illegible] வர்த்தமானங்களை யெல்லாம் பல பத்திரிகைகளின் மூலமாகத் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். படியாதவர்கள் இப்பொழுது நடக்கும் விஷயங்களையே அறியார்கள். படித்தவனோ வென்றால் [illegible] விஷயங்களை [illegible]. பூர்வீக வித்வான்களையும் முகமுகமாகச் சந்தித்து சம்பாஷணை செய்கிறவன்போல் அவர்களுடைய கிரந்தங்களிலுள்ள நீதிகளையும் அலங்காரங்களையும் வேதார்த்தங்களையும் கற்றுக்கொள்ளுகிறான். எப்படி யென்றால், திருவள்ளுவரையும் ஔவையாரையுங் கண்டு தண்டஞ்சமர்ப்பித்து 'ஓ ஐயரே! ஓ அம்மையே! எங்களுக்குத் தெரிந்த நீதியைக்கற்பியுங்கள்' என்று கேட்பதுபோலக் குறள், மூதுரை முதலிய நூல்கள் மூலமாகச் சகல நீதிகளையும் கற்றுக்கொள்ளுகிறோம். கம்பருக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து 'ஓ! கவிசிரேஷ்டரே! உமது கம்பசித்திரங்களையும் அபார கற்பனைகளையும் உல்லேகங்களையும் எங்களுக்குப் படிப்பியும்' என்று யாசிப்

பதுபோலக் கம்பராமாயண மூலமாகச் சகல கற்பனைகளையும் கற்றுக்கொள்ளுகிறோம். காளமேகப் புலவனைப் படிபிடித்துக் கொண்டு 'ஓ கவிராயரே! நீர் எங்கள்மேல் வசைபாடினாலும் உம்மைவிடோம்: நிந்தாஸ்துதிபாடுந் திறமையை எங்களுக்குப் போதியும்' என்று வழக்காடுவதுபோல அவருடைய பாடல்களைக் கற்றுக் கொள்ளுகிறோம். வீரமாமுனிவரை விளித்து 'தேம்பாவணி, தொன்னூல், சதுரகராதி முதலிய நூல்களைக் கற்பிக்கருளும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்து கற்றுக்கொள்வதுபோல் அந்த நூல்களைப் படிக்கிறோம். இப்படியே பூர்வீக வித்வான்களெல்லாம் ஆசிரியர்களாகவும், நாம் மாணாக்கர்களாகவும் இருக்குந் தன்மைபோல, இலக்கண இலக்கியங்களை யெல்லாம் கற்றுக்கொள்ளுகிறோம்.

படித்தவனுக்கு உலகமே ஒரு பெரிய புஸ்தகமாயிருக்கின்றது. பஞ்சபூதங்களும், பூமியிலுள்ள மலைகள், மரங்கள், கடல்கள், நதிகள், முதலியவைகளும், வானத்திலுள்ள சந்திர சூரிய நக்ஷத்திரங்களும், மேகங்களும் தத்துவஞானத்தை உபதேசிக்கிற குருக்களாகவிருக்கின்றன. பூமியிலுள்ள நானாபேத ஜீவாத்மகோடிகளையும், விருக்ஷ ஜாதிகளையும், அந்த விருக்ஷங்களிலுள்ள மரகதத் தகடுபோன்ற இலைகளையும், நவரத்தினக்கற்களைக் கோர்த்த புஷ்பங்களையும், கற்கண்டு கட்டிபோன்ற பழுத்த கனிகளையும், பல்வர்ணமுள்ள அழகிய பக்ஷிகளையும் கல்விமான் பார்த்துப் பார்த்து நேத்திரானந்தத்தை யடைகிறான். வானம்பாடி, குயில், கிளி, பூவை முதலிய பக்ஷிகள் பாடும் சங்கீதத்தைக்கேட்டு சுரோத்திரானந்தத்தை யனுபவிக்கிறான். அந்த ஆநந்தங்களைக்கொடுத்த பராக்ருபாநிதியை உடனே தியானித்து ஆத்மாநந்தத்தையும் அடைகிறான். படியாதவனோ வென்றால், அந்த ஆநந்தங்களை அனுபவிக்கத் தெரியாமல் சஞ்சாரப் பிரேதம்போலக் கண்ணிருந்தும் பாராதவனாகவும், காதிருந்தும் கேளாதவனாகவும் மனமிருந்தும் நினையாதவனாகவுந் திரிகிறான்.

நல்ல புத்தகங்கள் படிக்கப்படிக்க எவ்வளவோ பிரியமாயிருக்கின்றன. அவைகளைப் படிக்கும்போது பசிதெரியவில்லை. பொழுது போவது தோற்றவில்லை. ஆகார நித்திரைகளில் அபேக்ஷையில்லை. மனவருத்தங்களெல்லாம் நீங்கிப் போகின்றன. இந்தக் காரணங்களைப் பற்றியே ஐரோப்பியர்கள் எப்போதுங்கிரந்தகாலக்ஷேபஞ்செய்கிறார்கள். இந்தத் தேசத்துப் பிள்ளைகள் பாடசாலைகளை விட்டவுடனே படிப்பையும் விட்டுவிடுகிறார்கள். குற்றஞ்செய்கிறவர்களைக் கட்டித் தூக்குவதுபோலப் புஸ்தகங்களைக் கட்டித் தூக்குப்பலகையில் வைத்

றுவிக்கிறார்கள். பின்பு அந்தப் புஸ்தகங்களின் சாரம் எலிக்கும் கறையான் முதலிய பூச்சிகளுக்கும் உபயோகமாகிறதே தவிர நம்முடைய பிள்ளைகளுக்கு உபயோகமாகிறதில்லை. பிள்ளைவரத்துக்குப் போய்ப் புருஷனைச் சாகக்கொடுத்ததுபோலும், தாதுபுஷ்டிக்கு மருந்து சாப்பிட உள்ள புஷ்டியும் போய்விட்டதுபோலும் சிலர் இங்கிலீஷ்முதலிய அன்னிய பாஷைகளைப்படிக்க ஆரம்பித்து அந்தப் பாஷையுந் தெரியாமல் சொந்தப்பாஷையுந் தெரியாமல் எந்தப்பாஷையுந் தெரியாமல் ஆபாஸங்களாய்ப் போய்விடுகிறார்கள். சிலர் அன்னியபாஷைகளில் பூரணவித்வான்களாயிருந்தும் சொந்தபாஷையைப் படியாமல் அநாதரித்து விடுகிறார்கள். சுயபாஷையில் பிழைப்பில்லாமல் இரண்டெழுத்துச் சேர்த்தெழுதத் தெரியாமலும் தங்களுடைய பெயரையே சரியாயெழுதத் தெரியாமலும் "வைத்தியநாதன்" என்பதற்குப் "பைத்தியநாதன்" என்று கையெழுத்து வைத்துக்கொண்டு சிலர் விளங்குகிறார்கள். ஐரோப்பா கண்டத்தில் சுயபாஷையில் தன்னுடைய கையெழுத்தைப் போட்டு எழுதத்தெரியாதவனுக்கு ஒரு அற்ப உத்தியோகமுங் கிடைக்கமாட்டாது. இந்தத்தேசத்தில் அந்நியபாஷையைக் கற்றுக்கொண்டு சுயபாஷை தெரியாமலிருப்பவர்களுக்கே பிரபலமான உத்தியோகங்கள் கிடைக்கின்றன. அதற்காக நாம் பொறாமை கொள்ளவில்லை. இங்கிலீஷ், பிரான்சு முதலிய அந்நியபாஷைகளில் பல விஷயங்களைப் பற்றி அருமையான அநேக கிரந்தங்களிருக்கிறபடியால் அந்தப் பாஷைகளைப் படிக்கிற இந்தத்தேசத்தார் அந்தக் கிரந்தங்களிலுள்ள அருமையான பொருள்கள் இந்தத் தேசத்து ஸ்திரீகளுக்கும் புருஷர்களுக்கும் உபயோகமாகும் பொருட்டு, சுதேச பாஷைகளில் வசனகாவியங்கள் எழுதவேண்டுமென்பதே நம்முடைய மனோரதமா யிருக்கின்றது.

காவிய ரூபமாயிருக்கிற இந்தத்தேசத்துக் கிரந்தங்கள் அநேகருக்கு அப்பிரயோஜனமா யிருக்கின்றன. சில வித்வான்களுடைய பாடல்களை நாம் நாள்முழுதும் பார்த்தாலும் அர்த்தம் விளங்கவில்லை. அவர்களுக்குத்தான் பயன்தெரியுமோ தெரியாதோ அதுவும் சந்தேகம். அவர்கள் எந்தத் தெய்வத்தின்மேலே பாடியிருக்கிறார்களோ அந்தத் தெய்வத்துக்குத்தான் அர்த்தம் தெரியுமோ தெரியாதோ அந்தத் தெய்வத்தைக் கேட்கவேண்டும். அந்தக் கவிகளைச் சிறந்த வித்வான்களிடத்திற் காட்டினாலும் அவர்களுக்கும் பொருள் தெரியவில்லை. அந்தப் பாடல்களிற் பிரயோகிக்கப்பட்ட அரும்பதங்கள்

அகராதியிலும் அகப்படவில்லை. சில நூல்களுக்குச் சில வித்வான்கள் செய்திருக்கிற உரைகளும் சில இங்கிலீஷ் புஸ்தகங்களுக்குச் சிலர் செய்திருக்கிற மொழிபெயர்ப்புகளும் தமிழோ, பிராகிருதமோ, அல்லது வேறென்ன பாஷையோ வென்று தெரியாமல் பிரமிக்கும்படியா யிருக்கின்றது. அதைக் கற்றுப்பார்த்து அந்த உரைக்கு அர்த்தஞ் செய்ய வேண்டியதா யிருக்கின்றது. 'கவி [illegible] தெரியுமா [illegible] கடன்வாங்கியும் [illegible] என்பதுபோல [illegible] யிருந்தும் அருமையோதகமா யிருப்பது ஆச்சரியமல்லவா?

"சன் குருடானாலும் பத்தினியைக் குருடாக்கினேன்' என்பது போல, ஸ்திரீகளுக்குப் படிப்பில்லாதவிட்டபடியால் அவர்களிடத்தில் சில வித்வான்கள் தாங்கள் கற்ற வித்தையைக் காட்டுகிறார்கள். 'குன்றிற் சட்டியிற் குதிரையோட்டினதுபோல,' [illegible] தெனாலிராமன் [illegible] டப்பிரசண்டனென்பதுபோலும், அந்த வித்வான்கள் தங்கள் பெண் ஜாதிகளிடத்திற் பெருமை பாராட்டுகிறார்கள், [illegible] சொல்லு கிறார்கள். ஒரு கவிராயன் ஒரு பிரபுவினிடத்தில் ஒரு குதிரையைப் பெற்றுக்கொண்டு வீட்டுக்கு வந்தான். அந்த விசேஷத்தை அறியாத அவனுடைய பத்தினி வெளியே போயிருந்தபோது, [illegible] சொன்னான். அவன் குதிரை வந்ததென்று சொல்லாமல் அயம், கோரம், பரி, வாசி [illegible] என்று பல பெயர்களைத் தனித் தனியே சொல்ல ஆரம்பித்தான். [illegible] க்கு அவை வந்ததென்று [illegible] ஆக்ககாரியப்பட்டதென்று [illegible], உடனே கோரம் என்று வேறெதுவோ பெருமையைச் சொன்னான். கோரமான துக்கம் வந்ததென்று பத்தினி அதிகமாகக் கலங்கினாள். [illegible] வன் பரி என்று ஒரு சொல்லைக் கொண்டுவராக [illegible]. மாமாவுக்குப் பெரிய ஆபத்து வந்ததென்று பெண்சாதி [illegible] கூக்குரலிட்டழுதாள். அந்த ஓசையைக் கேட்டு [illegible] ஓடிவந்து கூடினார்கள். அந்த வித்துவான் [illegible] தன் பெண்சாதிக்குத் தெரியவில்லையே யென்று கோபித்து வாசி என்றான். அதைக் கேட்டு மாமாவுக்குப் பெரிய வியாதிகண்டு வாசியானதாகப் பெண்ஜாதி நினைத்து மனந்தேறினாள். கடைசியாய் வித்வான் வெளிப்படையாகக் குதிரைவந்ததென்று சொல்லப் பெண்சாதி நாணத்தையும் பயத்தையும் அடைந்தாள். இவ்வகையாகப் புருஷனுக்குந் தனக்கும் நடந்த சல்லாபத்தைப் பெண்சாதி தன் தோழி சொன்னதாகப் பாடிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

மாதரிலெய் புறமேகி வந்தவளை வரைநோக்கிச் சபையோன் னென்றேன்
சிறுமொழி தருமென்றார் கோரமென்றார் மயங்கிநின்றேன் மாதா வென்றார்
சொற்பழுதேன் பலர்மொய்த்தார் வாதியெனக் கேற்றிலே னுவன்ற யாவும்
குற்றமுறுங் குறிப்பாயொன்று சொல்லிச் சினைத்தார் நாணமிகுந் தஞ்சினேனே.

தம்முடைய சந்ததியைப் பிறர் அறியும்படி பிறந்தவைய கருத்தைக் காட்டி அறிவிக்கக்கூடிய காரணமாக வாக்கையும் பாஷைகளையுங்கொடுத் திருக்கிறார் தாமே போதிக்கிற மார்க்கங்களிலும் செய்கிற கிரந்தங்களி லும் காட்டியவைகளை நடந்துகொள்ளுகிறதற்கு விளங்காவிட்டால் அந்த மார்க்கங்களைப் போதிப்பதும் அந்தக் கிரந்தங்களைச் செய்வதாலும் என்னபோதும் பிரயோஜனமில்லாமற்போகுமல்லவோ. குருடனுஞ் செவிடனுங் கூத்துப்பார்க்கப்போய்க் குருடன் கூத்தைப் பழித்தா னாம். செவிடன் பாட்டைப் பழித்தானாம். அதுபோல் சில வித் வான்களும், புத்திமான்களென்று பெயர்கொண்டவர்களும், வாசகமுடையான பிரபந்தங்களைச் செய்யாமலிருந்துவிட்டு, பிறர் செய்கிற பிரபந் தங்களையும் அருமையாயிருக்கிறதென்று கொண்டாடுவதே அவர்க ளுடைய காரியமாயிருக்கிறது. கம்பர் பாரதம் முதலிய மகாகாவியங்களைப்போல நூல்களும் பக்திமுடையமான பிரபந்தங்களும், நீதியுள்ள பிரபந்தங்களையுஞ் செய்து, கத் தியமாய் விளங்கச் செய்யவேண்டுமென்பது நமது பிரார்த்தனையா யிருக்கின்றது.

சிறுபிள்ளைகளாயிருக்கும்போது மனது வசப்படுத்தக்கூடியதாயிருப்ப தால், அந்த பருவத்தில் அவர்களுக்குப் போதிக்கும் கல்வியும் மற்றவைகளும் பசுமரத்திற் பதிக்குமாணிபோல் வேரூன்றிக் கொள்ளும். வாலிபவயதான பின்பு போதிப்பதினால் பிரயோஜன மில்லை. பொன் வெள்ளி முதலிய பஞ்சலோகங்களையும், மெழுகு முதலியவைகளையும் உருக்கி இளகியிருக்கும்பொழுதுவே ண்டிய விக்கிரகங்களையும் பாத்திரங்களையும் செய்துகொ ள்ளுவதுபோலவும், பச்சை மண்ணைக்கொண்டு பல கடாதிகள் செய் வதுபோலவும், உழுது திருத்தி இளக்கமாயிருக்கிற நிலத்தில் வேண் டிய தானியங்களை விதைப்பது போலவும், இளமைப் பருவத்திலே வித்தையையும், நற்புத்தியையும் கற்பிக்கவேண்டும். "விளையும் பயிர் முளையிலே தெரியு" மென்பதுபோல, நற்குணமுந் துர்க்குணமும் சிறு பிராயத்திலே உண்டாகித் தேகத்துடன் வளருகிறபடியால் பயிரிட்ட வன் அடிக்கடி களைபிடுங்கிச் சர்வஜாக்கிரதையாகப் பயிரைக் காப

பாற்றுவதுபோல சிறுவர்களுடைய புத்தியில் துர்க்குணமாகிய களைகள் வளராதபடி தாய் தகப்பன்மார்கள் எப்போதும் எச்சரிக்கையாயிருக்கவேண்டும். சிறு பிள்ளைகளுடைய ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் செய்கைகளையும் நடைகளையும் கவனித்து அவர்களிடத்தில் நன்மையைக் காணும்பொழுது பிரியத்தைக் காட்டியும், தின்மையைக் காணும்பொழுது தகுந்த புத்தி சொல்லியும் நயமும் பயமுமாகப் பிள்ளைகளை வளர்க்கவேண்டும். பிள்ளைகளை அதிகமாய்க் கண்டிப்பதனால் அவர்கள் தாய் தகப்பன்மார்களுக்குப் பயந்து பல பொய்களைச் சொல்லவும், சூது, வஞ்சகம் முதலான துர்க்குணங்களைக் கற்றுக் கொள்ளவும் ஏதுவுண்டாவதுமன்றித் தாய் தகப்பன்மார்களிடத்தில் வெறுப்புண்டாகிறதினால், பிள்ளைகளை அதிக கண்டிப்பு செய்வது தகுதியல்ல. பிள்ளைகள் குற்றஞ்செய்தாலும் அதைப்பொய்சொல்லி மறைக்காமல் உண்மையை ஒப்புக் கொள்வார்களானால் மெய் சொன்னதற்காக அவர்களிடத்தில் பிரியத்தைக் காட்டவேண்டுமேதவிர அவர்கள் செய்த குற்றத்தைப் பாராட்டக்கூடாது. தாய் தகப்பன்மார்கள் நல்வழியில் நடந்தால் பிள்ளைகளும் நல்வழியில் நடப்பார்கள். அவர்கள் துர்வழியில் நடந்தால் பிள்ளைகளும் துன்மார்க்கத்தில் நடப்பார்களானதால் தாய் தகப்பன்கள் எப்போதும் புண்ணிய வழியிலே நடக்கவேண்டும்.

பிள்ளைகள் விளையாடுவதால் தேகசுகம் முதலான நன்மைகள் விளைகிறபடியால் பிள்ளைகளை விளையாடவும் இடங் கொடுக்கவேண்டும். கெட்டவர்களுடைய பழக்கம் பாம்போடு பழகுவதற்குச் சமானமானதால் அந்தச் சேர்க்கையை விலக்கி எப்போதும் சஜ்ஜனசகவாசம் பண்ணும்படி அனுமதிக்கவேண்டும். அநேகர் பிள்ளைகளைப் பெறுகிறதுமாத்திரமேயன்றி அவர்கள் நல்லவர்களாகுகிற விஷயத்தில் யாதொரு கவலையும் வைக்கிறதில்லை. நானாவிருக்ஷமான காட்டில் தானே வளர்ந்து தானே அழிகிறதுபோல பிள்ளைகளுடைய நடக்கையைக் கவனியாமல் நிர்விசாரமாய் விட்டுவிடுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட மாதாபிதாக்கள் மக்களுக்குச் சத்துருக்களாயிருக்கிறார்கள். பிள்ளைகளை மாதாபிதாக்கள் தங்களுடைய இச்சையாய்ப் பெறுகிறார்களேயன்றித் தங்களைப் பெறும்படி மாதாபிதாக்களைப் பிள்ளைகள் கேட்டுக்கொண்டதேயில்லை. அறையிலிருக்கிறவனை யிழுத்து அம்பலத்தில் விட்டு வேடிக்கை பார்ப்பது போலவும், விருந்துக்கழைத்து விஷத்தைக் கொடுப்பதுபோலவும் உருவில்லாமலிருந்த பிள்ளைகளை உருவாக்கி உலகத்திற் கொண்டுவந்த தாய்

[illegible]கப்பனையாகள் அவர்களுக்குச் சிறு பிராயத்திலே நற்குணங்களைப் போதியாமல் அவர்கள் ஆசைகொண்டவரையில் துஷ்டர்களாய்க் கஷ்டப்படும்படி விடுவது பெரிய புத்திரத்துரோகமாயிருக்கிறது.

பிள்ளைகளை [illegible] தீயவர்களாக்குவதும், தாய் தந்தையர்களுடைய [illegible] விருப்பத்தால், பிள்ளைகளுடைய நாசத்துக்குத் [illegible] முக்கிய காரண கர்த்தர்களா[illegible]கிறார்கள். [illegible] தாய் தந்தை [illegible] [illegible] தாய் தந்தையர் [illegible] [illegible] வேண்டுமென்று விட்டு [illegible] அவர்களை உத்தமிகளாக்கி [illegible] அப்படியில்லாவிட்டால் அவர்களுக்கே [illegible] துன்பமாயிருக்குமே. நற்குணங்களை [illegible] [illegible] அவர்களை [illegible] விட்டுக் கஷ்டப் [illegible] கள்ளுவதுபோலும், [illegible] விடுவதுபோலும் [illegible] துஷ்டச் சகிக்கவேண்டிய [illegible] யிருக்கின்றது.

[illegible] [illegible] நல்லார்க்கத் [illegible] சிறந்த ஒரு ஐரோப்பிய [illegible] அவள் புண்ணியவதி [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. அற் [illegible] விற்பன்னி [illegible] அவள் வார்த்தையிற் [illegible] [illegible] [illegible] பாக்கியில். [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] கோகிலைக் [illegible] [illegible] சந்திரன். அவளைப் பார்த்தாலும் பசிதீரும், கண்டாலும் களிக்கும். அவள் பிராணன் போனாலும் ஒரு பொய் [illegible] பாவமென்றால் பாம்பைக் கண்டதுபோல நடுங்குவாள். அவள் எந்தவேலை செய்தாலும் கடவுளுடைய [illegible] அவள் சொந்த உயிரையும் சொந்த [illegible] உபகாரஞ்செய்வாள். கணவனுக்கு அற்ப வருத்தமுமில்லாமல் குடும்பபாரங்களை யெல்லாம் தானே தாங்கிக் கொள்வாள். குடும்பத்திற்கு வேண்டிய பண்டபதார்த்தங்களை [illegible] [illegible] [illegible]

சின செலவுசெய்வாள். தன்னுடைய அந்தஸ்துக்குத்தக்க காரியங்களில் யாதொரு குறைவுஞ் செய்யாள். தன் வீட்டுக்காரியங்களை வெளியிலே பேசாள். பிறர்மேல் நிந்தையான வார்த்தைகளைத் தானும் பேசாள்; பிறர் பேசவும் இடங்கொடாள்.

அவளுடைய உள்ளம் [illegible] அப்படியே அவளுடைய தேகமும் ஆடையும் எப்போதும் பரிசுத்தமாயிருக்கும். அவளுடைய வீடு, பாத்திர பண்டங்களைத் துலக்கி எப்போதும் கண்ணாடிபோல் வைத்திருப்பாள். சுத்தமென்பது மருந்துக்குமேவேண்டுமானாலும் அவள் வீட்டில் [illegible]. அவளுடைய [illegible] [illegible] தலை [illegible] [illegible] புக்குத் தீங்கு [illegible] [illegible] விவேகமாக [illegible] தன்னால் [illegible] களையும் தாங்கக்கூடிய [illegible].

அவளுடைய [illegible]. அவள் கைபட்டால் [illegible]. [illegible] இறங்காதவர்களு [illegible] முன்னவாகவும் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] மணக்கும். [illegible] மணக்கும். [illegible] அவள் வீட்டு [illegible] [illegible] கள். அவள் வீட்டு [illegible] த்தபின்பு நல்ல புஸ்தகங்களை [illegible] வாசிப்பாள். சிலநேரம் [illegible] வாள்.

கணவனே அவளுக்குக் கதி. கணவனே அவளுக்கு [illegible]தி. பர்த்தாவுடன் கூடிவாழ்வதே அவளுக்குப் பரமானந்தம். பர்த்தாவிருக்குமிடம், காடாயிருந்தாலும் அது அவளுக்கு ராஜதானிக்குச் சமானம். பட்டணமாயிருந்தாலும் பர்த்தா இல்லாத இடமே பாழ். கணவனுடைய பக்ஷமே அவளுக்கு ரக்ஷாபந்தனம். அவளுக்கு என்ன துன்பம் வந்தாலும் கணவனுடைய [illegible] அவளு

[illegible] ஆதியனைக் கண்ட பனிபோல் நீங்கும். அவ ளுக்கு [illegible] பாக்கியமிருந்தாலும் கணவனுடைய கிருபை மட் டும் நீங்கினால் ஜலத்தை விட்டு நீங்கிய தாமரைபோலவும், நிலத்தை விட்டு நீங்கிய பயிர்போலவும் ஆய்விடுவாள். கணவனுடைய மனமும் அவளுடைய மனமும் ஒன்றுபட்டிருப்பதால் கணவனுக்கு எதில் விருப் பமோ அதிலே அவளுக்கும் விருப்பம். கணவனுக்கு எதில் வெறு ப்போ அதிலே [illegible] வெறுப்பு. கணவன் புசித்தால் அவ [illegible] திருப்தியாகிறதால் அவளுக்கும் சந் தோஷமுண்டாம், [illegible] அவளுக்கும் துக்கம். புருஷனுக்கு [illegible] அவளே படைக்கலம். புரு ஷனை துக்கமாகிய காட்டில் அவளே [illegible]. அவன் வியாதியாயுள்ள காலத்தில் அவளே [illegible] காலத்தில் அவளே [illegible].

[illegible] சமானமான கணவனை [illegible] பாவிய [illegible] புருஷனுக்குக [illegible] கணவன், [illegible] ஆதலால் புருஷ னுக்கு [illegible] செய்வாள். புருஷன் ஒன்றும் [illegible] வாக்கை வேதவாக் [illegible] கணவனுக்குக் கோ [illegible] கணவன் [illegible] கோபித்தாலும் [illegible] சமயம் பார்த்து அமிர்த வரு [illegible] வார்த்தைகளைப்பேசிக் கணவன்கோபத்தைத் [illegible].

அந்தக் குமாரத்தியை வேறொரு ஸ்திரீ நோக்கி "உன்னுடைய தகப்பனோ கோசலராஜ்ய அரசன். உன்னுடைய தாயோ அரசி. இப்படிப்பட்ட தாய் தந்தைகளையும் சகிமாக்களையும் அரண்மனையை யும் விட்டு நீங்கி ஒரு ஏழையை விவாகஞ் செய்துகொண்டு அவனு டைய சிறுமனையில் வசிக்கும்படி உனக்கு விதித்ததே" என்று அநு தாபப்பட்டாள். அதைக்கேட்ட அந்தப் புண்ணியவதி "என்னுடைய கணவர் வீடு சிறுவீடானதால் நான் எப்போதும் அவருக்குச் சமீ பத்தி லிருக்கத்தக்க பாக்கியம் பெற்றேன். அவர் ஏழையானதால் அவருடைய ஊழியங்கள் யாவும் என்னுடைய கையால் செய்யும்படி

யான அதிர்ஷ்டம் [illegible] கிடைக்கது. [illegible] ன்மீனகளும் [illegible] ப்புபக்காரர்களு முள்ள என்னுடைய தாய் [illegible] யருக்கு [illegible] பாக்கியம் [illegible] யால் அவர்களுடைய செல்வம் [illegible] றந்தது. பின்னும் என்னுடைய [illegible] நஷே எனக்கு அர சர். அவருடைய [illegible] குடிமை எனக்கு [illegible]. அந்த அரசருக்கு நானே குடி. அவருடைய அன்பே எனக்குச் செல்வம். என்னு டைய கற்பே [illegible] யிருந்ததாக,

நீதிநூல் [illegible]

[illegible] து.

ஏந்தலாந் தந்தையைத்தாய் சகோதரர்க்கோ யிலே [illegible]
சார்ந்தனென் றிசுபுரின்மே [illegible] பெற்றேன்
சேர்ந்தமெய் [illegible]
பார்த்தவ [illegible] தன்றோ.

மிகுபுகழ [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible] அபோகத்திலே [illegible] பாக்கத் [illegible] அலங்கரித்துக் கொள்வதே [illegible] பார்க்க [illegible] அலங்கரித்துக் கொள்ளாள். [illegible] அலங்கரிக்க வந்த தோழியைநோக்கி "[illegible] கொள் வதும் சந்தோஷப்படுவது அலங்கரித்துக்கொள்வதும் என்னுடைய கணவர் பார்ப்பதற்காகவே யல்லவோ [illegible]. இப்போது என் கணவர் ஊரில் இல்லை [illegible] தெரிந்திருந்தும் என்னை நீ அலங்கரிக்கலாகுமோ [illegible]" என்றாள்.

(நீதிநூல் புருடபாரியியல், கசு - வது [illegible])

உண்ணல்பூச் சூடலொ [illegible] ப்பல
பண்ணலெல் லா மவர் பார்க்க வேண்டுறு
அண்ணறன் பிரிவினை யறிந்தும் தோழிநீ
மண்ணவந் தனையிது மடமை யாகுமே.

அவள் அன்னிய புருஷனை அறியாமலிருக்கிற அறியாமையை யன்றி வேறு அறியாமை அவளிடத்தில் இல்லை. தான் புண்ணியவதி யாயிருக்கத் தன்னைப் பாவியென்று அவள் சொல்லுகிற பொய்யைத் தவிர வேறுபொய் சொல்லியறியாள். பாவத்தின்மேல் அவளுக்குப்

பரோபகாரி. வேறெவருடைய ஒருவரிடத்திலும் அவளுக்குப் பகையில்லை. சிலர் தங்களைப் பார்த்து அவர்களைப்போல் அபார யோக்கியதை நமக்கில்லையேயென்று அவளுக்குண்டாகிற பொறாமையைத் தவிர வேறு பொறாமை அவளிடத்தில் இல்லை. இவளைப்போ லுண்டாவென்று சகல ஜனங்களும் சொல்லுகிற புகழ்ச்சிகளை அவள் சர்வகொள்ளையடிப்பதேயல்லாது வேறு திருட்டு அவளிடத்தில் இல்லை. பாத்திரமறியாமல் பிச்சையிடுகிற விஷயத்தில் அவள் செய்கிற லோபமே அல்லாமல் பாத்திரமறிந்து பிச்சையிடுவதில் யாதொரு லோபமில்லை. அவளும் அவளுடைய தம்பியும் தர்மகாரியஞ்செய்வதில் ஒருவரையொருவர் முந்திக்கொள்ளப் பிரயாசப்பட்டுக் காரியசித்தஞ் செய்துகொள்ளுகிற சாமர்த்தியமே தவிர வேறு சண்டை மனஸ்தாபம் குரோதம் முதலிய துர்க்குணங்கள் அவர்களிடத்தில் இல்லை. ஜெகதீசுரனுடைய பாதாரவிந்தங்களை அடைவதில் அவளுக்குப் பேராசையேயன்றி வேறு பேராசை அவளிடத்தில் இல்லை. அவளுடைய வீட்டுக்கு வருகிற பந்துக்கள், சிநேகிதர்கள், அதிதிகள் அகப்படாமல் பட்டினியாயிருக்கிறதேயல்லாது அவளிடத்திற்கு வருகிற ஏழைகள் பட்டினியாயிருக்கிறதில்லை. கனவிலும் இல்லாத காலத்திலும் தான் உண்ணாமல் அன்னங்களை ஏழைகட்குக் கொடுத்துத் தன்வயிற்றுக்கு அவள் செய்யும் துரோகத்தைத் தவிர வேறு துரோகம் அவள் செய்வதில்லை. பாவத்தைச் செய்யாமலிருப்பதுமன்றி அதை மனதிலும் நினையாமல் மனோ வாக்குக் காயங்களால் ஒரேதன்மையாயிருப்பாள். பாவஞ்செய்யாமற் புண்ணியஞ் செய்யவேண்டுமென்பது சர்வலோகநாயகனுடைய வேதவாக்கியமானதால், அந்த வாக்கியத்தை அதிக்கிரமிக்கச்செய்யப் புருஷனுக்கு அதிகாரம் இல்லாமையினாலே பாவஞ்செய்யும்படி புருஷன் கட்டளையிட்டால் அந்தக் கட்டளையை மட்டும் நிராகரிப்பாளேயல்லாது, மற்ற விஷயங்களிலெல்லாம் புருஷவாக்கிய பரிபாலனஞ் செய்துவருவாள்.

தெய்வபக்தியுள்ளவர்கள் தெய்வத்திற்குரிய ஆலயம், பூஜா படம் முதலியவைகளிடத்திலும் சிரத்தையுள்ளவர்களாயிருப்பது போல், புருஷ பக்தியுள்ள அந்தச் சிமாட்டி தன் கணவனைப் பெற்ற தாய்தந்தைகளைத் தன்னுடைய தாய்தந்தைகளிலும் அதிகமாயெண்ணி அவர்களுடைய பாதம் பணிந்து பணிவிடை செய்வாள். வார்த்திக தசையில் சரீர மெலிவினால் கோபம் வருவது சிலருக்குச் சகஜமானதால், தன்னுடைய மாமன்மாமி முதலானவர்கள் அகாரணமாய்த் தன்னைக் கோபித்தாலும் அதைப் பாராட்டாமல் மதுரமாய்ப் பேசி அவர்

களுடைய கோபத்தைச் சாந்தப்படுத்துவாள். அவர்கள் "எங்கள் மருமகள் பொன்னுண்டா! இவளே எங்கள் கண்மணி! இவளே பெண்மணி! இவளே எங்களைப் பெற்றவள்! இவளே எங்களை வளர்க்கிறவள்! இவளே எங்களைக் கரையேற்றுகிறவள்! இவள் கேட்கிடையாத் திரவியம்; காணக்கிடையாக் கற்பகம்" என்று புகழும்படி உபசரிப்பாள். கொழுந்தன்மார், நாத்தனார் முதலியவர்களைத் தன்னுடைய சகோதரர்களினும் அதிகமாக எண்ணி அவர்களுடைய சரீரப்பட்டது தன் கண்ணிற்பட்டதாக எண்ணித் தன் பூர்ணக்ஷேமம் பாராட்டுவாள். அவளும் அவளுடைய குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் நடக்கிற ஒழுங்கையும், மரியாதையையும், அவளுடைய தனிருக்கும் சக்தியாதாரத்தையும், மாறாத பக்ஷபாதம், அதனால் உண்டாகிற அநர்த்தத்தையும் யோசிக்குமிடத்தில் அவளுடைய மகிமையைப் பேசப் போதுமென்று சொல்லக் கூடவில்லை.

அவளுக்கு எப்போதும் பரோபகார சிந்தையேயன்றி வேறு சிந்தையில்லை. அன்னமில்லார்க்கு அன்னமளிப்பாள். வஸ்திரமில்லார்க்கு வஸ்திரம் தருவாள். தாயில்லாப் பிள்ளைகளைத் தாய் போலத் தாங்குவாள். துக்கமுள்ளவர்களைத் தேற்றுவாள். அழுவாரோடு அழுது ஆறுதல் செய்வாள். வியாதிக்காரர்களை அன்புடன் விசாரித்து வேண்டிய பக்குவங்களைச் செய்வாள். புத்தியில்லார்க்குப் புத்தி போதிப்பாள். பக்தியில்லார்க்குப் பக்தியைப் படிப்பிப்பாள். வைவாரையும் வாழ்த்துவாள். வாழ்த்துவார் முன்னே தன்னைத் தாழ்த்திக்கொள்வாள். தின்மை செய்வோர்க்கும் நன்மை செய்வாள். ஏழைகளுக்குத் தன்னாற் கூடியமட்டும் உதவிசெய்வாள். திரவிய சகாயஞ்செய்யத் தன்னால் ஏலாதபோது வாக்கு சகாயமாகிலுஞ் செய்வாள். பிறர் துன்பத்தை நீக்கத் தன்னால் முடியாதபோது அழுது இரங்கிக் கடவுளைப் பிரார்த்திப்பாள். இன்னும் அவளுடைய மங்கள குணங்களைச் சொல்லப்புகின் அளவின்றி விரியுமாதலால் இம்மட்டில் நிறுத்தினோம்.

கலியாணகாலங்களில் பெண்களுக்குக் கற்புள்ள அருந்ததியைக் காட்டிக் கற்பழிந்து கல்லாய்ச்சமைந்த அகலிகையையும் அம்மிமிதிக்கிற சடங்குமூலமாகக் காட்டுவதுபோல் தாய் தந்தையருடைய முயற்சிக் குறைவினாலும் கெட்ட பழக்கத்தினாலும் அகிருத்தியங்களைக் கற்றுக்கொண்ட ஒரு துஷ்டையினுடைய துர்நடத்தையை அடியில் எழுதுகின்றோம்.

பாவங்களுக்கெல்லாம அவள் பண்டகசாலை. நன்மையெல்லாம் அவளுக்கு நஞ்சு. தின்மையெல்லாம அவளுக்குத் தேவாமிர்தம். தப்புகளெல்லாம் அவளுக்குச் சர்வமானியம். வம்பு வார்த்தைகளெல்லாம் அவளுக்கு வாய்ப்பாடம். பொய்யிலே அவள் பூரணம். உண்மை பேசுவதில் அவள் ஊமை. புண்ணியமென்றால் போராட்டம். குற்றங்களென்றால் கொண்டாட்டம். சுயகுற்றங்களைப் பார்ப்பதில் அவள் சுத்தக்குருடி, அந்நியர் குற்றங்களைப் பார்ப்பதில் அவளுக்கு ஆயிரங்கண். ஏழைகளுக்கும் அவளுக்கும் ஏழாம்பொருத்தம். பிக்ஷை கேட்டவர்களைச் சிக்ஷை செய்வாள். தானம் [illegible] இல்லை. [illegible] பிராணத்தியாகமே [illegible]. எச்சிற்கையாலுங் காகமோட்டாள். [illegible] பிள்ளைகள் ஆத்திச்சூடி [illegible] படித்தாலும் அவள் சண்டைக்கு வருவாள். அவள் [illegible] பார்த்து ஈ யென்று [illegible]. அவளுக்குக் [illegible] கோயிலில்லை. குருவில்லை. [illegible] பணமே தெய்வம். பணமே குரு. பணமே [illegible]. கண்ணாடியில் தன்முகந் தெரிவதுபோல அவள் [illegible] பார்த்தாலும், [illegible] தோன்றுவதால் [illegible] பேசுவதே அவளுடைய [illegible]. அவள் திருடியானதால் எல்லோரையுந் திருடிகளென்று [illegible]. அவள் பொய் பேசுகிறவளானதால எல்லாரையும் [illegible] நினைப்பாள். அவள் [illegible] ஆனதால் எல்லாரையும் [illegible]. அவளுடைய வாய்க்குப்பூட்டுப் போட்டால் [illegible]. அவள் காது [illegible] வார்த்தைகளைக் கேளாமலிராள். அவள் [illegible] திருடாமலிராள். அவள் கால் [illegible] அண்டைவீடுகளிற்போய்ச் சண்டைசெ[illegible]. அவள் புருஷனுக்கும் ஜென்மப்பகை. [illegible] ஒன்று சொன்னால் அவள் ஒன்பது சொல்வாள். அவன் [illegible] இவள் வேண்டாமென்பாள். அவன் தெற்கென்றால் இவள் வடக்கென்பாள். அவன் கறுப்பென்பதை இவள் வெளுப்பென்பாள். புருஷனுக்கு யார் மித்திரர்களோ அவர்களெல்லோரும் அவளுக்குச் சத்துருக்கள். புருஷனுக்கு யார் பகைவர்களோ அவர்களெல்லாம் அவளுக்கு இஷ்டர்கள். புருஷனே அவளுக்கு விஷமாயிருக்கும்போது புருஷனுடைய பந்துக்களை அவள் எப்படி மதிப்பாள்? பாதி சுமங்கலியாயிருப்பதைத் தான

அமங்கலியாயிருப்பதுபோலெண்ணுவாள். பாம்புக்குத் தலைவலிக் கால் இவளுக்குச் சிலையில் கிடைத்ததுபோல். நாத்தனாருக்குப் பிள்ளைபிறந்தால் இவளுக்குப் பிள்ளை பிறந்ததுபோல். ஓரகத்திக்கு ஒரு சுகம் உண்டானால் இவளுக்குத் துக்கம் சம்பவித்ததுபோல். அவள் கழுத்தில் தாலியிருப்பது இவள் கழுத்தில் தாலியில்லாததுபோல். அவளுக்கும் அவளுடைய பிள்ளைகளுக்கும் ஓயாத பெரும்பகை. பிள்ளைகளை அவள் நேசிக்கிறதில்லை. அவளைப் பிள்ளைகளும் நேசிக்கிறதில்லை. பிள்ளைகள் [illegible] அவள் [illegible]வாள். அவளிஷ்டப்படி பிள்ளைகளும் நடவார்கள். கலியாண வீட்டில் கட்டுக்[illegible] நடக்கிறவள் இழவு வீட்டில் என்ன செய்யமாட்டாள்? தன் புருஷனையும் பிள்ளைகளையும் பகைக்கிறவள் அந்நியர்களைப் பகைக்காமலிருப்பாளா? அவளுக்கு ஸ்நேகிதர்களே இல்லை. உற[illegible] [illegible]. எல்லாரும் அவளுடைய கோபத்தை [illegible] தவிர அவளுடைய ஸ்நேகத்தை பிரார்த்திப்பார் ஒருவருமில்லை. அவளுடைய மனம் [illegible] அசுத்தமும் [illegible]யாயிருக்கிறது. அவளுடைய ரோசத்தில் [illegible] திலாய் [illegible] நடப்பட்டிருக்கிறதுபோல [illegible]. அவள்தேகத்தின் அழகு [illegible] சித்திரம்போல் [illegible]. அவளுடைய குணம் [illegible] போகிறது. அவளுடைய தேகத்தில் புஷ்பம் [illegible] தேகாரோக்கியத்தைப் புஷ்பமாக்கிக்கொள்வதேயல்லாது புஷ்பவாசனை தேகத்தில் [illegible]. அவளுடைய தேகம்போலவே அவளுடைய வீடும் அசுத்தங்களுக்கு ஆலயமாயிருக்கின்றது. அசுத்தத்தில் ஜனிக்கிற பூச்சி புழுக்களும் அவளுடைய வீட்டில் புத்திர பௌத்திர [illegible] க்ஷேமமாய் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும். அவளுடைய வீட்டின் அசுத்தங்களையும் அவளுடைய துர்ப்பாக்கியத்தால் அவளுக்கு வருகிற பல துன்பங்களையும் அவளுக்கும் அவளுடைய குடும்பத்தாருக்கும் நடக்கிற ஓயாத சண்டைகளையும் கலகங்களையும் விபரீதங்களையும் விரோதங்களையும் பார்க்குமிடத்தில் அவளுடைய வீடு பூலோக நரகமென்று சத்தியமாகச் சொல்லலாம்.

மேற்படி ஸ்திரீ துன்மார்க்கவதியாய்க் கெட்டுப்போனதற்கு அவளுடைய தாய் தகப்பன்மார்களின் அஜாக்கிரதையே முக்கிய காரணமானதால், ஸ்திரீகளுக்குப் பாலசிக்ஷை செய்வது அத்தியாவசியமாயிருக்கின்றது. தெய்வபக்தியே சகல புண்ணியங்களுக்கும் அஸ்திவாரமாயும் சிகரமாயும் இருப்பதால், தெய்வபக்தியை முந்திப் போதிக்கவேண்டும். தெய்வநேசம் உண்டாவதற்குத் தெய்வ சொரூ

சர்க்காரணஞ் செய்வது அசாத்தியமாகையால், அண்ட கோளங்களை ஆழாக்கில் அடைக்க யத்தனித்ததுபோலும், ஆகாயத்துக்கு மையம் காட்டுவதுபோலும், நரிவாலைக்கொண்டு கடலாழம் பார்ப்பதுபோலும் பாசஞானசாக்ஷியாயும் பசுஞானசாக்ஷியாயும் விளங்காநின்ற கடவுளுடைய அனந்த கல்யாண குணங்களில் சிலவற்றைப் புல்லறிவுடையேனாகிய நான் எனக்குத் தெரிந்தமட்டில் ஒருவாறெடுத்துரைக்கத் துணிவுற்றேன்.

கடவுள் ஆணுமல்ல, பெண்ணுமல்ல, அலியுமல்ல. அவருக்கு ஊருமில்லை, பேருமில்லை, யாருமில்லை, நேருமில்லை. அவருக்குத் தாயுமில்லை, தந்தையுமில்லை, தாரமுமில்லை, தநயருமில்லை. அவருக்கு இளைப்புமில்லை, களைப்புமில்லை. அவர் பூதமுமல்ல, நாதமுமல்ல, சரமுமல்ல, அசரமுமல்ல, காணப்பட்ட ஒரு பொருளுமல்ல. பஞ்சேந்திரியங்களுக்கு அவிஷயமானவர். ஞானேந்திரியங்களுக்கு எட்டாத துரியாதீதர். அவர் மகாபிரபு, அண்டாதிபதி ஏகசக்கிரவர்த்தி. தேவாதிதேவர். இராஜாதிராஜர். அவர் சர்வக்ஞர். சர்வசக்தர், சர்வேசுவரர். சர்வ காரணர். சர்வகர்த்தா. சர்வவியந்தர சர்வாந்தரியாமி. அவர்பிதா; நாம் பிள்ளைகள். அவர் குரு; நாம் சீஷர்கள். அவர் இராஜா; நாம் குடிகள். அவர் ஆண்டவர்; நாம் அடிமை. அவர் அன்னதாதா; நாம் யாசகர். அவர் செல்வர்; நாம் தரித்திரர். அவர் தர்மாத்மா; நாம் பாபாத்மர். அவர் நித்தியர், நாம் அநித்தியர். அவர் அரூபி; நாம் குரூபி. அவர் திவ்யரூபாகரர்; சிவமனோகரர், ஞானதிவாகரர்; நற்குணசாகரர். பரமபவித்திரர்; பக்தர்கள் மித்திரர், தர்ம சமுத்திரர்; சகலவிசித்திரர்; அமல நிர்மலர், ஆனந்தபோகர்; இகபரதியாகர்; இன்பபரிபாலகர்; மோக்ஷதாதா; மூலவேதா; சாக்ஷாத்மாதா; சர்வ ஞாதா, அதியந்தரஹிதர்; சோதிநித்தியர்; சாந்தசகிதர்; வேத சித்தாந்தவிகிதர்; போதவித்தாந்த லிகிதர்; கபடநாடக சூத்திரர்; புவனகோடி காத்திரர். அபயஞான நேத்திரர்; அபயமோக்ஷ க்ஷேத்திரர். பாவநாசர். ஜீவநேசர்; தேவராசர்; யாவிலாசர். இப்படிப் பட்ட அதி அகோசர அசரீர அகண்டாகார அபார உதார நிர்விகார மனோகர குணாகர சராசர தராதர பராபர வஸ்துவினுடைய அநந்தியாதிருவியமான மகோன்னதப் பிரதாபந் தெரிவதற்கு அவரால் வகுக்கப்பட்ட அகில புவன சராசரங்களின் தன்மையை ஸ்தூலமா யேனும் அறிந்துகொள்ள வேண்டுவது அவசியம்.

இந்தப்பூமி எவ்வளவு பெரிதென்பதை நாமெல்லாரும் காக்ஷிப் பிரமாணமா யறிந்திருக்கிறோம். இந்தப் பூமியிலும் சூரியன் 13-லட்

சம் பங்கு பெரிதாயிருக்கின்றது. அந்தச் சூரியனைப்போல அநேக கோடி சூரியர்களும் சந்திரர்களும் ஆகாயவீதியில் நக்ஷத்திரவடிவமாக நமக்குக் காணப்படுகின்றன. நாம் பார்க்கிற நக்ஷத்திரங்களைத் தவிர நம்முடைய பார்வைக்கு எட்டாத தூரத்திலும் அதற்குமேலுங் கீழும் எந்தப் பக்கங்களிலும் அடுக்கடுக்காக எண்ணிக்கையில்லாத நக்ஷத்திரக் கூட்டங்களிருக்கின்றன. அவைகள் ஒன்றுக்கொன்று சமீபம்போல நமக்குக் காணப்பட்டாலும், அவைகளுக்கும் இந்த பூமிக்கும் எப்படித் தூரமோ அப்படியே அவைகள் ஒன்றுக்கொன்று தூரமுள்ளவைகளாயிருக்கின்றன. இந்தச் சூரியனைச் சுற்றிப் பூமி முதலிய பல கிரகங்கள் ஓடுவதுபோல நக்ஷத்திரமாகிய ஒவ்வொரு சூரியனையும் பல கிரகங்கள் சுற்றி ஓடுகின்றன. அப்படியானால், கடவுளால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட சகல சூரியர்களையும் புவனகோடிகளையும் எண்ணித் தொலையாதென்பது எட்டும் அடங்குமா? அந்தப் பிரமாண்டகோடிகளுக்குள் இந்தப் பூமி ஒரு அணுவுக்குச் சமானமல்லவே. அதை நினைக்கும்போது நம்மைப் பரிபாலிக்கிற கர்த்தாவுக்குச் சிறிது சேவை செய்தால் அண்டமுழுதும் அளிக்கும் ஒன்றோடொன்று போதிய அளவாயிராத அந்தப் பிரமாண்டத்திலும் மேலும், சந்திரமண்டல புவனமண்டலத்திலும் மேலும் விரிவும் சிறப்புமின்னராய்ச் சிக்குண்டு பேரொளியாய் அமைந்திருக்கும் பல அண்டகோடிகளும் பரமேசுவரனுடைய பாதத்துகள். சூரியன் அக்கினிமுதலியவைகட்கள் கடவுளினுடைய திவ்வியமான கோபத்தினின்று பிறந்த சிறு பொறிகள். சமுத்திரங்களும் பெருங்கடல்களும் அவருடைய கிருபா சமுத்திரத்திலிருந்து தெறித்த சில துளிகள். பிரமாண்டங்கள் அவருடைய சிருஷ்டியின் அலைகள். ஆகாசம் முதலிய பஞ்சபூதங்கள் அவர் சந்நிதியாகிய பந்துகள். அவருடைய பரிசுத்தமாகிய நாக்காக அவரால் நியமிக்கப்பட்ட தொழிற்காரர்களே பஞ்சபூதங்கள். கற்பகோடி காலங்கள் அவருக்குக் கணப்பொழுது. தமக்குத் தேகமில்லாமலிருந்தும் சகல ஜீவர்களுக்கும் தேகங்களைக் கொடுப்பவர் அவரே. தாம் நித்திரைசெய்யாமல் மன்னுயிர்களைத் தூங்கவைத்துக் காவலாயிருப்பவர் அவரே. தாம் நடவாமல் திரியாமல் எள்ளுக்குள் எண்ணெய்போல் எங்கும் நிறைந்திருப்பவர் அவரே. தாம் கைவேலை செய்யாமல் நினைத்த மாத்திரத்தில் அண்டகோடிகளை யுண்டாக்கி ரக்ஷிப்பவரும் அவரே. அந்த அண்டகோடிகளைச் சாட்டையில்லாப் பம்பரம்போல ஆட்டுகின்றவரும் அவரே. கண்ணுமிருந்து பொருள்களைக் காட்டுகின்றவரும் அவரே. இந்திரியானந்தங்களை யெல்லாம் நமக்கு ஊட்டுகின்றவரும் அவரே. கிருபாநேத்திரத்தால் நம்மைப்பார்ப்பவரும் அவரே. தாஷ்

டசத்துருக்கள்மேல் க்ஷாத்திரம் செய்கிற க்ஷத்திரியரும் அவரே. பத்தர்களுக்கு மோக்ஷவியாபாரம் செய்கிற வைசியருமவரே. அண்டங்களை ஆட்டுகிற சூத்திரரும் அவரே. ஜீவகோடிகளுக்கு வேளாண்மை செய்கிற வேளாளரும் அவரே. சர்வலோக நாயகருமவரே. அண்டவீடுகளைக் கட்டிய தெய்வத்தச்சனுமவரே. தேக கடங்களைச் செய்கிற குசவனும் அவரே. தாசர் வார்த்தையைத் தட்டாதவரும் அவரே. ஒரு சிறியவற்றைக் கொண்டு பெரிய விஷயங்களையும், பக்கிலே நேரமிருந்தாலுஞ் சிறு தானியங்கொண்டு பெரிய உலகங்களையும் ஒரு தானியத்தைக் கொண்டு கோடி தானியங்களையும் செய்கிற ஞானவிநோதக்காரரும் அவரே. மனுஷர்களுக்கும், விலங்குகளுக்கும் பட்சிகளுக்கும் புஷ்பங்களுக்கும், பலவர்ணங்களையும், அலங்காரங்களையும் அமைத்துக்கொடுத்த சித்திரக்காரரும் அவரே. ஆதலால் அவன் தாயின் கருப்பையிலே நட்டு, இன்னின்ன நாள்காட்டி, இரத்த பாசிய நீரோடித்து, பால்போல வெளுப்பாய், எலும்புக்கழிகளைப் பரப்பி நரம்புக் கயிறுகளாற் கட்டி, தோலாகிய கூரையை வேய்ந்து, ஒன்பது வாயில் விட்டு உயிர்ப்பிட்டை வைத்து கொல்லனும் அவரே. அந்த வீட்டிலிருந்து அவன் அனுபவிக்கிற மந்திரவாதியும் அவரே. நடக்குங்கிரியை கல்லாயிருக்கும் இடங்களில் வசிக்கிற சித்தரும் அவரே. தேகவீட்டில் ஜீவன் வசிக்கவும், பேசவும், தூங்கவும், நடக்கவும், ஓடவும், உருகவும், பசிக்கவும், தூங்கவும், பலவேலைகளைச் செய்யவும், உண்ணவும், உண்டது பதார்த்தங்களை ஜீரணித்து உடலெங்கும் பரவவும், மலமூத்திரம் பிரிக்கவும், நினைக்கவும், ஆலோசிக்கவும் தரிக்கவும், நுக்கிக்கவும், பஞ்சேந்திரியங்கள் பல இன்பங்களை அனுபவிக்கவும், மனுஷனுடைய ஸ்வாதீனமில்லாமல் சுவாசந் தானே ஓயாமல் நடக்கும்படி செய்கிற மகாயோகியும் அவரே.

இந்தப் பூமியைக்கடவுள் உண்டாக்கி எத்தனையோகாலமாகியும் இன்றும் புதிதாய் வளப்பமாயும் செழிப்பாயுமிருக்கின்றது. ஒரு பொருளை நாம் வீட்டில் வைத்திருந்தால் எத்தனை காலமானாலும் அந்தப் பொருள்மட்டுமிருக்குமே யல்லாமல் அது பலபொருள்களை உண்டாக்காது. பூமியோவென்றால் ஒன்றை கோடியாகச் செய்கின்றது. ஒரு நெல்லை விதைத்தால் எண்ணமுடியாத அநேக நெற்கள் உண்டாகின்றன. ஒரு மரக்கால் தானியத்தை இருபது மரக்காலாகவும் பத்து மரக்கால் தானியத்தை இருநூறு மரக்காலாகவும் பூமிவிளைவிக்கின்றது. கடவுளுடைய ஆக்ஞையினால் பூமிமுதலிய பஞ்ச பூதங்க

ளும் சகல வஸ்துக்களும் மனுஷர்களுக்கு ஊழியக்காரர்கள் போல் வேலை செய்கின்றன வென்பதை அடியில் விவரித்துக் காட்டுவோம்.

பூமியானது சகல சராசரப் பொருள்களும் அடங்கிய பண்டக சாலையா யிருப்பதுமன்றிப் பயிரிடுகிற குடியானவன்போல நவதானியங்களையும் இதரபோஜன பதார்த்தங்களையும் நமக்கு விளைவித்துக் கொடுக்கின்றது. அப்புஜலக்காரியைப்போல ஸ்நானபானாதிகளுக்கு உதவுகின்றது. காற்று ஆலவட்டக்காரன்போல நமக்குச் சாமரை போடுகின்றது. நெருப்பு சமையற்காரனைப்போல நளபாகஞ் செய்கின்றது. ஆகாசம் தீபம் ஏற்றுகிறவன்போலச் சந்திரசூரிய நக்ஷத்திராதிய தீபங்களைத் தாங்கிக்கொண் டிருக்கின்றது. மேகங்கள் ஜலமிறைக்கிற பெண்களுக்குச் சமானமாயிருக்கின்றன. நதி, ஏரி, குளமுதலியவைகள் ஜலம் நிறைந்த குடங்களா யிருக்கின்றன. விருக்ஷ ஜாதிகளும், பயிர் பூண்டு முதலியவைகளும் பலசரக்குக் கடைக்காரர்கள்போல இலை, பூ, காய், கனி, கிழங்கு, தானியமுதலிய பலசரப்பாரங்களைக் கொடுக்கின்றன. மலைகளும் காடுகளும், ரத்தின வியாபாரிகள்போல நவரத்னமுதலிய பல திரவியங்களைக் கொடுக்கின்றன. பூச்செடிகள் பூவிற்கிற பெண்களா யிருக்கின்றன. பச்சிலை மூலிகைகள் மருந்து கொடுக்கிற வைத்தியர்களா யிருக்கின்றன. பூஞ் சோலைகள் நாடகசாலைக்கு சமானமா யிருக்கின்றன. மயில், அன்னம், கோழி, கொக்கு முதலிய பட்சிகள் நாட்டியப்பெண்கள்போல நடனஞ்செய்கின்றன. குயில், கிளி, பூவை, வானம்பாடி முதலிய பக்ஷிகள் பாடகர்கள்போலச் சங்கீதம் பாடுகின்றன. காகம் பருந்து கோழி முதலிய பறவைகளும், பல்லி அரணை முதலியவைகளும் வீடு சுத்தஞ்செய்கிற பெண்கள்போல பல பூச்சிகளையும், இறந்துபோன பல ஜந்துக்களையும், அசுத்தங்களையும் பக்ஷிக்கின்றன. பருத்திச்செடி, பட்டுப்பூச்சி முதலியவைகள் நமக்கு வஸ்திர வியாபாரிகளாயும், நாய், ஆடு, புலி, கரடி, முதலியவைகள் சால்வை, போர்வை கம்பளம் இவைகளைக் கொடுக்கிற வர்த்தகர்களா யிருக்கின்றன. தேனீக்கள் தேன் கொடுக்கின்றன. பசு, எருமை, ஆடு, முதலியவைகள் பாற்காரிபோல நமக்குப் பால் கொடுக்கின்றன. காளை, குதிரை, யானை, ஒட்டக முதலியவைகள் வாகனங்களாய் நம்மையுஞ் சுமப்பதுமன்றி, இன்னும் பல வேலைகளுக்கும் உதவுகின்றன. அந்த மிருகங்களுக்குப் புல், வைக்கோல் முதலியவைகள் ஆகாரங்களா யிருக்கின்றன. எறும்பு முதலியவைகள் வீடு பெருக்குகிறவள்போலப் பல விதமாய்ச் சிந்திக்கிடக்கிற வஸ்துக்களைப் பொறுக்கிவிட்டுச் சுத்தப்

செய்கின்றன. நாய்கள் காவற்காரனைப்போல் வீடு காக்கின்றன. கழுதையும் நமக்காகப் பலபாரங்களைச் சுமக்கின்றன. சேவல்களும் செம்போத்துகளும், காகங்களும் நமக்குச் சூரியராஜன்வருகையைக் காட்டுகிற கட்டியக்காரர்களா யிருக்கின்றன. சிங்கம், புலி, கரடிமுதலிய துஷ்டமிருகங்களும் பாம்பு தேள் முதலிய விஷஜந்துக்களும் தெய்வ பயத்தைப் போதிக்கிற குருவுக்குச் சமானமாயிருக்கின்றன. நயமும் பயமும் காட்டிப் பிள்ளைகளை வளர்க்கும் தாய்போலக் காருண்ணிய மூர்த்தியாகிய கடவுள் அந்தத் துஷ்ட ஜந்துக்களையும், இடி பெருங்காற்று பூகம்பம் க்ஷாமமாதிய முதலிய துன்பங்களையும், நமக்குத் தெய்வபயமும், பக்தியும், நற்குணங்களும் உண்டாவதற்காகச் சிருஷ்டித்திருக்கிறு ரென்பது நிச்சயமே யாயினும் அந்தத் துஷ்ட ஜந்துக்களாலும் துன்பங்களாலும் நமக்கு அடிக்கடி உபத்திரவம் உண்டாகாதபடி அவைகளை அடக்கிவைத் திருக்கிறு ரென்பது அபரோக்ஷம் அல்லவா? எலிகள் பெருகாதபடி பூனைகளையும், பாம்புகள் பெருகாதபடி கீரி, மயில் முதலியவைகளையும், அப்படியே இதரதுஷ்ட மிருகங்களுக்கு வெவ்வேறு சத்துருக்களையும் சுவாமி உண்டுபண்ணி யிருக்கிறார். மேலே நாம் விவரித்தபடி உலகத்திற் காணப்பட்ட பொருள்களில் ஒன்றேனும் நமக்கு உபயோகமற்றதா யிருக்கவில்லை.

மேற்சொன்ன வஸ்துக்களு மன்றிப் பூமண்டலத்திலுள்ள சகல மனுஷர்களும் ஒருவர்க் கொருவர் சகாயமா யிருக்கும்படி சுவாமி செய்திருக்கிற விசித்திரம் அதிசயிக்கத்தக்கதா யிருக்கின்றது. ஒரு குடும்பத்திலுள்ள பெயர்கள் பல தொழில்களைச் செய்து அந்தக் குடும்பத்தைத் தாங்குவதுபோல, உலகமாகிய பெரிய குடும்ப சம்ரக்ஷணார்த்தமாகச் சகல ஜனங்களும் பிரயாசப்படுகிறார்கள். ஒருவன் மகாராஜனாயிருந்தாலும், எப்படியானாலும், அவன் ஒருநாள் ஜீவிக்கிறதற்கு எத்தனையோ ஜனங்களுடைய உதவி வேண்டியதா யிருக்கின்றது. நமக்குப் போஜனங் கிடைப்பதற்காக நிலத்தை வெட்டித் திருத்துகிறவர்களும், உழுகிறவர்களும், பயிரிடுகிறவர்களும், ஜலம் பாய்ச்சுகிறவர்களும், களைபிடுங்குகிறவர்களும், காவல் காக்கிறவர்களும், அறுத்துக் களம் சேர்க்கிறவர்களும், தானியங்களைக் குத்தி, அரிசியாக்கி விற்கிறவர்களும் இவ்வகையாக அதிற் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் இத்தனை பெயரென்று கணக்கிடக்கூடுமா? அப்படியே உப்பு முதல் கர்ப்பூரம்வரையில் உள்ள சகல சாமக்கிரியைகளும் காய் கறிகளும் நமக்குக் கிடைப்பதற்காக எண்ணிக்கை யில்லாத ஜனங்கள் பலவிடங்களில் பல்விதமாகப் பாடுபடுகிறார்கள். வஸ்திரம் நமக்குக்

கிடைப்பதற்காகப் பருத்தி விதைத்தெடுத்துப் பஞ்சாக்கிக் கொட்டி நூற்றுச் சாயந்தோய்த்து நெய்து வஸ்திரமாகிற வரையில் தேகப் பிரயாசப்பட்டவர்களுக்குக் கணக்குண்டா? சமையலுக்கு வேண்டிய விறகும் நீரும் கிடைப்பதற்காக அநேகர் நதி, ஏரி குளமுதலியவைகளை வெட்டுகிறார்கள். அநேகர் நமக்கு நடக்கப் பாதை செப்பனிடுகிறார்கள். நமக்கு வீடுகட்ட அநேகர் செங்கல் ஓடு சுண்ணாம்பு முதலியவைகள் செய்கிறார்கள். அநேகர் மரங்கள் வெட்டி அறுத்துப் பலகையாக்குகிறார்கள். அரசர்கள், மந்திரிகள், படைவீரர்கள், நியாயாதிபதிகள் முதலானவர்கள் நமக்குச் சத்துரு பயமில்லாமலும், அநியாயம் நடவாமலும் சர்வ ஜாக்கிரதையாகப் பாதுகாக்கிறார்கள். குருமார், உபாத்தியாயர் முதலியோர் நம்முடைய பிள்ளைகளுக்கு ஞானோபதேசம் செய்கிறார்கள். வைத்தியர்கள் தச்சர் கொல்லர் தட்டார் வண்ணார் நாவிதர் செக்கார் சேணியர் முதலானவர்கள் நமக்காகப் பலதொழில்கள் செய்கிறார்கள்.

ஒருதேசத்தார் பிழைப்பதற்காக அந்தத் தேசத்து ஜனங்கள் மட்டுமல்ல, பூமண்டலத்திலுள்ள சகல ஜனங்களும் உழைக்கிறார்கள். நம்முடைய ஸ்திரீகள் பாதாதிகேச பரியந்தம் வஸ்திரபூஷணாலங்காரம் செய்துகொள்வதற்காகப் பலதேசங்களிலிருந்து பலவர்ணமான வஸ்திரங்களையும், நவரத்னங்களையும், தங்கம் வெள்ளி முதலிய பஞ்சலோகங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு கடல் வழியாயும் தரைவழியாயும் எண்ணிக்கையில்லாத ஜனங்கள் வருகிறார்கள். அந்த நவரத்னங்களும் பஞ்சலோகங்களும் பிரயோசனமான பல பாத்திரங்களும், தானியங்களும் நமக்குக் கிடைப்பதற்காக மலைகளிலும், கடல்களிலும், பொற்சுரங்கங்களிலும், காடுகளிலும் லட்சாதிலட்சம் ஜனங்கள் கை சலிக்க, கால் சலிக்க தேகமெலிய, நெற்றித் தண்ணீர் நிலத்தில்விழப் படாத பாடுகளெல்லாம் படுகிறார்கள். இவ்வகையாக ஒவ்வொருவனும் ஜீவிக்கிறதற்கு உலகத்திலுள்ள எல்லா ஜனங்களும் பிரயாசப்படும்படி ஐயன் செய்திருக்கிற விநோதத்தை யார் அளவிடக்கூடும்?

உலகமுழுவதும் ஒரு குடும்பமென்பதற்கும் ஒரே வர்க்கமென்பதற்கும் இன்னும் அநேக பிரத்தியட்சப் பிரமாணங்கள் உண்டு. பூகோளத்தைச் சேர்ந்த சகல கண்டங்களிலும் வசிக்கிற சர்வ ஜனங்களுக்கும் தேகங்களும், அவயவங்களும், குணாகுணங்களும், இன்ப துன்பங்களும், சாவு வாழ்வுகளும், எவ்வளவும் வித்தியாசமில்லாமல் ஒரே தன்மையாயிருக்கின்றன. சகல பாஷைகளிலும் உள்ள இலக்
ம், இலக்கியம், கணிதம், நியாயம், தர்க்க முதலிய நூல்களும்,

விக்வான்களும் கற்பனைகளுமாய், மாதம், ஆண்டு முதலிய கணக்குகளும் சகல தேசத்தாருக்கும் ஏறக்குறைய ஒரே வகையா யிருக்கின்றன. பூமிசாரத்தினாலும், அந்தந்த தேசங்களுக்குரிய சீதளோஷ்ண பேதங்களினாலும், ஆகாரவித்தியாசங்களாலும், சிலதேசத்தார் வெளுப்பாயும், சில தேசத்தார் கறுப்பாயு மிருக்கிறார்களே யன்றி வேறு காரணமில்லையே. ஒரு தேசத்திலுள்ள நகரவாசிகளுக்கும், கிராமவாசிகளுக்கும், பேச்சுமுதலிய சில விஷயங்களில் சிறிது பேதம் உண்டாயிருப்பது சகவாச காரணமே யல்லாமல் இயற்கைக் காரணமல்லவே. ஒரு பிராமணன்வீட்டுக் குழந்தையைப் பாலப்பருவத்தில் ஒரு தாழ்ந்த ஜாதியான் தன்வீட்டில் கொண்டுபோய் வளர்த்தால் அந்தத் தாழ்ந்தஜாதியார்போலவே பேசவும் நடக்கவும் கற்றுக்கொள்ளும். ஒரு பறையன்வீட்டுப் பிள்ளையைப் பிராமணன் கொண்டுபோய் வளர்த்தால் பிராமணனைப்போல வாக்கையும், நடையுடை பாவனைகளும் உண்டாகும். இதுவே சேர்க்கைக் காரணமென்பதைக் காட்டுகின்றது. பிராமணப்பிள்ளை, பூணூல், விபூதி, ருத்திராக்ஷத்துடன் பிறக்கவில்லை. பறையன் வீட்டுப்பிள்ளை, மாடுமேய்க்கிற கோல், குடுமை, கந்தையுடன் பிறக்கவில்லை. ராஜபுத்திரர்கள் தலையில் கிரீடமும், கையில் செங்கோலும், பீதாம்பரமும் தரித்துக்கொண்டு கனகவிக்கிரகம்போல ஆடம்பரமாய்ப் பிறக்கவில்லை. ஏழைப்பிள்ளை கந்தை குப்பாயம் கட்டிட கோவணாண்டியாய்க் குரூபியாய்ப் பிறக்கவில்லை. அரசன் வீட்டுப் பிள்ளையா யிருந்தாலும் எல்லாப் பிள்ளைகளும் ஒருமேகாரணத்துக்குத் தப்பிக்காமல் நக்ந நிர்வாணத்துடனாய், நிராதரவாயும், துர்ப்பலமாயும் பிறக்கின்றன. பிறந்த பிற்பாடு எந்த ஜாதிப்பிள்ளையா யிருந்தாலும் படித்தால் புத்திமானையும் படியாவிட்டால் புத்தியில் மந்தமாயும் பிரவர்த்திக்கிறானென்பது யாவர்க்கும் வெளிப்படையா யிருக்கின்றது. சகல மன்னுயிர்களுக்கும் ஏகபிதாவாகிய கடவுள் எல்லாருக்கும் பொதுவில் மழை பெய்யவும், எல்லாருக்கும் சந்திரசூரிய நக்ஷத்திரங்கள் பிரகாசிக்கவும், எல்லாருக்கும் சமானமாகப் பஞ்சபூதங்கள் வேலை செய்யவும் ஆக்ஞாபித்திருக்கிறார். அப்படியே எல்லா மனுஷர்களும் வியாதி முதலிய துன்பங்களால் பீடிக்கப்பட்டு அந்தியகாலத்தில் தங்களோடு கூட ஒன்றுங் கொண்டுபோகாமல் பிறந்த கோலமா யிறந்துபோகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட பல முகாந்திரங்களால் உலகமெல்லாம் ஒரு குடும்பமென்பதும் ஓரே ஜாதியென்பதும் நிதர்சனமா யிருக்கின்றது.

ஒரு சிறிய குடும்ப காரியம் நடப்பதற்குப் பெரியர் சிறியரென்கிற அந்தஸ்துக்கிரம மிருக்கவேண்டியது எப்படி அவசியமோ, அப்

படியே உடம்பாகிய பெரிய குடும்ப உஜ்ஜீவிப்பதற்கு அரசரென்றும், குடிகளென்றும், மேலோரென்றும், கீழோரென்றும், தனவான்களென்றும், தரித்திரர்களென்றும் பல அந்தஸ்துகளிருக்க வேண்டியது முக்கியம். அப்படிப்பட்ட தாரதம்மியமில்லாமல் சகலரும் சமானஸ்தர்களாயிருந்தால் தலைக்குத்தலை மூப்பாய் ராஜநீதியும் பல தொழில்களும் நடவாமல் விபரீதம் உண்டாகுமென்பது நிச்சயமே. மேலான அந்தஸ்துள்ளவர்களுக்கு அந்த அந்தஸ்துக்குத் தக்க சிரமங்களும், கவலைகளும், சத்துருபயமும், ரோகங்களும் அதிகமாயிருக்கின்றன. அவ்வளவு கஷ்டங்கள் தாழ்ந்த பதவியில் இருப்பவர்களுக்கு இல்லை. அவர்கள் படும் சரீரப் பிரயாசையானது அவர்களுக்கு ஆரோக்கியத்தையும், மனோபலத்தையும், பரம சந்தோஷத்தையும் கொடுக்கிறது. தாங்கள் குடியிருக்கிற வீடுகள் அசைந்தாலும் தாங்கள் அசையாமல் சோம்பலில் பேறடைந்திருக்கிற தனவான்களுக்குச் சரீரசுகமும், மனோதிடமும் குறைவாயிருக்கின்றன. பலதேசங்களைப் பிடித்தால் ஒரு அரசனுக்கு எவ்வளவு சந்தோஷம் உண்டாகுமோ அவ்வளவு சந்தோஷம் கூலி வேலை செய்து சொற்பப் பொருளைச் சம்பாதிக்கிற ஏழைக்கும் உண்டாகின்றது. இவ்விதமாக ஒரு விஷயத்தில் குறைவுள்ளவர்களை வேறொரு விஷயத்தில் அதிகப்படுத்திச் சகலரையும் சமானமாக ரக்ஷிக்கிற கிருபா சமுத்திரமாகிய கடவுளை அநவரதமும் தியானிக்கும்படி ஸ்திரீகளுக்குப் போதிக்க வேண்டும்.

தெய்வத்தை யடைவதற்குப் புண்ணியமே வழியாயிருப்பதால் ஸ்திரீகளுக்குப் புண்ணியோபதேசஞ் செய்வது முக்கியமாயிருக்கின்றது. புண்ணியத்திற்குப் புண்ணியமே சமானமல்லாது அதற்கு உபமானஞ்சொல்ல வேறொரு பொருளுமில்லை. புண்ணியமே புத்தி புண்ணியமே சித்தி; புண்ணியமே சக்தி; புண்ணியமே முக்தி; புண்ணியமே வேதாந்தம்; புண்ணியமே போதாந்தம்; புண்ணியமே சித்தாந்தம்; சகல சாஸ்திரங்களும், வேதங்களும், வேதாகமங்களும், இதிகாச புராணாதிகளும் விஸ்தரிப்பது புண்ணியத்தையே. வேதாந்திகளும், சித்தாந்திகளும், ரிஷீசுரர்களும், வித்தியாபாரகரும், சதா நேசிப்பதும், பூசிப்பதும், உபதேசிப்பதும் புண்ணியமே. சந்நியாசிகளும் தபோதனர்களும், சர்வசங்கப்பரித்தியாகஞ் செய்வது புண்ணியத்திற்காகவே. உன்மதம், என்மதமென்று துன்மதமாகச் சம்வாதஞ் செய்கிற சகல சமயவாதிகளும் புண்ணியம் ஒன்றையே அவிரோதமாக அங்கீகரிக்கிறார்கள். பராபரவஸ்து நராவதாரஞ்

செய்வதும் பாபத்தை நீக்கிய [illegible] புண்ணியகுணத்தை நிலைநிறுத்துவது பொருட்டே. ஆதியில் அநேக பதார்த்தங்களைத் தந்து கொடுத்து நிலைநிறுத்தினது புண்ணியமே. இல்லறம் துறவறமென்று சொல்லப்பட்ட இரண்டறத்தையும் [illegible] புண்ணியமே [illegible] சற்குணங்களைச் செய்வதும் புண்ணியமே [illegible] துக்கங்களை [illegible] புண்ணியமே; சகல இதப [illegible] நன்மைகளைக் கொடுப்பதும் புண்ணியமே. பாவத்தைத் தவிர்க்கச் செய்வதும் புண்ணியமே.

போனகாலத்திலும் [illegible] எப்படி போகுமோ, அப்படியே சிஷ்டர்களும் துஷ்டர்களும் [illegible] மனுஷர்களாயிருக்கிறார்கள். [illegible] புண்ணியவான்களுக்குப் பூஷணையும், துஷ்டர்களுக்கு [illegible] உண்டாகின்றன. சிஷ்டர்களுக்கு [illegible] துஷ்டர்களுக்கு [illegible] சிஷ்டர்கள் [illegible] துஷ்டர்கள் [illegible] விரோதிக்கிறார்கள். [illegible] துஷ்டநிக்கிரகமும் செய்கிறார்கள். [illegible] யோக்கியர்களை [illegible] செய்கிறார்கள். [illegible] அயோக்கியர்கள் [illegible] அவர்களுடைய அயோக்கியத்தை [illegible] யோக்கியர்களை விரு[illegible] [illegible] காப்புகளைத் [illegible] நிஷேவிக்கிறார்கள். [illegible] இருந்தாலும் அவனுடைய வார்த்தையைப் [illegible] இருந்தாலும் அவர்களை [illegible] நிமானிக்கிறார்கள்.

[illegible] அவர்களில் [illegible] கொடுக்க [illegible] கிறார்கள். [illegible] [illegible] கொள்ள அபேக்ஷிக்கிறார்கள். பெண்பிள்ளைகளை [illegible] புருஷர்களையும், பிள்ளைகளை [illegible] பெண்களையுந் தேடி விவாகஞ்செய்வது பெரும் பாக்கியமாயிருக்கின்றது. யஜமான் துஷ்டனாயிருந்தாலும், அவன் நல்லவர்களையே [illegible] வேலைக்காரனாக வைத்துக்கொள்ளுகிறான்.

சிஷ்டர்கள் அருமையாயிருப்பதால் [illegible] சிஷ்டர்களைத் துஷ்டர்களும் பூஜிக்கிறார்கள். துஷ்டர்கள் யாவருக்கும் உபத்திரவமானபடியால் துஷ்டர்களைத் துஷ்டர்களும் தூஷிக்கிறார்கள். துஷ்டனைத் துஷ்டனென்று சொன்னால் அவனுக்குக் கோபம் வரும்.

அவனைச் சிஷ்டனென்று சொன்னால் அவனுக்குச் சந்தோஷமுண்டா-
டாகும். துஷ்டனை [illegible] பெண்சாதியும் பிள்ளைகளுமே [illegible]
பார்கள். துஷ்டர்களும் [illegible] தாங்கள் நல்லவர்க
ளென்று [illegible] அவமதிக்க [illegible]
கத்தில் ஜீவிக்கவோ [illegible] விசாரிக்கவில்லை.
இந்தக் காரணத்தைப்பற்றியே [illegible]
யிருக்கிறார்கள். [illegible]
[illegible] அவனிடத்தி[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
கின்றன.

சத்தியம், பொறுமை, [illegible]
உபகாரம், [illegible] முதலிய [illegible]
யார்? அந்த [illegible]
மென்று விரும்பாதவர்கள் யார்? அகங்காரம், [illegible]
கம், களவு, கொலை, கோபம், [illegible] குரோதம், [illegible]
மாற்சரியம், கொடுமை, முதலிய துர்க்குணங்களைப் பிறரிடத்-
திற் கண்டால் அவைகளை வெறுக்காதவர்கள் யார்? [illegible] செய்கை-
களைத் தங்களுக்கு [illegible]
வர்கள் யார்? ஒரு உபகாரியைக் கண்டால் அவனைப் பிரியமாக [illegible]
மதிக்காதவர்கள் யார்? [illegible]
விக்கால் அவனுக்காக [illegible] யார்? [illegible]

[illegible] அந்தக்கொடியனைக் கோ [illegible] கண்ணில் வேறொருவன் குத்து [illegible] கண்களும் நோகின்றன. ஒருவன் [illegible] அவமதிப்பார்க்கிற [illegible] தேகமும் [illegible] நாக்கைத் துக்கத் [illegible] துக்க [illegible] கள். துர்மார்க் [illegible] கொண்டிருக் [illegible] புண்ணியவானைக் [illegible].

[illegible] புஜிப்பதும், [illegible] யாவருக் [illegible] துரோகஞ் செய் [illegible] துரியோத [illegible] நடக்குத [illegible] காரியஞ்செய்தான். [illegible] இராமாய [illegible] இடக்கை [illegible] ரத்தினங்களும [illegible] இராவணாதிகளு [illegible] களுக்குக் [illegible] வந்ததுபோல் [illegible] கைகள் [illegible] கதுபோல [illegible] பாண்டவர்க [illegible] பொழுது [illegible] போட்டுவிட்டதுபோல நாமும் அநுதா [illegible] பட்டாபிஷேக மானதுபோல் [illegible] மனோராச்சியஞ் செய்கிறோம். [illegible] புண்ணியத்தின்மேல் பிரியத்தையும் [illegible] மனுஷருக்குச் சுபாவ குணமாக [illegible] பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணமா யிருக் கின்றது.

புண்ணியஞ் செய்வது பிரயாசமென்று சிலர் நினைப்பார்கள் அப் [illegible] நினைப்பது பிசகு. சாண்வயிறு வளர்ப்பதற்காகச் சமுத்திர யாத்

திவா செய்து, மகிமையை, ஆலயங்களைக் கட்டுதல், கோரந் தோபங்களைத் திரிசுது, பல தொழுகைகளைச் செய்கிறார்கள். புத தரங்கத்திற்குப் போய் ஸ்னானஞ் செய்து பிராணிகளைக் கொடுக்கிறார்கள். மனுஷனுடைய செய்கையோ தேவதாசிப்பாரோ வென்று பிரமிக்கும்படியான சிற்பவேலைகள் சித்திரவேலைகள் சோதிடயந்திரங்கள் இருப்புவண்டிகள், தந்திக் தபால்முதலிய அநேகமான வேலைகளைச் செய்கிறார்கள். அநேகர் தத்துவப் பிரயாசப்பட்டுப் பலசாஸ்திரங்களையும் பலதொழில்களையும் கற்றுக்கொள்ளுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட அதிசயமான காரியங்களைச் செய்கிற மனுஷர்களுக்கு உண்மை, சாந்தம், பொறுமை முதலிய பண்ணியங்களைச் செய்வது மனமயிருக்காதா? அவைகளைச் செய்ய அவகாசமில்லையா? சொ பிரயாசப்படவேண்டுமா? இல்லையே.

பாவஞ் செய்வது கஷ்டமே தவிர புண்ணியஞ் செய்வது கஷ்டமல்ல. என்ன காரியத்தைச் செய்வது சுலபம் என்னவோ உண்மை? மனுஷகாரியத்தைக் காட்டிலும் குறைத்தான் பாதகமோ சொல்வது எவ்வளவு சுலபமான காரியம். பொய்சொல்லித் தன்னை மறைத்துப் பேசுகின்றவர்களைப் போலே பொருள்ளது இருந்தால் அப்படியில்லாதிருக்கிறதாக அவன் மறந்திருப்பதாலே அதைப் பிடித்துக் கொண்டு அதனால் பாளிகைகட்டுவதுபோல் பொய்க்கொடுப்பது மிகவும் வருத்தமா யிருக்கின்றது. அப்படிப்பட்டவன் நினைத்த வருத்தத்தை ஆபிரப முட்டிக்கொடுப்பதுபோல ஒரு பொய்யைஸ்தாபிக்க அநேகம்பொய் களைச் சொல்லியும் பிறகு ஒனாமில்லாமல் “கெட்டிக்காரன் புளுகு எட்டுநாளையில் தெரியும்” என்பதுபோல எப்படியும் பொய் வெளி யாகின்றது. கொலை, களவு, மோசம், வஞ்சகம், பரஸ்திரீகமனம் முத லிய கொடிய செய்கைகளைச் செய்வதற்குத் தகுந்த சமயங்களும், ஆயுதங்களும், சகாயங்களும் தேடிக்கொண்டு அந்தச் செய்கைகளைச் செய்வது எவ்வளவு கஷ்டமும் வருத்தமும் அச்சமும் பிராணசங்கட முமா யிருக்கின்றன. அந்தச் செய்கைகளுக்கு விரோதமான புண் ணியங்களைச் செய்வது எவ்வளவு இலேசா யிருக்கின்றது.

சர்வ சாட்சியாகிய கடவுள் பாபபுண்ணியங்கள் தெரியும்படி மனோசாக்ஷியாகிய தீபத்தை ஒவ்வொருவனுடைய உள்ளத்திலும ஏற்றிவைத்திருக்கிறா ரென்பது சத்தியமே. விவரந் தெரியாத பாலர் களும், சித்தஸ்வாதீனமில்லாத பைத்தியக்காரர்களும் தவிர மற்ற யாவரும் படித்தவர்களா யிருந்தாலும், படியாதவர்களா யிருந்தாலும் நன்மை தீமை தெரியாதவர்கள் ஒருவருமில்லை. படியாத மூடர்

ஜனங்களுக்கு தர்மாதர்மங்களைச் சேர்ந்த சில நுட்பமான விஷயங்கள் தெரியாமலிருந்தாலும், ஸ்தூலமாய் தர்மம் இன்னது, அதர்மம் இன்னது என்பது யாவருக்கும் தற்பாவமாகத் தெரிந்திருக்கின்றது. ஆனதுபற்றியே "நெஞ்சை யொளித்தொரு வஞ்சக மில்லை" என்றும், "தன்னெஞ்சறியாத பொய்யில்லை. தாயறியாத சூலில்லை" என்றும், "தன்னையறியாத சன்னதமில்லை" என்றும் பெரியோர்களுடைய வாக்கியங்க ளிருக்கின்றன. மனோசாக்ஷியாகிய தெய்வம் பாபபுண்ணியங்களை நமக்குக் காட்டுகிறது. நாம் பாவம் செய்யும்பொழுது நம்மை அது கண்டிக்கின்றது. ஆகையால் மனோசாக்ஷிக்கு விரோதமாக நடவாமலிருப்பவர்களே புண்ணியாத்மாக்கள்.

நன்றும் தீதும் நம்முடைய பிரதிபிம்பம். நாம் செய்யும் செய்கைகள் யாவும், கண்ணாடியைப்போல், நமக்குப் பிரதிபிம்பமாகவே நம்மிடம் திரும்பி வந்து நமக்குச் செய்கின்றது. நாம் ஒருவனை யடித்தால் அவனும் நம்மை யடிக்கிறான். நாம் ஒருவனை இகழ்ந்தால் அவனும் நம்மை யிகழ்கிறான். நாம் ஒருவனுக்கு உபகாரஞ் செய்தால் அவனும் நமக்கு உபகாரஞ் செய்கிறான். நாம் அபகாரஞ் செய்தால் அவனும் நமக்கு அபகாரஞ் செய்கிறான். ஒருவன் ஏழையாயிருந்தாலும் அவனுக்கு நாம் தீங்கு செய்தால் அவனும் சமயத்தில் நமக்குத் தீங்குசெய்வது கூடாத காரியமல்ல. கொசுவும் யானையை வாட்டுகின்றது. சிறு பொறியானது கோபுரத்தையு மூடுகின்றது. பெரிய பொருள்களைச் சிறிய செல்லும் பக்ஷித்து நாசமாக்குகின்றன. நாம் எதை விதைக்கிறோமோ அதுவே நமக்குப் பலிக்கும். வேம்பை விதைத்தவனுக்கு வேம்பே யல்லாமற் கரும்பு கிடைக்குமா? பாம்பை வளர்த்தவனுக்கு விஷமேயல்லாமல் அமிர்தங் கிடைக்குமா? அப்படியே நாம் நன்மை செய்தால் நன்மையும், தீமைசெய்தால் தீமையும் நமக்கே லபிக்கிறபடியால் தீமையை விட்டு நன்மையைப் பிடித்துக்கொள்வது விவேகமாயும் நம்முடைய சுயப் பிரயோஜனமாகவும் இருக்கின்றது.

துஷ்டர்களுக்கு அவர்களுடைய துன்மார்க்கங்களே அவர்களைத் தண்டிக்கிற ஆயுதங்களா யிருக்கின்றன. பெருண்டி, சோம்பல் முதலிய துர்க்குணங்களை மேற்கொண்டவர்களுக்கு, அஜீரணம், வியாதி, ஆயுசுனஷ்டம் முதலிய பல துன்பங்கள் வளர்கின்றன. மதுபானஞ் செய்கிறவர்கள் பணத்தைக் கொடுத்துப் பைத்தியத்தை விலக்கு வாங்குவதுபோல் பல துன்பங்களுக்கு ஆளாகிறார்கள். அவர்களுடைய குடியே குடியைக் கெடுக்கின்றது. தாயென்றும், தாரமென்

ளுா, [illegible] வீட்டை விற்று [illegible] கெட்டு, [illegible] பொருபக்கா [illegible] கிற [illegible] ! கன்ளுக் கடையே அவர்களுக்கு [illegible] ளுக்குக் குடியிருப்பு [illegible] மேலே அவர்களுக்கு [illegible] யணை. ஆகாதோ [illegible] பாகம். [illegible] விட்ட டனே [illegible] கிறவர்களுக்கு [illegible].

காபாது [illegible] [illegible]

[illegible]

[illegible] களில் வசிக்கிற [illegible] ளுளுக்கு யார் [illegible] களைக் கெடுப்பார்கள். [illegible] வியாதிகொண்டு [illegible] விடயார்க்கோ [illegible].

[illegible] யவர்கள் [illegible] கொள்ளுகிறவர்களுக்கு [illegible] வங்களைத் தாங்களே அடைகிறார்கள். அவர்கள் தங்களுக்குத் தாங் களே செய்துகொள்ளுகிற துன்பங்களை அவர்களுடைய விரோதிக ளுஞ் செய்யத் துணியார்கள். தான் [illegible]

[illegible] தூக்குணம் [illegible] அவர்களே [illegible] படுகிற [illegible] வேண்டுவதில்லை. அந்நியர் [illegible] துக்க [illegible] வளர்கின் [illegible], நெருப்புப்பற்றி [illegible] துன்பங்களை [illegible] அவர்களுடைய [illegible] செய்தி [illegible]

[illegible] இந்த உலகத் தில் [illegible] ங்குகளும், [illegible] ஆயுதங்களும் [illegible] மற்றைப் [illegible], போலீ [illegible] தற்காக [illegible] இல்லாவிட் [illegible]?

[illegible] யிருந் [illegible] யிருக் [illegible], அவர்களுக்கு [illegible]. அவர்கள் ஒருவரை [illegible] ஒருவருமில்லை. [illegible] மனைப் [illegible] யிருக்கிறார்கள். [illegible] சாதுக்களைச் [illegible] புண்ணியத்திலும் [illegible] கட்டிவள் துன் [illegible]. ஆதலால் சாதுக்கள் பின்வாங்க [illegible] பாடசாலையா யிருக்கின்றது [illegible] சகமில்லை. பிரசவவேதைக்குப் பயந் தால் [illegible] கிடைக்குமா? மருந்துகசப்பென்றுவுண்ணப் பயந்தால் சா[illegible] கிடைக்குமா? குளிருக்குப் பயந்தால் குளிப் பதெப்படி? அதுபோலத் துன்பத்துக்குப் பயந்தால் இன்பமில்லை [illegible] பொன்னைப்போலவும் சாணைக்

கல்லில் வைத்துத் தேய்க்கத் தேய்க்க ஒளிவிடும் மாணிக்கம்போலவும், என்ன துன்பம் வந்தாலும் பின்னிடாமல் புண்ணியத்தில் அதிக ரிப்பவர்களே உத்தமர்கள். இந்த உலகம் பரலோகப் பிரயாணத் திற்கு மார்க்கமே யல்லாமல் இது நமக்குச் சொந்தமல்லவே. ஒரு ஊருக்குப் பிரயாணமாய்ப் போகிறவர்கள் வழியில் படுகிற கஷ்டங் களை மதியாமல் அந்த ஊரின்மேலே நோக்கமாய்ப் போவதுபோல, பரலோக யாத்திரைக்காரராகிய நாம் மார்க்கமாகிய இந்த உல கத்தில் வருகிற துன்பங்களுக்கு அஞ்சாமல் அந்த யாத்திரையின் மேலே திருஷ்டியாயிருக்கவேண்டும்.

“தோட்டக்காரனுக்குக் கறிதான் சோறு, வியாபாரக்கார னுக்கு வெந்நீரும் பாசும் காயும்” என்பதுபோலப் புண்ணியவான் கள் டாம்பீகராயிராமல் தங்களுடைய பெருமையைத் தாங்களே சொல் லிக்கொள்ளார்கள். அன்றியும், அவர்கள் செய்த சகாயங்களில் உலகத் தார் அறியாமலும், அவர்களுக்குத் தெரிந்த சகாயங்களைச் செய்யாமலு மிருப்பார்கள். ஆனதால் புண்ணியவான்கள் அப்படியுங் கனக்கிற தில்லை. அவிசுவாசமான இகலோக பாக்கியங்களை அவர்களே நிஷே திப்பதால் அவர்களுக்கு யாதொரு நஷ்டமில்லைபோல் தோன்றுவது குறை வல்லை.

பூலோக பாக்கியமெல்லாம் மண்ணாய்க் காணும் மதியுள்ள, பஞ்சும், பலாச்சுளையும் அன்றி வேறல்லவே. பொன்னும் வெள்ளி யும் ஒருவகையான மண்ணேயன்றி வேறொன்றுமல்லவே. இரத் தினங்கள் பலவகைக் கற்களேயன்றி வேறல்லவே. கம்பளி முதலி யன்வகைகள் நாய், புலி, கரடி முதலிய மிருகங்களின் மயிர்களே. பட்டுச் சட்டைப்பூச்சியினுடைய எச்சிலே. வஸ்திரங்கள் பருத்தி நூலே. புனுகு சவ்வாது கஸ்தூரி முதலியவைகள் பூனை மலமே. தேனென்பது தேனீக்களின் எச்சிலே. இப்படிப்பட்ட அற்ப மான பதார்த்தங்கள் புண்ணியத்திற்குப் பிரதிப்பிரயோஜனமாகுமா? அந்தப் பொருள்கள் எவ்வளவிருந்தாலும் மனுஷனுடைய ஆசை யடங்காமலிருப்பதால் அந்தப் பொருள்கள் மனுஷனுக்குத் திருப் தியையும் சந்தோஷத்தையும் உண்டுபண்ணத்தக்கவைகளல்லவென் பது நிதர்சனமாயிருக்கின்றது.

உலகத்தில் நம்முடைய ஆசைக்கு அளவில்லை. அலெக்சாண் டர் என்கிற அரசனுக்குச் சைதியர் என்கிற ஜாதியார் சொன்னதுபோல நம்முடைய பேராசை எவ்வளவு பெரிதோ அவ்வளவு பெரிய சரீரம் நமக்கிருக்குமானால் நம்முடைய தலைகள் அண்டமுகட்டை முட்டி

அப்பால் செல்லும். பாதங்கள் பாதாளலோகமட்டும் பாயும். வலதுகை பூமியின் வடதிசைச் சுவரை ஊடுருவும். இடதுகை தென்றிசைக் கோடிமட்டும் செல்லும். பூலோகமெல்லாம் பிடித்தபின்பு தேவர்களுடனே யுத்தஞ்செய்து தேவலோகத்தையும்பிடிக்க ஆரம்பிப்போம். இன்னுஞ்சில லோகங்களிருந்தால் அவைகளையும் பிடிக்கத் துவசங் கட்டுவோம். இப்படியாக நம்முடைய ஆசை அளவற்றதா யிருப்பதால் பூலோகபாக்கியம் அந்த ஆசாரத்திற்கேற்றதன்று, பரலோக பாக்கியமே சிலாக்கியமென்று பரிஷ்காரமாய் விளங்குகின்றது.

பின்னை வார்த்துக்குப் போய்ப் பருந்துக்குச் சாகக் கொடுத்தது போலும், வட்டுக்கு ஆசைப்பட்டு முதலை யிழந்தது போலும், குளிக்கப் போயும் சேற்றைப் பூசிக்கொண்டது போலும், சிலர் புண்ணிய வேடந் தரித்துக்கொண்டு பாவத்தைக் கட்டிக்கொள்ளுகிறார்கள். வாயிலே தேனும் வாலிலே கொடுக்குமுள்ள தேனீக்கள்போல உதட்டிலே உறவும், உள்ளத்திலே பகையும், கையிலே ஜெபமாலையும், கக்கத்திலே கன்னக்கோலும், கழுத்திலே தாழ்வடமும், கருத்திலே கடுமுறாய் வேஷம் பூண்டுகொண்டு வாசா கைங்கரியமாய் கிரியைகளை மனப்பூர்வமாய்ச் செய்திருக்கவேண்டும்.

யுக்தி புத்தியிருந்தாலும் கற்பென்றி விர்த்தநாரி பதிவிரதையா யிருப்பது விசேஷமாமா? பலவான் அடங்கி யிருப்பது அடக்கமேயன்றிப் பலமில்லாதவன் அடங்கி யிருப்பது அரிதா? சகல சாஸ்திர சம்பன்னன் வித்தியா கர்வமில்லாம லிருப்பது பெருமையேயன்றிப் பாமரனுடன் நிகர்வியாயிருப்பது ஆச்சரியமாமோ? பெண்டு பிள்ளை பண்டபதார்த்தங்களையுடையவன் துறவியாவது துறவேயன்றி, ஒன்றுமில்லாதவன் துறவியாவது அபாவ விரக்தியாமே. அப்படியே நம்முடைய இளமைப் பருவத்தில் ஆரோக்கிய சரீரிகளா யிருக்கும்போதே தெய்வபக்தியும், புண்ணியாப்பியாசமும் நமக்கிருக்கவேண்டியதே யல்லாமல் சாகுங்காலத்தில் புண்ணியஞ் செய்யலாமென்று நினைப்பது, பசியெடுத்த பின்பு நெல் விதைப்பது போலும், தாகமெடுத்தபின்பு நதி வெட்டுவதுபோலும், கப்பலேறின பின்பு பாலுமி சாஸ்திரங் கற்றுக்கொள்வதுபோலு மிருக்கின்றது.

பலநாள் பிரயாசப்பட்டுக் கற்றுக்கொள்ளாமல் எந்தத் தொழிலையும் நிறைவேற்ற முடியாது. அப்படியே புண்ணியத் தொழிலும் முன்னமே பழக்கமின்றி மரணதசையில சித்திக்குமா? மரம் சாய்ந்த பக்கத்தில் விழுவதுபோல, ஒருவனுக்கெப்பொழுதும் அப்பியாசமா

யுள்ளது எதுவோ அதுவே அவனை அந்தியகாலத்திலும் விடாது.
மேலும் சாகிறகாலமும் சமயமும் ஒருவருக்கும் முன்னதாகத் தெரி
யாதே. இன்றோ, நாளையோ, இந்த நிமிஷமோ, மறுநிமிஷமோ,
காலையோ, மாலையோ, பகலோ, இரவோ, இருக்கும்பொழுதோ, நடக்
கும் பொழுதோ, உண்ணும் பொழுதோ, உறங்கும் பொழுதோ,
வேலை செய்யும் பொழுதோ, இப்பொழுதோ, அப்பொழுதோ, எப்
பொழுதோ மரணம் வருமென்பது நிச்சயமில்லாமல் இருப்பதால்,
ஆரியக்கூத் தாடினாலும் காரியத்திற் கண்ணாயிருப்பவர்களைப்போல்
சதா ஈசுவரத் தியானமும் புண்ணிய சிந்தனையும் உள்ளவனாயிருக்க
வேண்டும்.

காலம் ஓயாமல் ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றது. அதன் ஓட்டத்தைப்
பிடிக்க ஒருவராலும் ஏலாது. அந்தகாலத்துக்கு நாம் என்ன கொடுமை
செய்தோம்? அதன் செய்கையோ கொடுமையாயிருக்கின்றது.
அது தன்பாட்டிற் போகாமல் நமது வாழ்நாளையும் நிமிஷந்தோறும்
திருடிக்கொண்டு போகின்றது. ஊமைப் பிறப்பாளர்களை முற்றத்தில்
இழுத்து விடுவதுபோல, நடுவீட்டி லிருக்கிற நம்மைத் தினந்தோறும்
இடுகாட்டிற்குச் சமீபத்திலே இழுத்துக்கொண்டு போகின்றது. சிறு
குழந்தைகளைப் பாலர்களாகவும், பாலர்களைக் குமாரர்களாகவும்,
குமாரர்களைக் கிழவர்களாகவும் செய்கின்றது. கல்லைப்போன்ற உடலை
வில்லைப்போல் வளைக்கின்றது. கன்னங் கறுத்த மயிரைப் பின்னை
யாக்கிக் கொக்குபோல் வெளுக்கச் செய்கின்றது. இரண்டு காலுள்ள
வர்களை மூன்றுகாலராக்குவதுபோல விருத்தாப்பியனாக்கி யூன்றி
நடக்கப் பண்ணுகின்றது. சாந்தமேனியை ஒத்தமேனி யாக்கி சுந்
தர முகத்தை அசுந்தரமாக்கி, மின்விழியை ஊன்விழியாக்கி, முத்தைப்
பழித்த பல்லைச் சொத்தைப் பல்லாக்கி, கட்டிபோல இனிப்பதை
எட்டிபோலாக்கி, சீதேவிபோ லிருந்தவளை மூதேவி யாக்கி அநர்த்
தஞ் செய்கின்றது. "இந்தப் பூனையும் பாலைக் குடிக்குமா" என்
பதுபோல, அசையாமல், ஆயுதமில்லாமல் இருந்துகொண்டு கோட்
டை கொத்தளங்கள் பட்டணங்கள் முதலியவைகளை யெல்லாம் நானா
வட்டத்தில் இடித்துத் தகர்த்து நாசஞ்செய்கின்றது. இந்தக்கொடிய
காலத்தை நம்பக்கூடா தாகையால், நாமெப்பொழுதும் சர்வ ஜாக்கி
ரதையுடன் புண்ணியத்தையே அவலம்பிக்க வேண்டும்.

இந்தப் பிரபஞ்சமே ஒரு பெரிய நாடகமா யிருக்கின்றது. கூத்
தாடிகள் இராவேஷக்காரர்களா யிருக்கிறார்கள். நாமெல்லோரும்
பகல்வேஷக்காரர்களா யிருக்கிறோம். உலகத்தில் அரசர்கள் தரிக்

ற வீடங்களும் பிரயாணங்களும், பல உத்தியோகஸ்தர்கள் தரிக்கிற சட்டை, தலைப்பாகை முதலியவைகளும், வேஷங்களே யல்லாமல் வேறல்லவே. கூத்தாடிகளுடைய நாடகத்தில் அரசர் முதலிய பலவேஷங்களைத் தரித்துக்கொள்வதுபோல், இந்தப் பிரபஞ்ச நாடகத்தில் அரசனென்றும், குடிகளென்றும், பெரியரென்றும், சிறியரென்றும், பெற்றவனென்றும், பிள்ளையென்றும், புருஷனென்றும், பெண்சாதியென்றும் இப்படிப் பல பல வேஷங்களைப் பூண்டுகொள்ளுகிறோம். அந்த வேஷங்களுக்குரிய தொழில்களை நாம் குறைவற நிறைவேற்றினால் பிரபஞ்ச நாடகத் தலைவனாகிய கடவுள் நமக்கு நித்தியானந்த பெருவாழ்வு தருவது நிச்சயமே. நாடகம் முடிந்து போவதுபோல் இவையெல்லாம் அழிந்து போகும். நாம் பூண்டு கொண்ட வேஷங்களும், புத்திர மித்திரங்களும், வித்தைகளும், சாமர்த்திய சித்திகளும், கீர்த்திகளும், பட்டங்களும், பெருமைகளும் நிழலைப்போல மறைந்து போகும். புண்ணியம் ஒன்றே நாம் சாகும்போது நம்மைப் பிரியாமல் பரலோகத்திலும் நம்மைத் தொடர்ந்துவந்து ஈசுரனுடைய பாதாரவிந்தத்தில் சேர்ப்பிக்குமாதலால், புண்ணியத்தைப்போல் நமக்கு உற்றதுணை வேறொன்றுமில்லையே.

புண்ணியம் நமக்குப் பொருளாயிருப்பது போலவே, பாவம் நமக்குப் பகையா யிருக்கின்றது. பாவம் பாம்பினுங் கொடிது; நெருப்பினுங் கொடிது; சத்துருவிலுந் தீது. காலனிலும் வலிது. பாம்பு கடித்தால் கொல்லும். நெருப்பு தொட்டவர்களைச் சுடும். விஷம் உண்டவர்களைக் கொல்லும். காலன் ஆயுசு முடிந்தவர்களைக் கொல்வான். பாவமோவென்றால் நினைத்த மாத்திரத்திற் கொல்லுந் தன்மையுடையதா யிருக்கின்றது. ஒரு அந்நியஸ்திரியை நாம் சேராமலிருந்தாலும் அவளை ஆசையோடு நாம் மனதில் நினைத்த மாத்திரத்தில் அவளைச் சேர்ந்ததற்குச் சமானமான பாவிகளாகிறோம். பிறர் பொருளைப் பார்த்து நாம் பொறாமை கொண்டால், உடனே அப்பொருளைத் திருடினவர்கள்போல் தோஷஸ்தராகிறோம். பிறர் கெட்டுப்போகவேண்டுமென்று நாம் மனதில் நினைத்தால் உடனே அவர்களைக் கொலை செய்ததுபோல் தோஷாரூடராகிறோம். இப்படியே "உண்ணாமல் தின்னாமல் ஊரம்பல மானேன்" என்பதுபோல் யாதொரு பிரயோசனமுமில்லாமல் மனதினால் பல பாவங்களைக் கட்டிக்கொள்ளுகிறோம். இன்னும் வாக்கினாலும் கிரியையினாலும் நாம் செய்கிற பாவங்களுக்குக் கணக்குண்டா? ஒரு

அற்பமனுஷன் நம்முடனிருந்தால் அவன் முன்பாகத் தகா காரியஞ் செய்யாமல் சர்வஜாக்கிரதையா யிருக்கிறோம். தேவாதி தேவனும், அரசர்க்கரசனும், அகண்டபரிபூரணருமா யெங்கும் நிறைந் திருப்பவருமான கடவுள் எப்பொழுதும் நம்முடன்கூட இருப்பதை நினையாமல், நாம் பிரபஞ்சபாக்கியமாயாசாகரத்தில் மதிமயங்கிப் பல பாவங்களைச் செய்வது தகுமா?

ஒரு கனவான் ஒரு பழத்தைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு ஒரு சிறுபாலனைக் கூப்பிட்டு "ஏ குழந்தாய்! கடவுளிருக்கிற இடத்தை நீ சொன்னால் உனக்கொரு பழந்தருவேன்" என்று சொல்ல, அதற்கு அந்தப் பையன் "கடவுள் இல்லாத இடத்தை நீர் சொல்வீரானால், உமக்கு இரண்டு பழந் தருவேன்" என்று பிரதியுத்தரஞ் சொன்னான். அதுபோலக் கடவுள் இல்லாத இடமில்லையே. அவருக்கு மறைவான விஷயங்களுமில்லையே. நமக்குக் கண்களைக் கொடுத்த கடவுளுக்கு நம்முடைய செய்கைகளைப் பார்க்கக் கண்கள் இல்லாம லிருக்குமோ? நமக்குக் காதுகளைக் கொடுத்த ஈசுவரனுக்கு நாம் பேசும் வார்த்தைகளைக் கேட்கக் காதுகள் இல்லாம லிருக்குமோ? நமது மனங்களில் எழுகின்ற பலவிதமான நம்முடைய நினைவுகள் தெரியாம லிருக்கக்கூடுமோ? வேதங் கொடுத்தவராகிய கடவுள் வேத விதிகளை அநுசரியாதவர்களைத் தண்டிக்காமல் விடுவாரோ? பாப ரகிதன் பாபிஷ்டர்களைத் துவேஷிக்காம லிருப்பாரோ? ஆகையால், நாம் எப்போதும் தெய்வசந்நிதானத்தில் இருப்பதை யுக்கசிந்தனையுற்று நம்முடைய ஆசாபாசங்களையும் மனோவிகாரங்களை அடக்கிச் சகல சாத்விகர்களாய் விளங்க வேண்டும். கோட்டைக்குள் சத்துருக்கள் பிரவேசியாதபடி அரசர்கள் கோட்டைவாசலில் காவல் வைப்பதுபோல், காமக்குரோத லோப மோக மத மாத்சரியங்களாகிய சத்துருக்கள் பஞ்சேந்திரியங்களின் வழியே நம்முடைய மனக் கோட்டைக்குள் நுழையாதபடி ஞானத்தையும், விவேகத்தையும் காவல்வைத்து அந்தச் சத்துருக்களை ஜெயிக்க நாம் எப்போதும் யுத்த சந்நத்தர்களா யிருக்கவேண்டும்.

ஸ்திரீகளுக்குப் பதிவிரதா தர்மத்தையும் படிப்பிக்க வேண்டியது அவசியமான காரியம். பூர்வ மனுஷர் பாவஞ்செய்யாமல் பரிசுத்தரா யிருக்கும்பொழுது, விவாக விஷயம் கடவுளால் நியமிக்கப் பட்டதாகையால் உலகத்தில் நடக்கிற சகல காரியங்களிலும் கலியாணம் சர்வசிரேஷ்டமா யிருக்கின்றது. உலகத்தில் ஜனசங்கம் விருத்தியாகும் பொருட்டும், ஒருவர்க்கொருவர் உதவியாயிருக்கும் பொரு

டும், ஆதியில் ஆணையும் பெண்ணையும் சர்வேசுரன் உண்டுபண்ணித் தம்முடைய திருக்கையால் அவர்களுக்கு விவாகமுகூர்த்தம் நிறைவேற்றிவைத்தபோதே கலியாணம் எவ்வளவோ சிறப்புள்ளதா யிருக்கின்றது. ஸ்திரீயும் புருஷனும் ஒருதேகமானதால், அவர்கள் யாவத்ஜீவபரியந்தம் கூடவாழக் கடவர்களென்றும், அவர்கள் ஒருவரொருவரை அதிப்பிரியமாக நேசிக்கவேண்டு மென்றும் வேதம் ஆக்ஞாபிக்கின்றது. வேதவாக்கியங்களின்படி புருஷனுடைய பூரணபக்ஷத்திற்குப் பத்தினியும், பத்தினியினுடைய பூரணபக்ஷத்திற்குப் பர்த்தாவும் பாத்திரஸ்தரா யிருக்கிறார்கள். பர்த்தாவை மனபூர்வமாக நேசிப்பதோடு கூட அவனைத் தாங்கிப்பிடித்து அவனுடைய சொற்படி நடக்கவும் ஸ்திரீ விசேஷமாகப் பாத்தியப்பட்டிருக்கிறாள். ஆயினும் புருஷனைத் தெய்வமாகப் பாவிக்க வேண்டுமென்கிற இந்தத் தேசத்தாருடைய கொள்கை கேவலம் அஸந்தர்ப்பமா யிருக்கின்றது. கடவுளோ ஆண்டவர்; நாம் அடிமை. அவர் யஜமானர்; நாம் ஊழியக்காரர். அவர் சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சம்மார கர்த்தர். அவரால் நாம் ஆக்கப்படுகிறவர்களும், காக்கப்படுகிறவர்களும், நீக்கப்படுகிறவர்களுமா யிருக்கின்றோம். அவர் சூத்திரதாரி; நாம் அவரால் ஆட்டப்படுகிற சூத்திரப் பிரதிமை. இப்படிப்பட்ட கடவுளுக்குச் சமானமாகப் புருஷனைப் பத்தினி பாவிக்க வேண்டுமென்கிற விதியானது கனமான தெய்வதூஷணமா யிருக்கின்றது. பின்னும் இந்தக்கொள்கையானது சகல பொருள்களுக்கும் மேலாகவும், ஹிருதய பூர்வமாகவும் கடவுளை நேசிக்க வேண்டுமென்கிற வேதவாக்கியத்திற்குப் பிரத்தியக்ஷ விரோதமா யிருக்கின்றது.

தெய்வ பக்திக்குப் பின்பு புருஷபக்தி விசேஷ மென்பதும், ஸ்திரீக்குச் சகல பாக்கியங்களிலும் புருஷபாக்கியம் அதிஉத்கிருஷ்டமென்பதும் நிச்சயமே. இதற்குத் திருஷ்டாந்தமாகக் கலியாணமானவுடனே ஸ்திரீ தன்னுடைய தாய் தந்தை சகோதரர் முதலியவர்களையும், பிதுரார்ஜிதங்களையும் விட்டுவிட்டுப் புருஷனுக்கும் அவனுடைய திரவியங்களுக்கும் உரியவளாவதே போதுமான சாக்ஷியா யிருக்கின்றது. ஆகையால், பர்த்தாவிடத்தில் பரிபூரண நேசம் வைக்கவேண்டியது பத்தினியினுடைய பிரதான கடமையா யிருக்கின்றது. பர்த்தாவுக்குக் கீழ்ப்படிந்து அவனுடைய இஷ்டப்பிரகாரம் நடக்கிற பத்தினிக்குச் சர்வாபீஷ்டமும் நிர்விக்கினமாய்ச் சித்திக்குமென்பது சத்தியமே. உலகம் ஒன்றைக்கொடுத்து மற்றொன்றை வாங்குகிற வர்த்தகர்களுக்குச் சமானமா யிருப்பதால், நமக்கு மரியாதை

வேண்டுமானால் நாம் மரியாதையைக் கொடுத்து மரியாதையை வாங்க வேண்டும். நமக்கு மற்றவர்களுடைய பிரியம் வேண்டுமானால் நாம் பிரியத்தைக் கொடுத்துப் பிரியத்தை வாங்கவேண்டும். அப்படியே ஒரு ஸ்திரீ, புருஷனிடத்தில் எவ்வளவு விசுவாசம் வைக்கிறாளோ அவ்வளவு விசுவாசம் புருஷனிடத்திலிருந்து அவளுக்குங் கிடைக்கும். கிரமமான சகல விஷயங்களிலும் புருஷனுடைய அபீஷ்டப்பிரகாரம் பெண்சாதி நடந்தால் அவளுடைய அபீஷ்டப் பிரகாரம் புருஷனும் நடப்பான். ஆகையால் குடும்பத்துக்குப் புருஷன் யஜமானனாயிருந்தாலும் அவனுக்குப் பிரியமாக நடக்கிற பெண்சாதியின் சொற்படி. புருஷன் கேட்பானாகில் அப்படிப்பட்ட பெண்சாதி ஒருபக்ஷத்தில் புருஷனுக்கு யஜமானியாயிருக்கிறாள். இது ஸ்திரீயினுடைய வணக்கத்தினாலும் பொறுமையினாலும் வருகிற மேன்மையல்லவா? சில சமயங்களில் ஏதுகாரணமுமில்லாமல் பெண்சாதியைப் புருஷன் கோபித்துக்கொண்டாலும், அதற்குப் பிரதியாகப் புருஷனைப் பெண்சாதி கோபிக்க எவ்வளவும் அதிகாரமில்லை. பெண்சாதியானவள் எப்போதும் வீட்டுக்குள் இருப்பதனாலும், அவளுக்குப் புருஷனைத்தவிர வேறே யஜமானனில்லாதபடியாலும் அவள் அந்த ஒரு யஜமானனுக்குத் திருப்தியாக நடப்பது அவசியமாயிருக்கின்றது. புருஷன் எப்படிப்பட்டவனாயிருந்தாலும் அவனுக்குப் பல யஜமான்களும் பலபேருடைய விரோதங்களும் பல கஷ்டமான தொழில்களும் உடையவனானபடியால், காலமறியாமல் அவனுக்குக் கோபம் வரக் காரணமிருக்கின்றது. அந்த சமயத்தில் பத்தினி ஒதுங்க வேண்டியது கிரமம். பிரசண்டமாருதம் அடிக்கும்பொழுதும் அதிவேகமாய் ஜலப்பிரவாகம் வரும்பொழுதும் வளையாமல் எதிர்த்து நிற்கிற பெரிய விருக்ஷங்கள் வேரோடே சாய்ந்து விழுகின்றன. அந்தச் சமயத்தில் நிமிராமல் வளைந்து கொடுக்கிற சிறிய செடிகளுக்கு ஒரு அபாயமுமில்லை. அப்படியே ஸ்திரீகளும் புருஷர்களுக்குக் கோபம் வரும்பொழுது எதிர்த்து உத்தரம் சொல்லாமல் சமயாநுகுணமாக ஒதுங்குவதே விவேகம். ஸ்திரீகள் எவ்வளவு நன்மையாக நடந்தாலும் அதற்கு அநுகுணமாக நடவாமல் ஸ்திரீகளுக்குக் கொடுமை செய்கிற சில புருஷர்களும் உண்டு. இப்படிப்பட்ட நிர்ப்பாக்கிய ஸ்திரீகளுக்குத் தெய்வம் சகாயஞ் செய்யவேண்டுமேயல்லாமல் வேறு சகாயமில்லை. கைவிரலே கண்ணைக் குத்தினால் கையை என்ன செய்யலாம்? நம்முடைய பல்லே நம்முடைய நாவைக் கடித்தால் பல்லை உடைக்கலாமா? கப்பலேறின பின்பு கடல் யாத்திரைக்குப் பயந்து

காரியமென்ன? ஸ்திரீக்குப் புருஷனைத் தவிர வேறுகதியில்லாத படியால் தன்னால் கூடியவரையில் புருஷனுக்குத் திருப்தியாக நடக்க வேண்டியது ஸ்திரீயினுடைய கடமையா யிருக்கின்றது. புருஷன் எப்படிப்பட்டவனாயிருந்தாலும் தெய்வ பக்தியும் சாந்தமும் பொறுமையும் உண்மையும் அடக்கமும் இணக்கமும் கற்புநெறியும் உள்ள மதிகளுக்கு ஒருநாளும் குறைவில்லை.

[illegible] பிரதானமா யிருப்பதுபோல், ஸ்திரீகளுக்கு நகைகளுக்கெல்லாம் கற்புநிலையே முக்கியாபரணமா யிருக்கின்றது. கற்புள்ளவர்களுக்கு முகத்தில் அழகில்லாமலிருந்தாலும், கலியாணவீட்டில் [illegible]போல அவள் யாவராலும் கனப்படுத்தப்படுவாள். கற்பில்லாத கெட்டவள் அதிசுந்தரியா யிருந்தாலும், அவள் [illegible]போல் யாவராலும் இகழப்படுவாள். உலகத்தில் ஒருவனுக்குத் தீங்கு செய்கிறவன் அவனுக்கு மட்டுந் துரோகியாகிறான். அன்னிய புருஷனைச் சேருகிற ஸ்திரீயோவென்றால் பலபேர்களுக்குத் துரோகஞ் செய்கிறாள். அவள் தன்னையுங் கெடுத்து அந்த அன்னிய புருஷனையுங் கெடுத்துத் தன்னுடைய நாயகனுக்குந் துரோகியாகி, அந்த அன்னிய புருஷனுடைய பத்தினிக்குந் துரோகியாகிறாள். அவளுடைய துன்மார்க்கத்தினால் அவளுடைய புருஷனுக்கும், அன்னிய புருஷனுடைய பத்தினிக்கும் உண்டாகிற மனஸ்தாபம், பொறாமையும், கஸ்தியும், துக்கமும், ஆயிரமல்லவா? அன்றியுங் கோடாலிக்காம்பு குலத்துக்கீனம் என்பதுபோல, கற்புக்கெட்டவள் தன்னுடைய தாய் பெற்றார் முதலியவர்களுக்குந் தன்னுடைய புருஷன்வழிச் சுற்றத்தார்களுக்கும் மாறாத அவமானத்தையும், இழிவையும், நிந்தையையும் உண்டுபண்ணுகிறாள். இந்த அபாயமான உலகமானது அவள் செய்த குற்றத்தினால் அவளுடைய புருஷனையும் பிள்ளைகளையும் அவமானப்படுத்தி நிரபராதிகளான அவர்களையும் தண்டிக்கின்றது. மற்றக் குற்றங்களெல்லாம் சிலகாலத்தில் மறைந்து போகும். வியபிசார தோஷமோவென்றால் உலக முள்ளமட்டும் மறையாது. அந்த வியபிசாரி இறந்தாலும் அவளுடைய அபகீர்த்தி இறவாமல் என்றுஞ் சிரஞ்சீவி பட்டம் பெற்றுக்கொண்டிருக்கும். மற்றக் குற்றங்களுக்கெல்லாம் ஒவ்வொரு பிராயச்சித்தமுண்டு. ஒருவனுடைய பொருளைத் திருடினால் அதற்குச் சரியான பொருளைக்கொடுத்துத் திருப்தி செய்யலாம். அப்படியே நமக்குண்டாகிற நஷ்டங்களுக்கும் நாம் பிறருக்குச் செய்கிற தீங்குகளுக்குந் தகுந்த பரிகாரங்களைச் செய்ய

லாம். பதிவிரதாபங்கத்திற்கு ஒரு பிராயச்சித்தமும் இல்லையே! கெட்டுப்போன கற்பு எட்டுநாள் அழுதாலும் வருமா? அரைக் காசுக் கழிந்த கற்பு ஆயிரம்பொன் கொடுத்தாலும் வருமா? என்று பழமொழியும் இருக்கின்றதே! ஸ்திரிகளுக்கும் காவலாகிய நாணத்தையும் மானத்தையும் விட்டு ஒரு ஸ்திரீ பரபுருஷ சம்போகத்துக்கு எப்போது உடன்பட்டாளோ அப்போதே அவள் எப்படிப்பட்ட அக்கிரமங்களுக்கும் பின்வாங்கமாட்டாள். பாதிவிர்த்தியபங்கமான பலபாவங்களை விளைவிக்கிற வித்தாயிருக்கின்றது. எப்படியெனில், பரபுருஷனைச் சேருகிற ஸ்திரீ அந்தக் குற்றத்தை மறைப்பதற்காகப் பல தந்திரங்களையும் பொய்களையும் கபடங்களையும் உபயோகிப்பாள். அந்நிய புருஷனால் உண்டாகிற கர்ப்பத்தை அழிப்பதற்காக அவள் பல மருந்துகளை உண்டு கொலைபாதகத்தையுங் கட்டிக் கொள்வாள். அவள் சில சமயங்களில் தன் புருஷனைக் கொல்லவும் வழிதேடுவாள். காமவிகாரங்களைத் தூண்டிவிடுவதற்காக பல முறைசிய லாகிரி வஸ்துக்களையும் அருந்துவாள். அந்த வஸ்துக்களையும் விலைக்கு வாங்கவும் பரபுருஷர்களைப் பார்க்கவும் தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்ளவும் கையிற் பொருளில்லாவிட்டால் திருடவும் ஆரம்பிப்பாள். ஒரு பரபுருஷன்போதப் பல புருஷர்களைச் சேர்ந்து பொருள் சம்பாதிக்கவும் துணிவாள். கருடன் காலிற் பொம்மை கட்டினதுபோல் வியபிசார தோஷம் எப்படியும் பிரசித்தமாய்விடும். அந்தக் குற்றத்தை மறைக்க யத்தனிப்பது, ஆகாசத்தைப் படலினால் மூடுகிறதும், பூனை தன் கண்ணை மூடிக்கொண்டு பாலைக் குடிப்பதும் சமானமாயிருக்கின்றது.

புருஷனும் பெண்சாதியும் ஜீவிதகாலமளவும் அந்நியபுருஷரைப் பார்க்கிறதில்லையென்று கலியாணகாலத்தில் தெய்வசந்நிதியில் பிரமாண பூர்வமாகச் சங்கற்பஞ் செய்துகொள்ளுகிறார்களே, அந்தப் பிரமாணத்தை உல்லங்கனஞ்செய்து அந்நியசம்போகம் பண்ணுவது மகாகொடிய பாவமாகையால், அப்படிப்பட்ட பாவிகள் மோக்ஷத்தை இழந்து அவியாத அக்கினியில் பூதபசாச கணங்களால் உபாதிக்கப் படுவார்களென்பது வேதசாஸ்திரத்திற் பலவிடங்களிற் சொல்லப் படுகின்றது. இந்த உலகத்திலும் வியபிசாரிகள் சகலராலும் கைவிடப்பட்டு, சோரநாயகனாலுங் கைவிடப்பட்டு, தரித்திரமும் பல வியாதிகளும் துன்பங்களுங் கொண்டு, சந்நிசிரிக்கத் திரிகிறதை நாம் கண்ணாற் பார்க்கிறோம். பின்னும் இந்த உலகத்தில் நடக்கிற கொலைகளுக்கும் சண்டைகளுக்கும் கலகங்களுக்கும் இந்த அகம்பியாக

மனமே பிரதானகாரணமா யிருக்கின்றது. இந்தக் குற்றத்தி னிமித்தம் சோதம்கொமோரா முதலிய பட்டணங்களைக் கடவுள் நிர்மூலஞ் செய்ததும் யாவர்க்குந் தெரிந்தவிஷயந்தானே.

கள்ளப் புணர்ச்சியினால் உண்டாகிற இன்பம் அதி அற்புதமாயிருக்கின்றது. அந்தக் கிஞ்சித் போகத்தினால் உண்டாகிற ஆபத்துகளும், பாவங்களும், பழிகளும் அபாரமா யிருக்கின்றன. ஒருவனை மதங்கொண்ட யானை பின்னே துரத்த, முன்னே புலிவந்து பாய, அவன் அந்த ஆபத்துக்குப் பயந்து ஆற்றிலே குதிக்க, ஆற்றிலே பல முதலைகள் அவனைப் பிடித்து விழுங்க, இப்படிப்பட்ட ஸ்திதியிலிருக்கிறவன் தாகத்துக்கு ஜலத்தை அள்ளிக் குடித்துச் சந்தோஷித்தால் எப்படியோ அப்படியே கள்ளப்புணர்ச்சி செய்கிறவர்களுடைய நெஞ்சில் ஓயாத பயமும், நடுக்கமும், துன்பமும் குடிகொண்டிருக்குமே. இவ்வளவு அச்சத்தோடு அவர்கள் அடையும் இன்பம், துன்பமேயல்லாமல் வேறல்லவே. இந்த அற்பசுகத்தை விரும்பி மலைபோலப் பாவங்களையும், பழிகளையும், துன்பங்களையும் சம்பாதித்துக்கொள்ளுகிற ஸ்திரீ எவ்வளவு மதிகெட்டவளா யிருக்கிறாள்.

ஒரு ஸ்திரீ பரபுருஷனுக்குப் பெறுகிற பிள்ளைகளை அவள் தன் சொந்தப்புருஷனுடைய ஆஸ்திகளுக்குப் பாத்தியஸ்தர்களாக்குவது எவ்வளவு பெரிய அநியாயம்! ஸ்திரீபுருஷர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் உதவியா யிருக்கும்பொருட்டும், அவர்கள் பிள்ளைகளைப் பெற்று நன்மார்க்கத்தில் கொண்டுவரும் பொருட்டும், கலியாணத்தைக் கடவுள் நியமித்தருளினார். அந்த விதிக்கு விரோதமாக உலகத்தில் வியபிசாரதோஷங்கள் அதிகரிக்குமானால் புருஷனைப் பெண்சாதி மதியாமலும், பெண்சாதியைப் புருஷன் விரும்பாமலும், பிள்ளைகளைத் தாய் தகப்பன்மார்கள் பராமரிக்காமலும், தாய் தந்தைகளைப் பிள்ளைகள் பேணாமலும், கிரகஸ்தாச்சிரம தர்மங்கள் சரியாக நடவாமலும் உலகத்திற்குப் பெரிய விபரீதம் உண்டாகும். ஆகையால் ஸ்திரீகள் கற்புநிலையைக் கைவிடாது காக்கவேண்டும். இதர யுத்தங்களில் சத்துருவுக்குப் பின்வாங்காமல் எதிர்த்து நிற்பவர்களே ஜெயமடைவார்கள். காமயுத்தத்திலோ வென்றால், எதிர்த்து நில்லாமல் ஓடுகிறவர்களே ஜெயங்கொள்வார்களாகையால், பெண்கள் அந்நிய புருஷர்களுடன் பேசாமலும் அவர்களைச் சொப்பனத்திலும் நினையாமலும், காமநூல்களையும், கெட்டகதைகளையும் படியாமலும், கேளாமலும் நிர்மலமா யிருக்கவேண்டும்.

உலகத்தில் அந்நியஸ்திரீகளைக் கெடுக்க உபாயஞ் செய்கிற புருஷர்களும் இருக்கின்றார்களாகையால், ஸ்திரீகள் தகுந்த துணையில்லாமல் ஒருபோதும் தனிமையாயிருக்கத் தக்கவர்களல்ல. புருஷன் வீட்டில் இல்லாதபோது அவர்கள் நற்குணமுள்ள பெண்டுகளைத் துணைதேடி வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். அவர்கள் பிராணன்போனாலும் கற்புநிலை தவறுகிறதில்லையென்கிற வைராக்கியசித்தம் உடையவர்களாயிருக்கவேண்டும். ஒரு அரசனுடைய கெட்ட எண்ணத்துக்கு ஒரு உத்தமி இணங்காமல் நிராகரித்தபொழுது, அவன் வாளை உருவிக்கொண்டு "என்னை நீ சேராதிருப்பாயானால் உன்னை வெட்டிக் கொல்வேன்" என்று கோபத்தோடு மொழிய, அதைக்கேட்ட பதிவிரதை அந்த அரசனைநோக்கி, ["நரபதிநீயானுநண்பரின்பா தத்துகட்குன், சிரமகுட நிகராமோ சேர்கிலையேற் கொல்வனெனக், கரவாளை யுருவிநின்றாய் கற்பினுக்கோர் குறைவின்றித், தரபாநீ யெனைக் கொல்லிற் றந்தைதாய் குரு நீயே"] ஓ துஷ்டா! நீ அரசனானாலும் எனது பர்த்தாவினுடைய திருப்பாதத்திலே ஒட்டிய தூசிக்கு உன்னுடைய தலையிலிருக்கிற கிரீடமும் சமானமாகுமா? உன்னைச் சேராவிட்டாற் கொல்வேனென்று கைவாளை உருவிநின்றாய்! என்னுடைய கற்புக்குமட்டும் பங்கமின்றி என்னை நீ கொன்று விடுவாயானால் எனக்குத் தாயுந் தந்தையும் குருவும் நீயேயென்று பிரதியுத்தரங்கூறினாள். (நீதிநூல் புருடபாரியரியல்பு-செய்யுள் ௭௬.) மானத்திற்குமுன் பிராணனைத் திரணப்பிராயமாக எண்ணிக் கற்பைக்காப்பாற்றின அந்த உத்தமியை மற்ற ஸ்திரீகள் குருபீடமாகக் கொள்ளவேண்டும். அந்நிய புருஷனைச் சேருகிறஸ்திரீக்கும் அந்த அந்நியபுருஷனுக்கும் தோஷம் துல்லியமாயிருந்தாலும், ஸ்திரீக்கு அந்நியபுருஷனால் கர்ப்பந்தரிப்பது முதலான தர்மசங்கடங்கள் சம்பவிக்க இடமிருப்பதால், அவளுடைய குற்றத்தை உலகத்தார் பெரிதாக எண்ணுகிறார்கள். சிலதருணங்களில் நிர்த்தோஷமான ஸ்திரீகளுக்கும் தோஷம் கற்பித்து அவர்கள் வியபிசாரிகளென்று அபாண்டமான பொய்யைக் கட்டிவிடுகிற உலகமானது, வாஸ்தவத்தில் கெட்டுப்போனவளுடைய செய்கையை வெளிப்படுத்தாமலிருக்குமா? தாங்கள் கலவாத ஸ்திரீகளையும் கலந்ததுபோலப் பெருமையாகப் பொய்பேசுகிறபுருஷர்களும உலகத்திலிருக்கிறார்களே! இப்படிப்பட்ட புருஷர்கள் தாங்கள் வாஸ்தவமாகச் சேர்ந்த பெண்களுடைய பழியை ஊரெங்கும் பறைசாற்றாமல் விடுவார்களா? ஆகையால், அந்நியபுருஷர்களுடைய காற்றும் தங்கள்மேல் வீசாமல் ஸ்திரீகள் சுத்த மனோநிர்மலமாயிருக்கவேண்டும்.

தெய்வபக்திக்குப் பின்பு ஜீவகாருண்ணியம் சகல புண்ணியங்களுக்கும் ஆதியாகையால், ஜீவகாருண்ணியத்தையும் ஸ்திரீகளுக்கு உபதேசிக்கவேண்டும். "தன்னைப்போற் பிறனை நேசிக்கவேண்டும்" என்கிற வேதவாக்கியமானது சகல வேதசாஸ்திரங்களின் சாரசங்கிரகமாயிருக்கின்றது. மனுஷரால்செய்யப்பட்டிருக்கிற சட்டங்களும், சாஸ்திரங்களும், விஸ்தாரமாயும், புதைபொருளாயும், பலவியாக்கியான கர்த்தர்களை அபேட்சிக்கின்றனவாயுமிருக்கின்றன. அந்த வியாக்கியான கர்த்தர்களும் ஒருவர்க்கொருவர் பரஸ்பரவிரோதமாக ஒரு வாக்கியத்துக்குப் பல வியாக்கியானங்களைச் செய்கிறார்கள். "தன்னைப்போற் பிறனை நேசிக்கவேண்டும்" என்கிற வேதவாக்கியமானது, மலைமேல் வைத்த தீபம்போல் யாவர்க்கும் எளிதிற் பயன் விளங்கத்தக்கதாயிருப்பதால், அதற்கு வியாக்கியானதா வேண்டுவதில்லையே. நியாயமான விஷயங்களில் எதை நமக்குப் பிறர்செய்யவேண்டுமென்று விரும்புகிறோமோ அதை நாம் அவர்களுக்குச் செய்வதும், எதை அவர்கள் நமக்குச் செய்யக்கூடாதென்று நினைக்கிறோமோ அதை அவர்களுக்கு நாம் செய்யாமலிருப்பதுமே இந்த வேதவாக்கியத்தின் பொருளாயிருக்கின்றது. நாம் பசித்திருக்கும்போது ஆகாரத்தை அபேக்ஷிக்கிறோமாகையால், நாமும் பசித்தவர்களுக்கு ஆகாரங்கொடுக்கவேண்டும். நாம் தாகமாயிருக்கும்பொழுது ஜலத்தை வேண்டுகிறோமாகையால் நாமுந் தாகமாயிருக்கிறவர்களுக்கு ஜலத்தைக் கொடுக்கவேண்டும். நாம் வஸ்திரமில்லாதபோது வஸ்திரம் விரும்புகிறோமாகையால், நாமும் வஸ்திரமில்லாதவர்களுக்கு வஸ்திரம் அளிக்கவேண்டும். நாம் துக்கமாயிருக்கும்பொழுது ஆறுதலை அபேக்ஷிக்கிறோமாகையால், நாமும் துக்கமுள்ளவர்களைத் தேற்றவேண்டும். எல்லாரும் நமக்கு உபகாரம் செய்யவேண்டுமென்றும், ஒருவரும் நமக்குத் தீங்கு செய்யக்கூடாதென்றும் நாம் விரும்புகிறபடியால், நாமும் ஒருவருக்குந் தீங்குசெய்யாமல் உபகாரமே செய்யவேண்டும். இவ்வாறாக இந்த வேதவாக்கியத்தில் அடங்காத நீதி ஒன்றுமில்லை. "கடவுளைச் சகலபொருள்களுக்கு மேலாக எண்ணி அவரிடத்தில் முழுமனதோடு அந்தக்கரண பக்தி செய்யவேண்டுமென்றும், தன்னைப்போற் பிறனை நேசிக்கவேண்டும்" என்றும் குருமூர்த்தியாக அவதரித்த கடவுள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய இரண்டு வாக்கியங்களும் எவ்வளவு பரமாற்புதமாயிருக்கின்றன பாருங்கள். கடுகுக்குள் கடலையும், அணுவுக்குள் மலையையும் அடைத்ததுபோலக் கடவுள் விஷயமாகவும், பிறர் விஷயமாகவும் நம்முடைய

சொந்தவிஷயமாகவும் நாம் அநுஷ்டிக்கவேண்டிய சகல நெறிகளையும் அந்த இரண்டு வாக்கியங்களில் அடக்கிய ஐயனுடைய சாமர்த்தியமே சாமர்த்தியம்; "தன்னைப்போற் பிறனை நேசிக்கவேண்டும்" என்கிற விதியை நல்விஷயங்களுக்குமட்டும் உபயோகப்படுத்தவேண்டுமேயல்லாமல் துர்விஷயங்களில் உபயோகப்படுத்தக்கூடாது. சில சமயங்களில் நாம் துன்மார்க்கம்செய்ய விரும்புவோமாகையால் அந்தக்காரணத்தைக் கொண்டு பிறருடைய துன்மார்க்கத்துக்கு நாம் இடங்கொடுக்கக் கூடாது. இப்படிப்பட்ட துர்விஷயம் நீங்கலாக மற்ற விஷயங்களெல்லாம் "தன்னைப்போற் பிறனைநேசிக்கவேண்டும்" என்கிற விதியை நாம் சரியாக அநுசரிப்போமானால் உலகத்தில் தரித்திரமென்பது தலைகாட்டுமா ? குற்றமென்பது குடியிருக்குமா ? வருசகமென்பது வாழ்ந்திருக்குமா ? இந்த விதியை அநுசரியாத காரணத்தால் உலகத்தில் தீதுகளும், சூதுகளும், வாதுகளும், தரித்திரங்களும், கஷ்டங்களும், நிலைகொண்டிருக்கின்றன. பூமியில் கோடாநுகோடி ஏழைகள் படுங்கஷ்டங்களை நாம் விவரிப்போமானால் கல்லான மனமுங் கரையாதிருக்குமோ ? இரும்பான மனமும் இளகாதிருக்குமோ ?

உண்ணச் சோறில்லாமலும், உடுக்க உடையில்லாமலும், இருக்க வீடில்லாமலும், படுக்கப் பாயில்லாமலும் தங்களுடைய இடுப்பிலிருக்கிற பழங்கந்தையும் கையிலிருக்கிற ஓடுந்தவிர, வேறு ஆஸ்தியில்லாமலும், உதராக்கினி உள்ளேசுட, வெயில் மேலேசுட, மழையினால் நனைந்தும், பனியினால் பலிந்தும், காற்றினாற் கலங்கியுந் தெருக்கள்தோறுந் திரிகிற ஏழைகளுக்குக் கணக்குண்டா ? விடுவீடாகத் திரிந்தும் அன்னம் அகப்படாமல் பசியினால் வாய்வறண்டு, கண் இருண்டு, காதடைந்து, கைசோர்ந்து, மெய்தளர்ந்து, எலும்புகளெல்லாம் எண்ணும்படி துரும்புபோல இளைத்துக் களைத்துப் பரிதபிக்கிற ஏழைகள் இலக்ஷாதிலக்ஷம் அல்லவா ? அனேக குருடர்களும், செவிடர்களும், கூனர்களும், சப்பாணிகளும், கிழவர்களும், அலைந்து திரிந்து பிக்ஷையெடுக்கச் சக்தியில்லாமலும், அவர்களை விசாரிக்க ஒருவருமில்லாமலும், இருந்த இடத்திலேயே கிடந்து மடிந்துபோகிறார்களே ! தனவான்களாயிருந்து தரித்திரத்தை அடைந்த மானிகள் கைப்பாடுபடத் தெரியாமலும், வெட்கத்தினால் வெளியே போய்ப் பிக்ஷையெடுக்கத் துணியாமலும், வீட்டிற்குள்ளிருந்துகொண்டு பசியினால் தாய்முகத்தைப் பிள்ளைகள் பார்க்க, புருஷன் முகத்தைப் பெண்சாதிபார்க்கப், பெண்சாதி முகத்தைப் புருஷன்பார்க்க, அவர்

களுடைய முகத்தைப் பார்க்க ஒருவருமில்லாமல் பலநாள் பட்டினியாயிருந்து வருந்துகிறார்களே. அனேக பதிவிரதைகள் தாங்கள் சாப்பிடாமலிருக்கச் சாப்பிட்டதுபோல் புருஷருக்குப் பொய்சொல்லி, அகப்பட்ட அன்னத்தையெல்லாம் புருஷர்களுக்கும் புத்திரர்களுக்கும் படைத்துவிட்டுத் தாங்கள் நித்தியோபவாசமாயிருந்து சாகிறார்களே. பிள்ளைகள் விளையாடும்பொழுது தனவான்கள் வீட்டுப்பிள்ளைகள் பக்ஷணம் சாப்பிட்டோமென்று சொல்ல, ஏழை வீட்டுப் பிள்ளைகளுக்கு பக்ஷணமென்பது இன்னதென்று தெரியாமல் தாய்மாரை அர்த்தங்கேட்க அதைக்கேட்டுத் தேம்பித்தேம்பி அழுகிற எளியதாய்மார்களும் அநந்தமே. அநேக ஏழைகள் இரவும் பகலும் ஓயாமல் கைப்பாடுகள் பட்டும் அவர்களுக்குக் கிடைக்கிற கூலி அவர்களுக்கும் அவர்களுடைய குடும்பங்களுக்கும் கால்வயிற்றுக்கும் போதாமல் கஷ்டப்படுகிறார்களே. பாதி உடல் வெளியிலும் பாதி உடல் உள்ளுமாயிருக்க நிமிர்ந்தால் தலையிலும் குனிந்தால் முதுகிலும் இடிக்கும்படி குருவிக்கூடுபோல் அநேகர் சிறியகுடிசைகளைக் கட்டிக்கொண்டு அந்தக் குடிசைகளில் சந்திரசூரியர்கள் வசிக்க, அடுப்பைவிட்டு "அக்கினி" அவர்களுடைய வயிறுகளில் வசிப்பதுபோல் உதராக்கினி பற்றியெரிய "வருணன்" அவர்களுடைய கண்களில் வசிப்பதுபோல் தாரைதாரையாகக் கண்ணீர்சொரிய, "வாயு" அவர்களுடைய வாயிலும் மூக்கிலும் வசிப்பதுபோல் ஓயாமல் பெருமூச்சுவிட, இவ்வகையாகத் துன்பப்படுகிறார்களே! அன்னமென்பது இன்னதென்று தெரியாதவர்களாய்க் கீரைகளையும், இலைகளையும், இலுப்பைப்பூ, அல்லிக்கிழங்கு முதலியவைகளையும் பிடுங்கி அவித்துக் கால்வயிறு சாப்பிட்டு முக்கால்வயிற்றைத் தண்ணீரால் நிரப்புகிறவர்களும் பலரே. உண்ணுவதற்குப் பழங்கூழும் அகப்படாமல் நண்டுகளையும் நத்தை முதலியவைகளையும் வேகவைத்துச் சாப்பிட்டு, அந்த ஜெந்துக்களுக்கு இயமசொரூபமாய்க் காலங்கழிக்கிற பள்ளர்களும் பறையர்களும் அனந்தமே. புலிக்குப் பயப்படாதவர்களும் கலிக்குப்பயந்து பலநாட் பசியைத்தாங்கமாட்டாமல் திருட்டுகளையும் புரட்டுகளையும் கற்றுக்கொள்ளுகிறவர்களும், தங்களுக்குப் பிராணபதமான பிள்ளைகளையும் விற்கத் துணிகிறவர்களும் பலரே. 'பிச்சைக்காரன் சோற்றிலே சனீசுரன்புகுந்தது' போல் எலிவளைகளையும் எறும்பு வளைகளையும் தோண்டி அவைகளிலிருக்கிற தானியங்களை யெடுத்தும், களங்களிலும் மார்க்கங்களிலும் சிந்திக்கிடக்கிற தானியங்களை ஒவ்வொன்றாகப் பொறுக்கியும், பாதி நெல்லும், பாதி

கல்லும், பாதி உமியுமாய்க் கஞ்சிகாய்ச்சிக் குடித்து அகன்னியாளி காலக்ஷேபஞ் செய்கிறவர்களும் அநேகரே. அநேக ஏழைகளுக்குக் கொஞ்சம் கஞ்சி அகப்பட்டாலும் அந்தக் கஞ்சிச்சட்டியை ஒரு பிள்ளை ஒருபக்கத்திற் பிடித்திழுக்க மற்றொரு பக்கத்தை மற்றொரு பிள்ளை பிடித்திழுக்க அதில் சிந்துகிற கஞ்சிக்குப் பல பிள்ளைகள் கை நீட்ட இவ்வகையாகக் கஞ்சியையெல்லாம் பிள்ளைகளுக்குக் கொடுத்துவிட்டுத் தாங்கள் நித்திய உபவாசமாயிருக்கிற தாய் தந்தை மார்களும் சதகோடியே.

ஒருநாள் ஒரு எளிய ஸ்திரீ ஒருபிள்ளையை இடுப்பில் வைத்துக் கொண்டு, ஒரு பிள்ளையைத் தோளில் எடுத்துக்கொண்டு, சிலபிள்ளைகளைக் கையிற்பிடித்து நடத்திக்கொண்டு மிகுந்த பசிதாகத்துடனே வந்து பிக்ஷைகேட்டாள். அவள் பசியினால் வாடி மெலிந்து பேசவும் சக்தியில்லாமலிருந்ததால் அவள் முந்திச் சாப்பிடும்படி ஒரு இலை போட்டு அன்னம் படைக்கப்பட்டது. அவள் உட்கார்ந்து ஒருபிடி சாதம் எடுத்து வாயில்வைத்தவுடனே இரண்டு பிள்ளைகள் ஓடி அவளுடைய இரண்டு கைகளையும் பிடித்துக்கொண்டன. ஒருபிள்ளை அவளுடைய தோளில் ஏறி அவளுடைய வாயிலிருந்த சாதத்தைப் பலவந்தமாகப் பிடுங்கித் தன்வாயிற் போட்டுக்கொண்டது. மற்றப் பிள்ளைகள் இலையிலிருந்த சாதத்தை அள்ளிஅள்ளிச் சாப்பிட்டு ஒரு நிமிஷத்தில் சாதமிருந்த வாழையிலையை வெற்றிலையாக்கி விட்டன. மலைத்துப்போய்ப் பேசாமலிருந்த அந்த ஸ்திரீ மாலைமாலையாகக் கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டு "ஐயா! இப்படியே தினந்தோறும் இந்தப் பிள்ளைகளால் நான் பட்டினியா யிருக்கிறேன்" என்று சொல்லி உடனே பசிக்களையினால் மூர்ச்சையானாள். அப்போது கூட இருந்தவர்கள் ஒருவராவது இதைக்கண்டு அழாமலிருக்கவில்லை. இப்படியே எண்ணிக்கையில்லாத ஜனங்கள் படுங் கஷ்டங்களைக் கண் கொண்டு பார்க்கக்கூடுமா? காதினால் கேட்கக்கூடுமா? ஐயையோ இதென்ன பரிதாபம்! அந்த ஏழைகளும் கடவுளுடைய பிள்ளைகள் அல்லவா? அவர்களுக்காகவும் மழை பெய்யவில்லையா? அவர்களுக்காகவும பூமி விளையவில்லையா? கடவுளால் கொடுக்கப்பட்ட சகல பொருள்களிலும் அவர்களுக்கும் பாகமில்லையா? இந்தப் பூமியில் விளையப்பட்ட தானியங்களையும், மற்றப்பொருள்களையும் சகல மனுஷர்களுக்கும் சமபாகமாகப் பிரித்துக்கொடுத்தால் இந்த உலகத்துக்குங் கொடுத்து இன்னம் சில உலகங்களுக்குந் தானங்கொடுக்கலாமே. அப்படியிருக்கக் கோடாநுகோடி ஏழைகள் கஷ்டப்படக் காரணமென்ன?

அதற்குத் தனவான்களுடைய பேராசையும் லோபகுணமுமே கார
ணமாயிருக்கின்றன. பூமியும், பூமியில் அடங்கிய மற்றப்பொருள்க
ளும் சகலருக்கும் சமுதாயமேதவிர அவைகள் தனவான்களுக்குமட்
டும் சொந்தமென்று அவர்கள் கடவுளிடத்தில் சிலாசாசனம்பெற்றுக்
கொள்ளவில்லையே. பஞ்ச பூதங்களில பூமிதவிர மற்றப் பூதங்களை
யும், சந்திரசூரிய நட்சத்திரங்களின் பிரகாசத்தையும் யாவரும்
பொதுவாகவே அநுபவிக்கிறார்கள். அப்படியே பூமியையும் பூமியில்
உற்பத்தியாகிற தனதானியங்களையும் சகலரும் பொதுவில் அநுப
விக்கவேண்டியது நியாயமாயிருக்க, அவைகளைச் சிலசெல்வர்கள்மட்
டும் கட்டிக்கொண்டு மற்றவர்களுக்குப் பாகம் கொடாமையினால்
அநேகர் தரித்திரப்பட ஹேதுவாயிருக்கின்றது. ஒரு புண்ணியவான்
தர்மசத்திரங்கட்டி, அதற்குக் கிராமங்கள் விட்டு, அந்த கிராமங்க
ளின் வரும்படியைக்கொண்டு ஏழைகளுக்கு அன்னதானம் செய்யும்
படி காரியஸ்தர்களையும், கணக்கர்களையும் உக்கிராணக்காரர்களையும்
நியமிப்பதுபோல், பராகிருபாமூர்த்தியாகிய கடவுள் உலகமாகிய
அன்னசத்திரத்தைக் கட்டித் திரவியவான்களைக் காரியஸ்தர்களாக
வும், பொக்கிஷக்காரர்களாகவும் நியமித்து அவர்கள் மூலமாகத் தர்
மம் நடக்கும்படி, அவர்களிடத்தில் பொருள்களைக் கொடுத்தருளி
னார். தர்மவிசாரணைக்கர்த்தர்கள் சத்திரத்தின் வரும்படியில் தங்
களுக்குள்ள மாசாந்தர வேதனங்களை யெடுத்துக்கொண்டு மற்றதை
ஏழைகளுக்கு உபயோகப்படுத்துவதுபோல, செல்வர்கள் தங்களுக்
கும் தங்களுடைய குடும்பங்களுக்கும் வேண்டியமட்டில் வைத்துக்
கொண்டு, சேஷத்தை ஏழைகளுக்கு விநியோகஞ் செய்யவேண்டு
மென்பது கடவுளுடைய திருவுளமாயிருக்கின்றது. அந்தப்படி சத்
விநியோகம் செய்யாத பரமலோபிகள் ஏழைகளுடைய சொத்தை
அபகரிக்கிறவர்களாகையால் அவர்களைத் தீனபந்துவாகிய தெய்வம்
சிக்ஷியாமல் விடுமா? உலகத்தில் கோடீசுரர்களும் லக்ஷாதிபதிகளும்
அனேகர் இருக்கிறார்களே; அவர்களுடைய கைவசமாயிருக்கிற
பொருள்களைப் பாகித்தால், எண்ணிறந்த ஏழைகளுக்குக் கொடுக்க
லாமே. சாதாரணமாகத் தனித்தனியே ஆயிரவேலி நிலமுடைய
பூபாலர்கள் அநேகர் இருக்கிறார்கள். ஒரு எளிய குடும்பத்தின் சர்வ
ஜீவகாலக்ஷேபத்திற்கு ஒரு வேலிநிலம் போதுமாகையால் ஆயிரம்
வேலிநிலம் ஆயிரங் குடும்பங்களின் ஜீவனத்திற்குப் போதுமே. அவ்
வளவு நிலங்களை ஒருவன் வைத்துக்கொண்டு மற்றவர்களைப் பறக்க
விடுவது தர்மமா? சீமான்கள் வீட்டு ஸ்திரீகள் விசேஷகாலங்களில்

வெளியில் புறப்படும்போது தரித்திருக்கிற ஆபரணங்களையும், வஸ்திரங்களையும் மதிப்பிட்டால் ஒவ்வொருத்திக்கு லக்ஷரூபாய்க்குக் குறையாமல் இருக்கின்றனவே. குடும்பம் ஒன்றுக்கு நூறு ரூபாய் வீதம் பிரித்துக்கொடுத்தாலும் லக்ஷரூபாயை ஆயிரம் குடும்பங்களுக்குக் கொடுக்கலாமே, ஆயிரம் குடும்பங்களுடைய அன்னத்தை ஒரு துர்ப்பலமுள்ள ஸ்திரீ தன்னுடைய தேகத்தின்மேலே தூக்கிக்கொண்டு திரிவது எவ்வளவு பெரிய அநியாயம் ! இன்னும் தனவான்கள் வீட்டிலிருக்கிற சர்வாபரணங்களும், பல திரவியங்களும், வஸ்திரங்களும், துர்விஷயங்களிலும், டம்ப விஷயங்களிலும் அவர்கள் விருதா விரயம் செய்கிற தனங்களும், அநாவசியமாக அவர்கள் வைத்திருக்கிற பண்டம் பாடிமுதலிய பாத்திரக்கோடிகளும் இவ்வளவென்று கணிதம் செய்யக்கூடுமோ ? அந்தப் பொருள்களை யெல்லாம் பணமாக்கி, வட்டிக்குவிட்டு வட்டிவரும்படியில் அந்தச் செல்வர்களுடைய குடும்பங்களுக்குத் தற்காலத்திற்கும் பிற்காலத்திற்கும் வேண்டியமட்டும் வைத்துக்கொண்டு மிச்சத்தை ஏழைகளுக்குக் கொடுத்தால் அவர்களுடைய கஷ்டம் விடியாதா ? பூமியைப்பார்த்து "பூமியே ! உனக்குப் பொன்; எனக்கு மண்" என்று சொல்வதுபோல, பூமியைத் தோண்டித்தோண்டி மண்ணைத் தங்களிடம் இழுத்துக்கொண்டு பொன்னைப் பூமியில் புதைக்கிற செல்வர்கள் அந்தப் பொருளைத் தாங்களும் அநுபவியாமல் ஏழைகளுக்குங் கொடாமல் மண்ணுக்குத் தத்தம் செய்வது நன்மார்க்கமாமா ? அண்டையிலும் அயலிலும் எண்ணிக்கையில்லாத ஜனங்கள் கொட்டைப்பாக்களவு அன்னமும் அகப்படாமல் கஷ்டப்படும்பொழுது, மிராசுதாரர்கள் களஞ்சியங்கள்தோறும் மலைமலையாகத் தானியங்களைக் கட்டிவைத்துக்கொண்டு அதிக விலையை எதிர்பார்த்துக்கொண் டிருக்கலாமா ? அநேக ஏழைகளுடைய வயிறுகள் வறுமையினால் வெறுமையா யிருக்கும்பொழுது, நெற்கோட்டைகள்போல் பொற்கோட்டைகளைக் கட்டிவைத்திருக்கிற மகைதசுவரியவான்கள், வெள்ளிக் கிண்ணியிலே பாலும், தங்கக்கிண்ணியிலேசோறும் வைத்துக்கொண்டு,தங்களுடையவயிறுகளை மட்டும் நிரப்பலாமா ? அநேக ஏழைகள் வஸ்திரமில்லாமல் திகம்பரர்களாய்த் திரியும்பொழுது, பிரபுக்கள் பல வண்ணார் வீடுகளை விலைக்குவாங்கினதுபோல மூட்டை மூட்டையாகவும் அடுக்கடுக்காகவும் வஸ்திரங்களை வைத்துக்கொண்டு சும்மா இருக்கலாமா ?

பரோபகார மில்லாத ஜன்மமேபாழ். ஒருவன் சகல சாஸ்திர சம்பன்னனும் அசகாய சூரனும், ஜெகப்பிரக்கியாதி உள்ளவனு

யும் இருந்தாலும், அவன் பரோபகார சூனியனா யிருப்பானானால் அவனுடைய ஜன்மம் வியர்த்தமே. "நரர் சுரர் முதலிய சகலருடைய நாவுகளினால் நாம் பேசப்பட்டாலும் பரோபகாரமட்டும் நம்மிடத்தில் இல்லாதிருக்குமானால் நம்முடைய வாசாலகம் அர்த்தமில்லாத வெண்கல ஓசைக்குச் சமானமே." கடவுள் நம்மை நேசித்ததுபோல் நாம் ஒருவரொருவரை நேசிக்கவேண்டும். அப்போதுதான் அந்தச் சர்வலோக குருவுக்கு நாம் சிஷர்களென்று சகல மனுஷர்களும் அறிவார்கள். கடவுளே உபகார சொரூபியாயிருக்கிறார். நாம் பூமியைப் பார்த்தாலும், வானத்தைப் பார்த்தாலும், எந்தப்பொருளைப் பார்த்தாலும், நம்மை நாம் பார்த்தாலும் சகலமும் அவருடைய உபகாரமயமே யன்றி வேறில்லையே. அந்தப் பரமதயாளுபோல் நாம் ஒருவரொருவரை நேசிப்போமானால் கடவுள் நம்மிடத்தில் வசிப்பார். அவருடைய சிநேகமும் நம்மிடத்தில் பூர்ணமாயிருக்கும். சகலரும் தயாபரனுடைய பிள்ளைகளாதலால் நாம் ஒருவர்க்கொருவர் சகோதரர்களாயிருக்கிறோம். "ஒருவன் கடவுளை நேசிப்பதாகச் சொல்லிக்கொண்டு தன்னுடைய சகோதரனைப் பகைப்பானானால் அவன் பொய்யனே. ஏனெனில், தன்கண்ணாற் பார்க்கிற சகோதரனை நேசியாதவன் தன்கண்ணாற் பாராத கடவுளை யெப்படி நேசிப்பான்?" "இம்மைச் செல்வத்தை உடையவன் தன்னுடைய சகோதரன் தரித்திரப்படுவதைக்கண்டும் இரங்காதிருப்பானானால் அவனிடத்தில் தெய்வபக்தி யெப்படிக் குடிகொண்டிருக்கும்?" கடவுளே ஏழைவேஷங்கொண்டு வருவதனால் ஏழைகளுக்குக் கொடுக்கிறவர்கள் கடவுளுக்கே கொடுக்கிறார்கள். ஏழைகளுக்கு "இல்லை" என்கிறவர்கள் கடவுளுக்கே "இல்லை" என்கிறார்கள். இதர விஷயங்களில்நாம் செலவிடுகிற அர்த்தங்களெல்லாம் வியர்த்தமாய்ப் போகின்றன. தர்ம விஷயங்களிற் செலவிடுகிற பொருள்மட்டும் அழியாமல் பரலோக ஆஸ்தியாகச் சேருகின்றது. நாம் அனுபவிக்கும் காயிகசுகங்களெல்லாம் அற்பமாயும் பின்பு துன்பங்களை விளைவிக்கத்தக்கவைகளாயு மிருக்கின்றன. நாம் பிறருக்கு உபகாரஞ்செய்து அந்த உபகாரபலனை அவர்கள் அனுபவிக்கும்பொழுது நமக்கு உண்டாகிற ஆநந்தம் பிரமாநந்தமல்லவா? ஆகையால் பரோபகாரத்துக்குச் சமானமான இகபரபாக்கியம் வேறில்லையே.

ஒவ்வொருவரும் தங்களுடைய அந்தஸ்துக்குத்தக்கபடி பரோபகாரம் செய்வது பாரமல்ல. தனவான்கள் தரித்திரர்களுக்கு அன்னவஸ்திர தானங்களைச்செய்யலாம். வித்வான்கள் எளிய பிள்ளைக

ளுக்கு வித்தியாதானஞ்செய்யலாம். பலவான்கள் துர்ப்பலமுள்ளவர்களுக்குத் துணைசெய்யலாம். துக்கமுள்ளவர்களுக்கு யாரும் ஹித வசனங்களைச் சொல்லித் துக்க நிவர்த்திசெய்யலாம். வியாதிக்காரர்களை ஆரோக்கியமுள்ளவர்கள் அடிக்கடிவிசாரித்து வேண்டிய பரிகாரங்களைச் செய்யலாம். புத்தியுள்ளவர்கள் புத்தியில்லாதவர்களுக்குச் சமயம்பார்த்துத் தகுந்த புத்திமதிகளைச் சொல்லித்திருத்தலாம். ஏழைகளும் தங்களுடைய தேகம் வருந்தப் பிரயாசப்பட்டாயினும் பிறருக்கு உதவிசெய்யலாம். இவ்வாறே ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்களுடைய சக்திக்குத் தக்கபடி பரோபகாரஞ் செய்தால் ஏழைகளுக்கெல்லாம் தரித்திரம் ஹதமாகுமே. கோடை வெயிலைத் தான் தாங்கிக்கொண்டு மற்றவர்களுக்கு நிழல்கொடுக்கிற விருக்ஷம்போல, தங்களுக்கு வருகிற துன்பங்களைப் பாராட்டாமல் பிறருக்கு உபகாரஞ் செய்கிறவர்களே குணோதாரர்கள்.

கையிலே பொருளை வைத்துக்கொண்டு தரித்திரர்கள்போல பிச்சைக்குவருகிற மாயப்புரட்டர்களும், பாடுபடத்தக்க ஆரோக்கிய திடகாத்திரர்களுக்கும் தப்புஸ்தோத்திரஞ் செய்பவர்களுக்கும் பிச்சை கொடுப்பது துர்விநியோகமாயும் அவர்களிடத்தில் பொருளாசை, சோம்பல், பொய் முதலிய துர்க்குணங்களை விளைவிக்கத் தக்கதாயுமிருப்பதால், பாத்திரமறிந்து பிச்சையிடுவதே தகுதியாயிருக்கின்றது. ஆருமற்ற அகதேசி பரதேசிகளும், பாடுபடச் சக்தியில்லாத குருடர் முடவர் முதலிய அங்கஹீனர்களும், வியாதியஸ்தர்களும் விர்த்தாப்பியர்களும், தாய்தகப்பன் அற்ற பிள்ளைகளும், அநாதவிதந்துகளும், வாழ்ந்து வறியோரானவர்களும் நம்முடைய உபகாரத்துக்குப் பாத்திரர்களாயிருக்கிறார்கள். அவர்கள் எந்த ஜாதியாராயிருந்தாலும், எந்த சமயிகளாயிருந்தாலும், எந்தத் தேசத்தாரா யிருந்தாலும் எவ்வளவும் வித்தியாசம்பாராமல் அவர்களுக்கு உபகாரஞ்செய்வதே பரம சுகிர்தம். சகலருக்கும் பிதாவாகிய கடவுள் நல்லவர்களுக்கும் பொல்லாதவர்களுக்கும் சரியாகச் சூரியன் பிரகாசிக்கவும், நீதிமான்களுக்கும் அநியாயக்காரர்களுக்கும் சமானமாக மழைபெய்யவுஞ்செய்கிறாராதலால், அவருக்குப் பிள்ளைகளாகிய நாம் நம்முடைய பகைவர்களையும் நேசிக்கவும், வைவாரை வாழ்த்தவும், நம்மைப் பகைக்கின்றவர்களுக்கு நன்மைசெய்யவும், நமக்குத் துன்பஞ் செய்கிறவர்களுக்கு க்ஷேமமுண்டாகும்படி பிரார்த்திக்கவும் வேதவாக்கியங்களின்படி நாம் பாத்தியப்பட்டிருக்கிறோம்.

"இன்னாசெய் தாரை யொறுத்த லவர்நாண நன்னயஞ் செய்துவிடல்"
என்று திருவள்ளுவரும் செப்புகின்றாரே.

மையற்றதாய்ப் பசித்திருக்கப் பிராமணபோசனஞ் செய்விப்பது போல், சிலர் தங்களுடைய சொந்தக் குடும்பங்களைத் தவிக்கவிட்டுவிட்டு சொத்துக்களைப் பராதீனஞ்செய்கிறார்கள். இது மனுநீதிக்கும் பிரகிருதி நியாயப் பிரமாணத்துக்கும் பொருந்தாததா யிருக்கின்றது. நம்முடைய மனைவி, பிள்ளைகள், தாய், தந்தை, சகோதரர், சகோதரிகள் முதலியவர்களை நம்முடைய வசத்தில் கடவுள் ஒப்புவித்திருப்பதால் அவர்களை முந்திச் சம்ரக்ஷிக்கவேண்டியது நம்முடைய பொறுப்பாயிருக்கின்றது. அப்படியே ஏழைகளான நம்முடைய சுயபந்துக்களையும், நமக்குச் சமீபத்திலிருக்கிற தரித்திரர்களையும் ஆதரிக்கவேண்டியது அவசியமாயிருக்கின்றது. ஒருவனுடைய பொருளைத் திருடி வேறொருவனுக்குத் தானஞ்செய்வதுபோல் சிலர் வாங்கின கடனைக்கொடாமல் தங்களுடைய ஆஸ்திகளையெல்லாம் தர்ம விஷயத்தில் விரயஞ்செய்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட தியாகிகள் திருடர்களாயும் அவர்களிடத்தில் தானம் வாங்குகிறவர்கள் திருட்டுச்சொத்தை வாங்குகிறவர்களாயும் இருக்கிறார்கள். ஆகையால், தானங்கொடுப்பதற்குமுன் கடன்களைத் தீர்ப்பதே நியாயமுறைமையாயிருக்கின்றது.

வியாதி யில்லாதவர்களுக்கு ஔஷதங் கொடுப்பதுபோலும், வெள்ளத்தின்மேலே பெய்யும் மழையைப்போலும், சிலர் தனவான்களைக்கண்டால் விருந்து முதலிய ஷோடசோபசாரஞ் செய்கிறார்கள். தரித்திரர்களைக் கண்டால் தடியெடுத்துத் துரத்துகிறார்கள். இது மகா தோஷமாயிருக்கின்றது. முகங் கோணாமலும் கைம்மாறு வேண்டாமலும் வள்ளலைப்போல பிக்ஷையிடுவதே பெரிய புண்ணியம். ஏழைகளுடைய திட்டுக்கும் அலட்டுக்கும் பயந்து அசமாதானத்தோடும் அஸந்துஷ்டியோடும் ஐயங் கொடுப்பதானது, கொடுங்கோல் அரசர்களுடைய ஆக்கினைக்குப் பயந்து கடமை கொடுப்பதுபோலும், திருடர்களுடைய தடியடிக்குப் பயந்து அவர்கள்கையில் பொருளை வாரிக் கொடுப்பதுபோலு மிருக்கின்றது. யாதொரு பிரதிப்பிரயோஜனத்தைக் கருதிப் பிக்ஷையிடுகிறவர்களைத் தாதாக்களென்று சொல்லுகிறதாயிருந்தால், உலகத்தில் சகலரையுந் தாதாக்களென்று சொல்லலாம். கடைக்காரர்களிடத்தில் சரக்குகளை வாங்கிக்கொண்டு அவர்களுக்கு விலைகொடுக்கிறவர்களும் தாதாக்களே. கிரயம் வாங்கிக்கொண்டு சரக்குகளைக் கொடுக்கிற வர்த்தகர்களும் தியாகிகளே. வேலைக்காரர்களிடத்தில் வேலை வாங்கிக்கொண்டு அவர்களுக்குக் கூலி கொடுக்கிறவர்களும் தாதாக்களே. சம்பளம் வாங்கிக்கொண்டு சமையல் செய்து கொடுக்கிற சுயம்பாகிகளும் அன்னதாதாக்களே. வீடுகள் தோறும்

வஸ்திரம் வெளுத்துக்கொடுக்கிறவண்ணார்களுடைய வஸ்திரதாதாக்களே. தாசிகளுக்குப் பொருள்கொடுக்கிற காமாதுரர்களும் கொடையாளிகளே. அந்தக் காமாதுரர்களுக்குப் புண்களையும் வியாதிகளையும் கொடுக்கிற தாசிகளுடைய தியாகிகளே. இப்படிப்பட்ட தானம் அதானமாகையால் பிரதிபலன் வேண்டாது பிக்ஷையிடுவதே பெருமை. மனுஷர்கள் பார்க்க அவர்கள் முன்பாக ஏழைகளுக்குப் பிக்ஷை கொடுக்கிறவர்களுக்கு மோக்ஷவாசனுடைய தயாப்பிரசாதம் கிடைக்கமாட்டாதாகையால் ஒருவருக்குந் தெரியாமலும், நரஸ்துதியை விரும்பாமலும், அந்தரங்கமாகச்செய்கிற தானமே பிரதானம். புஷ்பம் மறைவாயிருந்தாலும் அதன்வாசனையானது காட்டிவிடுவதுபோல், அநாத போஷகர்களை அவர்களுடைய ஔதாரியம் எப்படியும் காட்டிவிடும். பரோபகாரிகள் இறந்தும் இறவாமல் என்றும் பிரகாசிக்கிறார்கள். பரமலோபிகள் பிறந்தும் பிறவாதவர்களாயும், இருந்தும் இல்லாதவர்களாயும் இருக்கிறார்கள். தர்மிஷ்டர்களுக்கு ஒரு துன்பம்வந்தால் சகலரும் தங்களுக்கு வந்ததுபோல் எண்ணி அந்தத்துன்பம் நீங்கவேண்டுமென்று கோயில்கள்தோறும் கும்பிடுகிறார்கள். கிருபணசிரோமணிகளுக்குத் துன்பம் வந்தால் அவர்களை நினைப்பாருமில்லை. அவர்களுக்கு இரங்குவாருமில்லை. அகதிகளை ஆதரிப்பது ஒவ்வொருவருக்குந் தனித்தனியே கடனாயிருப்பதுமன்றி, சர்வஜனோபகாரமாக அன்னசத்திரங்கள், பாடசாலைகள், ஔஷதசாலைகள், ஆதுலர்சாலைகள், தண்ணீர்ப்பந்தல்கள் முதலிய சாசுவதமான தர்மங்களை ஏற்படுத்துவது பெருஞ்செல்வருக்குக் கடமையாயிருக்கின்றது.

தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரை யோம்புகிற பரஸ்நேகம் இல்லாமையினால், சில அரசர்கள் தங்களுடைய சுயநலத்திற்காகவும் நிஷ்காரணமாகவும் எண்ணிக்கையில்லாத ரதகஜதுரகபதாதிகளைச் சேர்த்துக்கொண்டு ரணபேரிகள்முழங்க, யுத்தசன்னத்துடன் புறப்பட்டு அந்நிய தேசாதிபதிகளுடனே சண்டை தொடுக்கிறார்கள். அந்த இரண்டு சேனாசமுத்திரங்களும் கலந்து அஷ்டதிக்குகளும் நடுநடுங்கும்படி அட்டகாசஞ்செய்துகொண்டு, ஆலகால விஷம்போல் சீறிக்கொண்டு, கோடையிடிபோல் கர்ஜித்துக்கொண்டு, வடவாமுகாக்கினிபோல் கண்களில் தீப்பொறிகள் பறக்க, ஒருவரையொருவர்பிடித்து, கடித்து, அடித்து, இடித்து, படித்து, முடித்து விடுகிறார்களே! அப்போது சிரமற்று, உரமற்று, கரமற்று, காலற்று விழுகிற முண்டங்களும் துண்டங்களும் கண்டங்களும் அண்டங்களைப்போய் முட்டுகின்றனவே! ஒவ்வொரு யுத்தத்திலும் குவிகிற சவமலைகள்

நவமங்களாகின்றனவேசோரிப்பிரவாகம்வாரிப்பிரவாகத்திலும் அதிகமே. "புலிக்குப் பயந்தவர்கள் எல்லோரும் என்மேலே படுத்துக் கொள்ளுங்கள்" என்பதுபோல், அந்த அரசர்கள் தாங்கள்வெளியே புறப்படாமல் மூலையில் பதுங்கிக்கொண்டு, ஏழைகளைச் சண்டைக்கு விட்டு வேடிக்கைபார்க்கிறார்கள். புத்தியிலும், யுக்தியிலும் சக்தியிலும் அதிமேதாவிகளென்றும், தர்மிஷ்டர்களென்றும் பெயர்கொண்ட அலெக்சாண்டர், போனபார்த்து, சீசர்முதலிய சுத்தவீரர்கள் செய்த கொலைகளுக்குக் கணக்குண்டா? அவர்களுக்குத் தர்மிஷ்டர்களென்றும் பெயரா? இந்தத் தர்மிஷ்டர்கள்போல் பின்னுஞ் சில தர்மிஷ்டர்கள் உலகத்தில் இருந்திருப்பார்களானல், யுகாந்தகாலப்பிரளயம்போல் உலகத்தில் மனுஷப்பூண்டில்லாமல் சர்வநாசஞ் செய்திருப்பார்களே! நம்முடைய பிதாக்கள், பிரபிதாக்கள் ஒருவரும் இருந்திருக்கமாட்டார்கள். இந்தப் புஸ்தகத்தை யெழுதநாமும் இருந்திருக்கமாட்டோம்.

சாந்தம், தயை, தாக்ஷிணியம், பொறுமை, அடக்கம், வணக்கமுதலிய நற்குணங்களைப் போதிக்கிற சத்தியவேதத்தினின்று பிரிந்த பலசமயந்தார் அந்தவேதத்தைத்தவியாஜமாகவைத்துக்கொண்டு யூரோப்பில் ஒருவரோடொருவர் சண்டைசெய்து, அந்தச்சண்டையில் மடிந்த ஜனங்களும், வடிந்த உதிரங்களும், ஒடிந்த கைகால்களும், இடிந்த ஆலயங்களும், பொடிந்த மடங்களும், முடிந்தபொருள்களும், படிந்த துன்பங்களும் இவ்வளவென்று சொல்லக்கூடுமா? இந்தத் தேசத்திலும் ஒவ்வொரு மதஸ்தாபனமாகும்போது நடந்த சண்டைகளும், கலகங்களும், பிராணவதைகளும் அபாரமே. ஒரு சமயத்தார் மற்றொரு சமயத்தைத் தூஷிக்கும், ஒரு வித்வான் மற்றொரு வித்வானை நிந்திக்கும் செய்திருக்கிற கிரந்தங்கள் அபத்தபுஞ்சமாயும் அசப்பிய வார்த்தைகளுக்கு அகராதிகளாயு மிருக்கின்றன. அவைகளைப் படித்தால் நம்முடைய வாயுங் கசக்கின்றது. நினைத்தால் மனமுங் கசக்கின்றது. தென்றல் முற்றிப் பெருங்காற்றுவதுபோல் சில சமயங்களில் எழுத்துச் சண்டையிலிருந்து கழுத்துச்சண்டையிலும், வாய்ச்சண்டையிலிருந்து கைச்சண்டையிலும் பிரவேசஞ் செய்கிறார்கள். இவ்வளவு விபரீதங்களுக்கும் காரணம் தன்னைப்போற் பிறரை எண்ணாத குணக்கேட்டினு லுண்டாவதேயாம்.

பின்னும் பரநேசமில்லாமையினல் உலகத்தில் திருட்டுகளும், புரட்டுகளும், அக்கிரமங்களும் நிறைந்திருக்கின்றன. திருடர்கள் இரவில் எப்போதாவது அமாவாசை இருட்டில்திருடுகிறார்கள், பிரதி

னையும் பட்டப்பகலில் சகலரும் அறிய நடக்கிற திருட்டுகளுக்கு அளவில்லையே. பொருளாசையினால் பொய்ச்சத்தியம்பண்ணுகிறவர்களும், பொய்சாக்ஷி சொல்லுகிறவர்களும், பொய்ச்சீட்டு உண்டுபண்ணுகிறவர்களும், பொய்வழக்குச் செய்கிறவர்களும், தங்களுடைய சக்திக்கு மேற்பட்ட கடன்வாங்குகிறவர்களும், வாங்கின கடனைக் கொடாதவர்களும், அநியாயவட்டி வாங்குகிறவர்களும், அடைக்கலமாக வைத்தபொருளை அபகரிக்கிறவர்களும், வேலைசெய்யாமற்கூலி வாங்குகிறவர்களும், ஏழைகளிடத்தில் வேலைவாங்கிக்கொண்டு கூலி கொடாதவர்களும், செல்லாப் பணத்தைச் செலுத்துகிறவர்களும், அளவிலும் நிறையிலும் வித்தியாசஞ்செய்கிறவர்களும், சரக்குகளுக்கு அதிகவிலை வாங்குகிறவர்களும், நல்லசரக்குக்குக் கிரயம் வாங்கிக் கொண்டு கெட்டசரக்குகளைக்கொடுக்கிறவர்களும், சூதாடிப்பொருள் சம்பாதிக்கிறவர்களும், கண்டெடுத்தபொருளைச் சொந்தக்காரரைத் தேடிக் கொடாதவர்களும், பிறர்பொருளைப் பார்த்துப் பொருமை கொள்ளுகிறவர்களும், திருட்டுப்பொருளை வாங்குகிறவர்களும், திருட்டுக்குச் சகாயஞ்செய்கிறவர்களும் திருடும்படி பிறருக்குப் போதிக்கிறவர்களும், பிறருக்குப் பொருள்நஷ்டம் உண்டாகும்படி செய்கிறவர்களும், கையில்பொருளை வைத்துக்கொண்டு ஏழைகளுக்கு ஐயம் இடாதவர்களும், பரம்பைக்கிரயம் வாங்கிக்கொண்டு பெண்கொடுக்கிறவர்களும், பட்டப்பகலில் கொள்ளையடிக்கிற திருடர்களே. அன்றியும், ஏழைகள் தாங்கக்கூடாத நாட்டுவரி, காட்டுவரி, வீட்டுவரி, மாட்டுவரி, ஆட்டுவரி, எட்டுவரி, பிட்டுவரி, கூட்டுவரி, பாட்டுவரி, பேட்டுவரி, தீட்டுவரி, ரோட்டுவரி, கோட்டுவரி, சட்டுவரி, சாட்டுவரி முதலிய கேட்டுவரிகளைச் சுமத்தி அநியாயஞ்செய்கிற பூர்வீக அதிகாரிகள் சதிகாரர்களே. பரிதானம் வாங்கிக்கொண்டு பக்ஷபாதஞ்செய்கிற சில நியாயாதிபதிகள் அநியாயாதிபதிகளே. எங்கே கொலைநடக்கும், எங்கே களவுநடக்கும், எப்போது நமக்குப் பணம்வருமென்று சதா காதி பார்த்துக்கொண்டு குற்றவாளிகளை விட்டுவிட்டுக் குற்றமில்லாதவர்களைப் பிடித்து உபத்திரவஞ்செய்கிற சில போலீஸ்வீரர்கள் சோரர்களே. எப்போது குடும்பங்களிற் கலகம் உண்டாகும், எப்போது வியாஜ்ஜியம்வருமென்று சித்தமாய் காத்துக்கொண்டிருக்கிற சில நியாயவாதிகள் அநியாயவாதிகளே. யாருக்குச் சுரம்வரும், யாருக்குப் பேதிவரும், யாருக்குத் தலைஉடையும், யாருக்குக் கைகால் ஒடியும் என்று சதாபிரார்த்தித்துக்கொண்டு தங்களுடைய பிழைப்புக்காகப் பிள்ளைவளர்ப்பதுபோல் வியாதியை வளர்த்துவிட்டுக்கொண்டு ஜீவிக்கிற சில வைத்தியர்கள் சைத்தியர்களே. பிள்ளைகள் படித்துக்கொண்

டால் தங்களுடைய பிழைப்புக்குமோசம் வருமென்றுகருதிக் கிர்ஷ்ண பக்ஷத்துச் சந்திரன்போல் பிள்ளைகளுடைய அறிவை நாளுக்குநாள் குறைக்கிற சில போதகர்களும் பாதகர்களே. மேற்சொல்லிய உத்தியோகஸ்தர்களில் அனேகர் சர்வோத்தமர்களா யிருக்கிறார்களாகையால் அப்படியில்லாத சிலரைப்பற்றி நாம் பிரஸ்தாபித்தோம்.

அன்றியும், "தன்னைப்போற் பிறரை எண்ணவேண்டும்" என்கிற விதியைச் சகலரும் அநுஷ்டியாததால் தெய்வத் துரோகிகளும் குருத் துரோகிகளும் பிதுர்த் துரோகிகளும் மாதுர்த் துரோகிகளும் புத்திரத் துரோகிகளும் மித்திரத் துரோகிகளும் புருஷத் துரோகிகளும் பத்தினித் துரோகிகளும் பார்யாத் துரோகிகளும் பரபுருஷத் துரோகிகளும் பொய்யர்களும் வெறியர்களும் கொலைஞர்களும் புலைஞர்களும் கொடியர்களும் ... ர்களும் கோபிகளும் லோபிகளும் பாபிகளும் எங்கும் நிறைந்தவர்களாய் இருக்கிறார்களே! ஆகையால், பரோபகாரம் ... பச்சாதாபம் முதலிய சுகுணங்களை ஸ்திரீகளுக்கு ஓயாமல் உபதேசிக்கவேண்டும்.

மிருகங்கள், பட்சிகள், ஊர்வன, நீர்வாழ்வன முதலிய சகல ஜீவராசிகளிடத்திலும் கிருபையாயிருப்பதே ஜீவகாருண்ணியமென்று சொல்லப்படுகின்றது. மனுஷருக்கு உபகாரார்த்தமாகவே சமஸ்த பிராணிகளையும் கடவுள் சிருஷ்டித்தாரென்று நாம் முன்னமே விவரித்திருக்கிறோம். சில ஜெந்துக்கள் நமக்கு நேரே உபயோகமாயிராவிட்டாலும் நமக்கு உபயோகமான வேறே சில ஜெந்துக்களுக்கு அவைகள் ஆகாரமாய் உபயோகப்படுகிறபடியால், பூமியில் ஒரு அற்ப ஜெந்துவாவது நமக்கு அநுபயோகமாயிருக்கவில்லை. விலங்கு, பறவை முதலியவைகள் ஞானமில்லாத அசேதன வஸ்துக்களாயிருந்தாலும் நம்மைப்போலவே அவைகளுக்கும் தேகமும், பிராணனும், பஞ்சேந்திரியங்களும், சுகதுக்கங்களையறிகிற உணர்வும் உண்டாயிருக்கிறபடியால், அவைகளுக்குப் பரிச்சேதம் உபத்திரவம் செய்யக்கூடாது. அவைகளுக்கு ஞானத்தைக் குறைத்ததற்காக வேறு சில விஷயங்களில் கடவுள் அவைகளுக்கு அனுகூலம் செய்திருக்கிறார். மனுஷன் ஞானவானானதால் பலமானவீடு போர்வை முதலியவைகளைச் செய்துகொண்டு, உஷ்ணம், குளிர் முதலிய துன்பங்களைத் தடுத்துக்கொள்வனென்பதைக் கடவுள் எண்ணியே அவனுக்கு மிருதுவான தோலையும் நிர்வாணமான தேகத்தையுங் கொடுத்திருக்கிறார். அப்படிப்பட்ட ஞானம் விலங்குகளுக்கும் பக்ஷிகளுக்கும் இல்லாத

படியால் அவைகளுக்குத் தடிப்பானதோலும் திரளான மயிருமுள்ள தேகங்களைக் கொடுத்திருக்கிறார். சத்துருபய நிவர்த்திக்குத்தகுந்த ஆயுதங்களைச் செய்துகொள்ள மனுஷன் தெரிந்தவனாகையால் அவனுடைய தேகம் ஆயுதமில்லாமல் நிராயுதமா யிருக்கின்றது. ஆயுதஞ் செய்யத் தெரியாத அசேதனஜெந்துக்களுக்குக் கொம்புகள், கூரிய மூக்குகள், நகங்கள், தந்தங்கள் வால்கள், கால்கள் முதலிய ஆயுதங்களை அவைகளுடைய தேகங்களிலே கடவுள் அமைத்து வைத்திருக்கின்றார். மிருகங்களும் பக்ஷிகளுந் தங்களுடைய கருத்துகளை ஒன்றுக்கொன்று தெரிவித்துக்கொள்ளும்படி ஒவ்வொரு ஜாதிக்கும் ஒவ்வொருபாஷையைக் கடவுள் கற்பித்திருக்கிறாரென்பது அநுபவசித்தமாய்த் தெரிகின்றது. மனுஷக் குழந்தைகள் பிறந்து வெகுகாலம் வரையில் தங்களைத்தாங்களே ரக்ஷிக்கச் செய்துகொள்ளத் தெரியாமல் பெரியவர்களுடைய உதவியை அபேக்ஷிக்கின்றன. மிருகங்களின் குட்டிகளும் பறவைகளின் குஞ்சுகளும், பிறந்தவுடனேயும் அல்லது பிறந்து சில தினங்களுக்குள்ளாகவும் தங்களுடைய ஆகாராதிகளைத் தாங்களே தேடிக்கொள்ளவும், வளை, கூடு முதலிய இருப்பிடங்களைச் செய்துகொள்ளவும் சுபாவமாகவே தெரிந்துகொள்ளுகின்றனவே. மிருகங்கள் தகுந்த இடந்தேடிக் குட்டிகளைப் பெற்று வளர்க்கிற அருமையும், பறவைகள் ஊர்வன முதலியவைகள் கூடுகளில் முட்டையிட்டு நெடுநாள் அடைகாத்து அக்குஞ்சு பொறித்துக் குஞ்சுகளை வளர்க்கிற அருமையும் மனுஷரும் அதிசயிக்கத்தக்கதா யிருக்கின்றதே. நாம் வஸ்திரபூஷணாதிகளைத் தரித்துக் கொள்ளாமல் பிறந்த ஸ்வரூபமா யிருப்போமானால் நம்முடைய தேகங்களைப் பார்க்க நமக்கே அருவருப்பாயிருக்கும். பக்ஷிகளுக்கும் விலங்குகளுக்கும் இயல்பாகவே சர்வாலங்காரங்களும் பொருந்தியிருப்பதால் அவைகளைப் பார்க்கப் பார்க்க நமக்கு நேத்திரோத்சவம் செய்வதுபோ லிருக்கின்றதே! திவ்வியரூபவிசித்திராலங்காரமுள்ள மயில், பஞ்சவர்ணக்கிளி முதலிய பக்ஷிகளுக்கு, நவரத்ன கசிதமான சர்வபூஷணங்களையும், கனகாம்பரங்களையுந் தரித்துக்கொண் டிருக்கிற ராஜஸ்திரிகளும் அழகில் சமானமாவார்களா? சிலபக்ஷிகள் சித்திரப்போல் தேகம் அசையாம லிருந்துகொண்டு ஆரோகண அவரோகணக் கிரமந்தப்பாமலும் அபஸ்வரம் இல்லாமலும் கேட்பவர்கள் சிரவணானந்தங்கொண்டு தேகபரவசமாகும்படி அதிகமாய்ப் பாடுகின்றன. கரத்தைநீட்டிக்கொண்டும் சிரத்தை ஆட்டிக்கொண்டும், சுரத்தைக் கூட்டிக்கொண்டும் பல்லைக் காட்டிக்கொண்டும் பாடுகிற நம்முடைய சங்கீத வித்வான்கள்

அந்தப் பக்ஷிகளுக்குச் சாபமாவார்களா? நாம் அலக்ஷியமாகக் கண்ணுறுகிற எக்கள் எறும்புகள் முதலிய பூச்சிகளையும் பூதக்கண்ணாடியிற் பார்த்தால் அவைகளுடைய தேகங்களில் பலவகையான அழகிய வர்ணங்களும் புள்ளிகளும் தோன்றுகின்றனவே. அகடிதகடனா சாமர்த்தியமுள்ள கடவுள் இவ்வளவு அற்புதமாகச் செய்திருக்கிற ஜீவஜெந்துக்களை நாம் உபத்திரவம் செய்வதும் நிர்நிமித்தமாய்க் கொல்லுவதும் நீதியா? ஒருவன் எழுதிய சித்திரத்தை வேறொருவன் கலைத்துப் பழுதுபடுத்தினால் அந்தச் சித்திரக்காரனுக்கு எவ்வளவு கோபம் ஜனிக்கும்? அதுபோல சர்வ சிருஷ்டிகர்த்தாவாகிய கடவுளுக்கு [illegible] கோபம் வராதிருக்குமா?

பசு, காளை, எருமை, ஆடு, குதிரை, நாய், பூனை, கழுதை, ஒட்டகம் முதலிய மிருகங்கள் மனுஷருக்கு எவ்வளவோ உதவியுள்ளவைகளாயிருக்கின்றன. அவைகள் இல்லாவிட்டால் மனுஷருடைய தேகங்களில் பாதி அங்கங்கள் போய்விட்டதுபோலத் தோன்றாதா? ஒருவன் எவ்வளவு அழகாயிருந்தாலும் அந்த [illegible] கொண்டு அவன் தினம் போட்டாலும் போடாவிட்டாலும் வெளியே வந்துபோய் வயிறு வளர்க்கிறான் [illegible] சகல ஊழியங்களும் செய்கிற அந்த மிருகங்களுடைய பொறுமையும், சாந்தமும், விசுவாசமும் [illegible] குணங்கள் எங்கிருந்து அகப்பட்டது போல் [illegible] அந்த மிருகங்களை வருத்தப்படுத்திக்கொண்டு படுகிற [illegible] யே! [illegible] குதிரை வளர்த்த [illegible] ஆடு, மாடு, குதிரை, கழுதை முதலிய மிருகங்களிடத்தில் [illegible] வாங்கிக்கொண்டு அவைகளுக்குத் தகுந்த தீனிபோடாமல் கொல்லுகிறார்கள். குதிரையின் தலையில் பணங்காயைக் கட்டினதுபோல அவைகள் தாங்கக்கூடாத சுமைகளையும், பாரங்களையும் ஏற்றி நடத்துகிறார்கள். அவைகள் நடக்கமாட்டாமல் தத்தளித்து [illegible] கழிகளினால் ஓங்கி ஓங்கி அடித்தும் [illegible] தார்க்கோலால் குத்தியும் கொடுமை செய்கிறார்கள். சில பாவிகள் ஜேஷ்டபுத்திரர்போல் பாலையெல்லாம் கறந்துகொண்டு கன்றுகளுக்கு துரோகம் செய்கிறார்கள். அவர்கள் கன்றுக்குத் தகோதரர்களாயிருக்கிறபக்ஷத்திலும் அவர்களோடுகூடக் கன்றுக்கும் பாத்தியம் உண்டே! அப்படியிருக்க எவ்வளவும் கன்றுக்குப் பால்விடாமல் ஒட்டக்கறந்துவிடுவது எவ்வளவு அநியாயம்! [illegible] போட்டுக்கொண்டிருக்கிற கழுதை முதலியவைகளைச் சிலர் நிஷ்காரணமாய்க் கல்லால் எறிந்தும் கழியால் அடித்

தும் அவைகளுடன் யுத்தஞ்செய்து அந்தக் கழுதைகள் கொடுக்கும் உதைகளையும் வாங்கிக்கொள்ளுகிறார்கள். சில பிள்ளைகள், எறும்பு முதலிய பூச்சிகளைப் பிடித்துக்கொல்லுகிறதும் குருவிக்கூண்டுகளைக் கலைத்துக் குருவிகளுக்கும் குஞ்சுகளுக்கும் உபத்திரம செய்கிறதுமே வேலையாயிருக்கிறார்கள். இவ்வகையாக வாயில்லாப் பிராணிகளுக்குத் துன்பம் செய்து கை பழகுகிறவர்கள் மனுஷரையும் உபத்திரவஞ்செய்யக் கற்றுக்கொள்வார்களென்பது சந்தேகமா? மிருகங்களுக்கும் பக்ஷிகளுக்கும் சந்தோஷம் உண்டாகும்போது அவைகள் எவ்வளவோ ஆநந்தமாகக் குதித்துக்கூத்தாடி விளையாடுகின்றன. அவைகளுக்குத் துன்பம் உண்டாகும்போது கூக்குரலிட்டு அழுது பிரலாபிக்கின்றனவே. இப்படியாக மனுஷரைப்போலவே சுகதுக்கங்களை உணருகிற மிருகாதிகளுக்குத் தீங்கு செய்கிறவர்கள் பரமசண்டாளர்களே. ஆனால், மனுஷர்களில் துஷ்டர்களாயிருப்பவர்களைத் தண்டிப்பது எப்படி முறைமையோ அப்படியே சிங்கம், புலி, கரடி முதலிய துஷ்டமிருகங்களையும், பாம்பு, தேள் முதலிய விஷஜெந்துக்களையும் கொல்வது தோஷமல்ல. மிருகாதிகளிடத்தில் மனுஷர் கற்றுக்கொள்ளும்படியான சில நற்குணங்களுமிருக்கின்றன. மாடு, ஆடு, குதிரை, கழுதை முதலிய மிருகங்களும், காக்கை முதலிய பக்ஷிகளும் தங்களுடைய இனத்துடன் சேர்ந்து இசைந்திருக்கப் பிரியப்படுகின்றன. கூட்டத்துடன் சேர்ந்து மேய்ந்துகொண்டிருக்கிற ஒரு ஆட்டையாவது மாட்டையாவது பிடித்துத் தனியே நல்ல புல்லிருக்கிற இடத்திலே கொண்டுபோய் விட்டாலும் அந்த இடத்தைவிட்டுக் கூட்டங்கள் மேய்கிற இடம் நல்ல புல்லில்லாத இடமாயிருந்தாலும் அந்த விடத்தையே நாடுகின்றது. ஒரு ஜாதியைச் சேர்ந்த மிருகங்கள் இல்லாத பக்ஷத்தில் பலஜாதி மிருகங்களும் ஒன்றுக்கொன்று கூட்டுறவாயிருக்கின்றன. எப்படியென்றால், ஒரு வீட்டில் ஒரு குதிரையும் கோழியுமட்டும் இருந்தால் அவைகள் ஒன்றுக்கொன்று சமீபமாயும் சக்கியமாயுமிருக்கப் பிரியப்படுகின்றன. சாதுவான மிருகங்களும் அவைகளுக்குப் பிராண சத்துருக்களான துஷ்டமிருகங்களும் பழக்கத்தினால் ஒருகூண்டில் விரோதமில்லாமல் ஸ்நேகமாயிருப்பதை அநேகர் பார்த்திருக்கிறார்கள். ஆனை, சிங்கம், புலி, கரடி முதலிய கொடிய மிருகங்களையும் மனுஷன் பிடித்துத் தன்னுடைய இஷ்டப்படி நடக்கக் கற்பிக்கிறானென்பது யாருக்குத்தான் தெரியாது. ஏகாந்தசிறையில் வைக்கப்பட்ட சிலர் தாங்கள் தனியாயிருக்க மனம் சகியாமல் தங்களுக்குச் சமீபத்தில்வரப்பட்ட எலிமுதலியவைகளுக்கு இரைகொடுத்து அவைகளுடன் ஸ்நேகஞ் செய்துகொண்டதாகவும்

அந்த ஜெந்துக்களும் அவர்களிடத்தில் அதிகப் பிரியமா யிருந்ததாக வும் சிலர் புஸ்தகங்களில் எழுதியிருக்கிறார்கள். பின்னும் நாம் மேலே விவரித்தபடி நாய், மாடு முதலிய வீட்டு மிருகங்கள் எஜமான் என்ன துன்பஞ் செய்தாலும் அதையெல்லாஞ் சகித்துக்கொண்டு அவனைவிட் டுப் பிரியாமல் அவனுக்குச் சகல ஊழியங்களுஞ் செய்கின்றனவே! இப்படிப்பட்ட பலவகை மிருகாதிகளிடத்தில் பாசநேசம், பரோப காரம், நன்றி மறவாமை, அடக்கம், பொறுமை முதலிய சற்குணங் களை மனுஷர் கற்றுக்கொள்வது உசிதமா யிருக்கின்றது.

சைவ வைஷ்ணவர்களுடைய மத சித்தாந்தப்படி மாம்சம் புசிப் பது தோஷமாயும், கிறிஸ்துமத சித்தாந்தப்படி நிர்த்தோஷமாயுமிருக் கின்றது. லோகாசாரத்தைப் பார்க்குமிடத்தில மாம்ச பக்ஷணிகள் அநேகராயும் அதைப் புசியாதிருப்பவர்கள் சிலராயு மிருக்கிறார்கள். கிறிஸ்துமத முறைமைப்படி மாம்சம் புசிப்பது தோஷரஹிதமாயிருந் தாலும் தபசுகாலத்திலும் விரததினங்களிலும் மாம்சத்தைத் தள்ளிச் சுத்தபோஜனமாகச் சாப்பிடுவது புண்ணியமென்று கிறிஸ்தவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட சில காலங்களில் மாம்சங்க ளைத் தள்ளுவது புண்ணியமாயிருக்குமானால் எக்காலத்திலும் அதைத் தள்ளிவிடுவது விசேஷ புண்ணியந்தானே? ஆதிமனுஷன் பூங்காவனத்தி லிருந்தபொழுது மாம்சம் புசிக்கும்படி அவனுக்கு உத்தரவு கொடுக்கப்படவில்லை. ஜலப்பிரளயத்துக்குமுன் உலகத்தில் சகல அக் கிரமங்களும் நிறைந்திருந்தாலும் மாம்சஞ் சாப்பிடுகிற வழக்கம் அப் போது இருந்ததாக எந்த கிரந்தத்திலும் தெரியவில்லை. ஜலப்பிர ளயகாலத்துக்குப் பிற்பாடு மாம்சம் அருந்தும்படி அனுமதி கொடுக் கப்பட்டதைக் கொண்டே மாம்சபக்ஷணம் மனுஷனுடைய பாவ அந் தஸ்துக்கு உரியதல்ல வென்று பரிஷ்காரமாய் விளங்குகின்றது. ஆகையால கூடியமட்டுங் கௌசஞ் சௌசமாய் மாம்ஸ உணவை நிக்கிரகஞ் செய்வது சர்வோத்தமமென்று நமக்குத் தோன்றுகின் றது. மாம்சம் புசிப்பது பாபசஹிதமாய்பட்டு மிருக்கிறதே தவிர அது புண்ணிய சகிதமென்று ஒருவரும் சொல்லத்துணியார்கள். கலி யாணஞ் செய்துகொள்வது சாஸ்திரோக்தமா யிருந்தாலும் ஒருவன் தன்னை முழுவதும் தெய்வ ஊழியத்துக்கே ஒப்புவித்துக் கலியாண மில்லாமல் நித்தியபிரமசாரியா யிருப்பானானால் அது புண்ணியந் தானே? ஒருவன் பாவஞ் செய்தாலும் பிற்பாடு மனஸ்தாபப்பட்டுத் தகுந்த பிராயச்சித்தஞ் செய்துகொள்வானானால் அவனுக்குப் பாவ விமோசன மாகுமென்று வேதத்தில் விதிக்கப்பட்டிருப்பதைக்கொ

ண்டு மனுஷன் பாவஞ்செய்யாமற் காலத்தை நடத்தவுங் கோரித்ததாகச் சொல்லலாமா? பாவஞ்செய்வது பிராயச்சித்தஞ் செய்துகொள்ளுவதைப்பார்க்கிலும் ஒவ்வொருவனுங் கூடியவரையில் பாவஞ்செய்யாதிருக்கப் பிரயாசப்படுவது நன்மையல்லவோ? அப்படியே மாம்ஸம் புசிப்பது வேதோக்தமாயிருந்தாலும் அது ஜீவவதைக்கு ஹேதுவாயும் இரக்கம், ஜீவகாருண்ணியமுதலிய புண்ணியங்களுக்கு விரோதமாயும் இருப்பதால் அப்படிப்பட்ட ஜீவவதை செய்வதைப்பார்க்கிலும் செய்யாமலே இருப்பது அதிக உத்தமமல்லவோ? ஆடு-கோழி முதலியவைகளைப் பிடித்துக்கொல்லும்பொழுது அவைகள் படுகிறபாடு துடிக்கிற துடிப்பும் இடுகிற கூக்குரலும் படுகிற பரிதாபத்தையும் இவ்வளவென்று சொல்லக்கூடுமா? ஒரு பிராணிக்கு இவ்வளவு துன்பஞ்செய்து மாம்ஸம் புசிப்பதைப் பார்க்கிலும் மாம்ஸம் புசியாமல் விட்டுவிடுவது சர்வோத்தமமென்பதை யார்தான் ஒப்புக்கொள்ளார்கள்? உலகத்தில் மாம்ஸத்தைப்போல் அசியும் அருவருப்பும் உள்ள பதார்த்தம் வேறொன்றுமில்லையே. மாம்ஸத்தை மனுஷியன் பார்க்கத் சகிக்கமாட்டானென்பதைக் கடவுள் கண்ணியே அதைத்தோலினுல் மூடி மறைத்துவைத்தார். மூக்கைக் கையால் மூடிக்கொள்ளாமல் இருப்போமானுல் மாம்ஸத்தினுடைய துர்நாற்றம் வீசித் தலைகொண்டையிலேறி மூர்ச்சையாய் விழுந்துவிடுவோம். அப்படிப்பட்ட பக்ஷணஞ் செய்வதுபோல் பல வியாதிகளைச் சேர்க்கவுஞ் செய்கிறது. மாம்ஸத்தின் துர்நாற்றம் நீங்காமல், சாப்பிட்டவர்களுடைய வாய் நாறிக் கைநாறி, உடம்பெல்லாநாறி, மலமெல்லாம் நாறுகின்றதே! ஐயையோ! இப்படிப்பட்ட அசஹியமான பதார்த்தங்களைச் சாப்பிடவும் தகுமோ? ஆஹாரத்துக்கும் தேகத்துக்கும் விசேஷ பந்தமிருப்பதால் ஆஹாரத்தை அபேக்ஷிக்கிறவர்கள் அசுத்தங்களுக்கெல்லாம் ஆலயமான மாம்ஸ உணவை நிச்சேஷமாகத் தள்ளிவிடவேண்டும். மாம்ஸத்தைத் தள்ளினால் அதற்குத்தோழனான மதுபானமும் தொலைந்துவிடும். மதுபானந் தொலைந்ததால் அதற்குத்தோழர்களான சகல குற்றங்களுந் தொலைந்துவிடுமென்பது வாஸ்தவமே.

இந்த வசனகாவியத்தில் பெண்கல்வியைப்பற்றின இந்தப் பாகத்தை முடிப்பதற்குமுன் சிறுவர்களுக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்கிற போதகர்களுக்கு ஒரு விஞ்ஞாபனஞ்செய்ய விரும்புகிறோம். என்னவெனில், தெய்வபக்தியையும் பரோபகாரம் முதலிய புண்ணியங்களையும் பிறருக்கு உபதேசஞ் செய்கிறவர்கள் தாங்களே நன்மார்க்கத்தில் நடந்து வழிகாட்டவேண்டும். “உபதேசத்தைப் பார்க்கிலும் நடந்து

வழிகாட்டுவது அதி உத்தமம்" என்று இங்கிலீஷில் ஒரு பழமொழியுமிருக்கின்றது. மார்க்கங்களில் சகலருக்கும் வழிகாட்டித் தான் ஒரு அடியேனும் எடுத்துவையாமலிருக்கிற கைகாட்டி மரம்போலவும், ஜெபஞ்செய்வதற்காக மற்றவர்களைக் கோயிலுக்குவரும்படி கூப்பிட்டுத் தான் ஜெபஞ்செய்யாமலிருக்கிற கோயில்மணிபோலவும், தாங்கள் உபதேசஞ்செய்கிறபடி அநுஷ்டானஞ் செய்யாதவர்கள் ஸகலராலும் இகழப்படுவார்கள். அவர்களுடைய உபதேசத்தையும் ஒருவரும் அங்கீகரியார்கள். "பசியாமலிருக்க மருந்துகொடுக்கிறேன் - பழஞ்சோறிருந்தால் போடுங்கள்." என்று ஒருவன் சொன்னால் அவன் வார்த்தையை யார் நம்புவார்கள்? வைத்தியனே வியாதியஸ்தனாயிருந்தால் அவன் வைத்தியத்தை யார் ஏற்றுக்கொள்வார்கள்? மதுபானஞ் செய்வது தோஷமென்று குடியன் பிரசங்கித்தால் அவனுடைய பிரசங்கத்தை யார் கேட்பார்கள்? அக்கினிதேவனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்ததுபோல் கோபாவேசங்கொண்டிருக்கிற ஒருவன் அந்தச் சமயத்தில் "கோபம் பாபம்" என்று உபந்நியசித்தால் அந்த உபந்நியாசத்துக்கு யார் காதுகொடுப்பார்கள்? ஒரு பெரியவர் பிரசங்காசனத்தில் நின்றுகொண்டு கடவுளை மட்டும் ஸ்துதிக்கவேண்டுமென்றும் நரஸ்துதி செய்யக்கூடாதென்றும் பிரசங்கித்துக்கொண்டிருந்தார். அந்தப் பிரசங்கத்தின் மத்தியில் அவரே ஒரு பிரபுவை ஸ்துதிசெய்யத் தொடங்கி அந்தப் பிரபுவினுடைய குணாதிசயங்களை போஷித்துப் பிடித்து அவரைப் பூலோகத்தில் ராஜாதிராஜர்கள் மத்தியில் ரத்நபீடத்தில் வைக்கலாமா? மகுடாதிபதிகளுக்குச் சிரோபூஷணமாக வைக்கலாமா? தேவலோகத்தில் தேவர்களுக்கு நடுநாயகமாக வைக்கலாமா? அல்லது கடவுளுடைய பதவியில் வைக்கலாமா? என்று இவ்வகையாகத் திருப்பித் திருப்பிப் பலதரம் சொல்லிப் பிரசங்கித்தார். அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த ஒரு சபையார் திடீரென்று தன்னுடைய நாற்காலியை விட்டு எழுந்து, "ஓ பெரியவரே! நீர் சொல்லும் பிரபுவை வைக்க இடமில்லாமல் ஏன் அவஸ்தைப்படுகிறீர்! என்னுடைய நாற்காலியில் வைத்துவிடும். நான் வீட்டுக்குப் போகிறேன்" என்று சொல்லிக்கொண்டு புறப்பட்டுப்போய்விட்டான். மற்றவர்களும் கைகொட்டிப் பரிகாசஞ் செய்துகொண்டு பிரசங்கம் முடிவதற்குமுன் வீட்டுக்குப் போய்விட்டார்கள். இப்படியே வார்த்தை ஒருவிதமாகவும் அநுஷ்டானம் ஒருவிதமாகவும் இருக்கிறவர்களை உலகம் பழிக்குமாதலால், ஆடல், பாடல் கற்பிக்கிறவர்கள் தாங்களே ஆடியும் பாடியும் மற்றவர்களுக்குக் கற்பிப்பதுபோலும், சிறு பிள்ளையினுடைய கையைத் தாய்பிடித்துக்கொண்டு தான் முன்னே நடந்து

பிள்ளைக்கு நடைபழக்குவதுபோலும் தர்மோபதேசஞ் செய்கிறவர்கள் தாங்களே தர்மாத்மாக்களாய்ப் பரிமளிக்கவேண்டும். அப்போது தர்மம் அவர்களுக்குத் துணைசெய்யு மென்பது சத்தியமே. வானத்திலிருக்கிற சூரியன் பிரகாசித்தால் உலகமும் பிரகாசிக்கும். சூரியன் அப்பிரகாசமாயிருந்தால் உலகமும் அப்பிரகாசமாயிருக்கும். அதுபோல் பெரியவர்களும் கல்விமான்களும் எப்படி நடக்கிறார்களோ அப்படியே சிறியவர்களும் அவிவேகிகளும் நடப்பது சகஜம். துர்வழியில் நடக்கிற பெரியோர்கள் தாங்கள் கெட்டுப்போவதுமன்றி மற்றவர்கள் கெட்டுப்போகவும் ஆஸ்பதமா யிருப்பதால் அவர்களுக்கு இரண்டுவிதமான தோஷங்கள் ஸம்பவிக்கின்றன. தெரியாதவர்களுடைய அஞ்ஞான கிருத்தியங்களைப் பார்க்கிலும் தெரிந்தவர்களுடைய துஷ்கிருத்தியங்கள் அதிக தண்டனைக்குப் பாத்திரமாயிருக்கின்றன. எந்தச் சாதியாரா யிருந்தாலும் எந்த அந்தஸ்து உடையவர்களா யிருந்தாலும் நற்குண நற்செய்கைகளை உடையவர்கள்மட்டும் பெரியவர்களே யன்றி நற்குணங்கள் இல்லாமல் தனத்தினாலும், ஜனத்தினாலும், இனத்தினாலும், வயதினாலும், வித்தியாபட்டங்களினாலுமட்டும் ஒருவனைப் பெரியவனென்று சொல்வது எத்தன்மைய தென்றால், ஒருவன் குட்டிச்சுவரின்மேல் ஏறி நின்றுகொண்டு தான் மற்றவர்களுக்குப் பெரியவனென்று சொல்வதுபோலும், சிறுபிள்ளைகள் தகப்பனுடைய தோளின்மேல் ஏறிக்கொண்டு தாங்கள் தகப்பனிலும் பெரியவர்களென்று சொல்வதுபோலும், காலையும் மாலையும் நீண்டனிழல் உள்ளவர்களை உயர்ந்தவர்களென்று சொல்வதுபோலும் இருக்கின்றது. ஆகையால் மேலான பதவி யுடையவர்கள் சுகுணசாலிகளாய் ஜொலிக்கக் கடவர்கள்.

ஸ்திரீகளுக்குக் கல்விபோதிக்க வேண்டியது முக்கியமென்று பல உதாரணங்களைக் கொண்டு நாம் நிரூபணம் செய்தோமாகையால், இனி வேறொரு முக்கியமான விஷயத்தைக் குறித்து அடியிற் பேச ஆரம்பிக்கிறோம். அதைச் சகலரும கிருபைகூர்ந்து சிரத்தையுடன் வாசிப்பார்களென்று நம்புகிறோம.

இந்தத் தேசத்தில் பெண்களை அடிமைகளைப்போலவும், மிருகங்களைப்போலவும் நடப்பிப்பது மிகவும் பரிதவிக்கத்தக்க விஷயமாயிருக்கின்றது. ஜாதியும, செல்வமும எவ்வளவு உயர்வோ அவ்வளவுக்கு ஸ்திரீகளுடைய நிர்ப்பாக்கியம் பெரிதா யிருக்கின்றது. உயர்ந்த குலத்தாராகிய பிராமணர்முதலானவர்கள் ஸ்திரீகளை விலக்குவாங்கு

வதுபோல வாங்கி நிஷ்டூரமாக நடத்துகிறார்கள். நாயே, பேயே, கழுதையே, மாடே என்கிற பேச்சைத்தவிர, வேறே ஒருபேச்சும் ஸ்திரீகளிடத்தில புருஷர்கள் பேசுகிறதில்லை. உதைப் பிரயோகந் தவிர ஹிதப்பிரயோகமில்லை.

சில குடும்பங்களில், மாமியாருடைய உத்தரவில்லாமல் புருஷனுக்கும் பெண்சாதிக்கும் பேட்டியே கிடையாது. அவர்கள் சந்தித்தாலும், கல்லுந் தேங்காயுஞ் சந்திப்பதுபோலும், எலியும் பூனையும் சந்திப்பதுபோலுமே யல்லாமல், குளிர்ந்த தரிசனமில்லை. ஸ்வர்க்கத்துக்குப்போயும் சோற்றுப்பிச்சை யெடுப்பதுபோல அநேகர் கலியாணஞ் செய்தும் நித்தியசந்நியாசிகளா யிருக்கிறார்கள். அத்தி பூத்ததுபோல், தப்பித்தவறிப் புருஷர்கள் ஸ்திரீகளிடத்தில் ஒரு மதுரமான வார்த்தையைப் பேசிவிட்டாலோ, மாமிக்குக் கடுப்பு, மாமனுக்கு மனஸ்தாபம், நாத்தூனுக்கு வயிற்றெரிச்சல், ஊரெல்லாம் ஓமல், மகன் செத்தானாயினுமாகட்டும்: மருமகளை நாசமாக்கினால் போதுமென்று நினைக்கிற நல்ல குணமுள்ள மாமியார்களும் அநேகரிருக்கிறார்கள். புருஷன் பெண்சாதியைக் கிட்டவொட்டாதிருந்தால், மாமியாருக்கு இறந்துபோன தன்புருஷன் மறுபடி பிழைத்து வந்ததுபோல் உற்சாகம் உண்டாகும். "மாமியாருடைத்தால் மண்கலம், மருமகளுடைத்தால் வெண்கலம்" என்பதுபோல, மருமகள்மேலே மாமியார் தோஷஞ் சொல்லாத நேரமில்லை. மாமிக்குக் கொடுமைசெய்கிற மருமக்கள் பாருஞ் சிலருண்டு.

நாய், பசு, மாடு, முதலிய மிருகங்களை எவ்வளவோ தயையாக நடத்துகிறார்கள். அவ்வளவு பக்ஷங்கூட ஸ்திரீகளிடத்தில் காட்டுகிறதில்லை. கஷ்ட நிஷ்டூரமெல்லாம் ஸ்திரீகளுடைய பாகமாகவும், சுகங்களெல்லாம் புருஷர்களுடைய பாகமாகவும் இருக்கின்றன. ஒரு ஸ்திரீக்கு எவ்வளவுதான் வயிறு பசித்தாலும், புருஷன் மாமன் மாமி முதலானவர்களெல்லாரும் சாப்பிட்டு எல்லாவேலைகளும் முடிந்தபிற்பாடு புருஷனுடைய எச்சிலுக்காகப் பெண்சாதி காத்திருக்க வேண்டியதே யல்லாமல், அவள் முந்திச் சாப்பிடக்கூடாதாம். இது எவ்வளவுபெரிய அநீதி! "தாயும் பிள்ளையு மானாலும் வாயும் வயிறும் வேறு" என்பதுபோல ஸ்திரீக்குப் பசித்தபோது அவள் முந்திப் புசித்தால் குற்றமென்ன?

புருஷன்பாதி பெண்சாதிபாதி ஆக இருவருங் கூடி ஒருதேகமென்பது சகலமத சம்மதமாயிருக்கின்றது. சில மதஸ்தர்களுடைய

கலியாணம் இகலோகமட்டும் சம்பந்தமாயிருக்கின்றது. சைவவைஷ்ணவர்களுடைய கலியாணங்கள் இகபர மிரண்டிற்கும் சம்பந்தமாயிருக்கின்றன. ஏனென்றால், புருஷனுக்குப் புத்தென்கிற நரகநிவர்த்தியாவதற்குப் புத்திரன் அவசியமானபடியினாலும், ஸ்திரீயில்லாமல் புத்திர உற்பத்திக்கு மார்க்கமில்லாதபடியினாலும், புருஷர்கள் இகபர சாதகம் அடைவதற்கு ஸ்திரீகள் அவசியமென்று தர்மசாஸ்திரம் முறையிடுகின்றது. அதுமாத்திரம், பெண்சாதியில்லாதவன் “ஔபாசனம்” “வைசுவதேவம்” முதலான நித்திய கர்மங்களைச் செய்யக்கூடாதென்றும், பிரமசாரியும், விதுரனும், புத்திர ஸ்வீகாரமும், யாகாதிகளும் செய்யக்கூடாதென்றும், புருஷனுடைய பாபபுண்ணியங்கள் ஸ்திரீயையும், ஸ்திரீயினுடைய பாபபுண்ணியங்கள் புருஷனையுஞ் சேருமென்றும் இந்து சாஸ்திரங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஒருவருடைய பாபபுண்ணியங்கள் மற்றொருவரைச் சேருமென்கிற விதியை நாம் தலைபோனாலும் அங்கீகரியோம். ஆனாலும், இந்து சாஸ்திரம் பெண்கள் பக்ஷத்தில் இருக்கிறதென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. விரோதமான பிரத்தியக்ஷ பிரமாணங்கள் இல்லாமலிருக்கின்றன.

சாஸ்திரங்களுமல்லாமல் தேசத்தில் நடக்கிற அனுஷ்டானங்களும் பெண்களுக்கு அனுகூலமாகவே யிருக்கின்றன. எப்படியென்றால்? ஒரு பெண்ணை விவாகம் பண்ணிக்கொடுக்கிற காலத்தில் அப்பொழுது ஊருக்கெல்லாம் தாம்பூலம் வழங்கிப் பந்துக்கள் முதலிய சகல ஜனங்களையும் வரவழைத்துப் பந்தல் அலங்கரித்து, பசுந்தோரணங் கட்டி, வாழை கமுகுகள் நாட்டி, மங்கள வாத்தியங்கள் சமுத்திரம்போல் கோஷிக்க, அநேக நக்ஷத்திரங்களைப்போல் தீபஜோதிகள் பிரகாசிக்க, அன்னதானம் வஸ்திரதானம் பூதானம் கோதானம் எல்லாம் வழங்கி, நகரப்பிரதக்ஷிணம் முதலான வாசனைத் திரவியங்கள் பரிமளிக்கப் பெரியவர்கள் ஆசீர்வதிக்கப் பெண்கள் சுபசோபனங்கள் பாட வெகு சம்பிரமத்துடன் கலியாண மகோத்ஸவம் நடக்கின்றதல்லவா? ஒரு ஏழையினுடைய கலியாணமாயிருந்தாலும் எவ்வளவோ விருந்துகளும், சிறப்புகளும் வேடிக்கை விநோதங்களும் நடக்கின்றன. இராசகிரகங்களிற் கூடக் கலியாணத்தைத்தவிர வேறெந்தச் சமயங்களிலும் இவ்வளவு ஆடம்பரங்களும், ஆநந்தமும், குதூகலமும் இல்லையே! மேலும், கலியாணகாலத்தில் ஸ்திரீக்கும், புருஷனுக்கும் யாதொரு பேதமுமில்லாமல் சமானமான உபசார மரியாதைகளும் நடப்பதுமன்றிப் பெண்ணினுடைய காலைப் புருஷன் தூக்கி அம்மிமேல்வைக்கிறதும் வழக்கமாயிருக்கின்றது. காரியா

[illegible] காலைப் பிடித்துப் பிற்பாடு குடுமியைப் பிடிப்பதுபோல கலியாணமுடிந்தபின்பு ஸ்திரீகளுக்கு நடக்கிற மரியாதையெல்லாம் அவமரியாதையே; மானமெல்லாம் அவமானமே; உபசாரமெல்லாம் அபசாரமே. [illegible] ஏறவிட்டு ஏணியை வாங்குவதற்குச் சமானமல்லவா?

கலியாணமில்லாத பிரமசாரியானவன் கச்சம்வைத்து வேஷ்டி கட்டக்கூடாது. தோளில் அங்கவஸ்திரம் போடக்கூடாது. தாம்பூலம் புஷ்பம் [illegible] தரிக்கக்கூடாது. ஒற்றைப்பூணூல் தரித்துக்கொண்டு [illegible] க்கவேண்டும் என்கிற தர்மசாஸ்திரப்படி பிரமசாரிகள் அநுஷ்டித்து வருகிறார்கள். அவன் ஒரு ஸ்திரீயை விவாகஞ்செய்த [illegible] இடப்படிக்கு நல்ல வேஷ்டியும், [illegible] தாம்பூலம் [illegible] களும், மறிக்கிடந்த [illegible] சௌகரியங்களும் உண்டாகின்றன. [illegible] பாக்கியவதி, புஷ்பங்கொடுத்த [illegible] என்று பலவாகப் பிரா[illegible] வாழ்த்துவது வழக்கமா யிருக்கின்றது. [illegible] கண்டபடியிருக்கிறது போலத் தங்க[illegible] கொண்டுவந்த ஸ்திரீகளைப் புருஷர்கள் [illegible]?

[illegible] பெண்பாலா[illegible] இருப்பதுபோலவே [illegible] பாக்கியம், சௌ[illegible] சொல்லுகிறார்கள். [illegible] தாங்குகிற பூமிதேவியும் பெண்ணென்று [illegible] நதிகளிற் [illegible]போமென் [illegible] பெண்களா[illegible]. ஆறுகளிற் குதிப்போமென்றாலோ [illegible], காவேரி, கிருஷ்ணை, கோதாவரி, பெண்ணை முதலிய நதிகளும் பெண்களாயிருக்கின்றன. இவ்விதமாகப் புருஷர்களுடைய வாழ்க்கைகளெல்லாம் பெண்மயமாகக் கிடைத்திருக்க, புருஷர்கள் பெண்களை அவமானப்படுத்துவது கிரமமா?

[illegible] ஆசாரியரும் வித்துவான்களும் ரிஷிகள் முதலானவர்களும், தங்களுடைய பத்தினிகளை எவ்வளவோ கௌரவமாக நடத்தினார்களென்றும், ஸ்திரீகளுடைய வார்த்தைகளை அவர்கள் ஒருக்காலும் தட்டினதில்லையென்றும். இராமாயணம், பாரதம், நைடதமுதலிய

காரியங்களால் தெரியவருகிறதுமன்றி, இந்துக்களுடைய தேவர்கள் தங்களுடைய ஸ்திரீகளைக் கீழேவிட மனமில்லாமல், தங்களுடைய தேகங்களில் வைத்துக்கொண்டதாகவும் புராணுதிகளிற் சொல்லப் படுகின்றது. சிவன் தனது பாரியைப் பாகத்திலும், மற்றொருபெண் ணைத் தலையிலும் வைத்துக்கொண்டதாகவும், விஷ்ணு மார்பிலும், பிர மன்நாவிலும், இந்திரன் தொடையிலும் தங்களுடைய பத்தினிகளை வைத்துக்கொண்டதாகவும் சொல்லுகிறார்கள். 'குதிரை எட்டடி பாய்ந்தால்-குட்டி பதினறடி பாயு' மென்கிற பழமொழிப்படி இந்துக்கள் அவர்களுடைய தேவர்களையும் அரசர்களையும் பார்க்கத் தங்களுடைய ஸ்திரீகள்மேல் அதிகபட்சம்பாராட்டவேண்டியதாயிருக்க, அவர்களை அடிமைபோல் நடத்துவது பெரிய பெண்துரோக மல்லவா?

பிரபலமான கவீசுரர்களும், பக்தர்களும் தங்களை நாயகிகளாக வும், கடவுளை நாயகனுகவும் பாவித்து ஸ்தோத்திரங்கள் செய்கிறது சர்வத்திர சாதாரணமா யிருக்கின்றது. புருஷர்கள் தெய்வத்தை அடைவதற்குக்கூடப் பெண்ஸ்வரூபம காரணமாயிருக்கப் பெண்க ளைப் புருஷர்கள் நிகிர்ஷ்டம் செய்வது தெய்வ சம்மதமாகுமா?

மனுஷாவதாரஞ்செய்த கடவுளை மன்றெடுத்த உதவியாதாவும் பெண்தானே. சின்னுட்குமுன் காலஞ்சென்ற இந்தத் தேசமெல்லாம் ஆண்டிருந்த விக்டோரியா என்கிற மகாராணியவர்களும் ஸ்திரீ தானே. இதுவுமன்றி நம்மைப் பதுமாதம் உதரத்தில் சுமந்துபெற் றெடுத்துப்பாலூட்டித் தாலாட்டி சீராட்டி வளர்த்த தாய்மார்களும் பெண்களல்லவோ? இரவெல்லாங் கண்விழித்து அடிக்கடி பால் கொடுத்து மருந்துகொடுத்து, தாங்களும் மருந்துண்டு பத்தியம் பிடி த்து பிள்ளைகளுடைய மலஜலாதிகளை யெல்லாம் சகித்துத் தங்களு டைய பிராணனெல்லாம் பிள்ளைகள்மேல் வைத்து வாயைக்கட்டி வயிற்றைக்கட்டிப் பிள்ளைகளை வளர்ப்பதற்காகத் தாய்மார்கள் படுங் கஷ்டம் இவ்வளவென்று சொல்லிமுடியுமா?

நாம் கலியாணமாகிறவரையில் தாய், தமக்கை முதலானவர்கள் கைகளில் வளருகிறதுந் தவிர தாய்க்குப்பின் தாரமாதலால் விவாக மானபின்பு பத்தினிகளால் சகல சம்ரக்ஷணையு மடைகிறே மல்லவா? திரவியமும், கீர்த்தியும், சம்பாதிப்பதில் நாம் நம்முடைய எண்ண மெல்லாஞ் செலுத்துகிறோம். தாய் சகோதரி பத்தினி முதலானவர் கள் நம்முடைய சுகத்தையும், பிரியத்தையும் தேடுவதில் அவர்களு டைய நினைவுகளையெல்லாம் வைக்கிறார்கள். நாம் அவர்களுடைய

க்ஷேமத்தைக் கருதுவது மிகவுமரிது. அவர்கள் நம்முடைய க்ஷேமத்தை நினையாதநேரமில்லை. அவர்களுடைய பேச்செல்லாம் நம்முடைய பேச்சே. அவர்களுடைய நினைவெல்லாம் நம்முடைய நினைவே அவர்கள் செய்யுந் தேவதாப் பிரார்த்தனைகளெல்லாம் நமக்காகவே. அன்றியும், நாம் நம்முடைய ஊரையும் வீட்டையும்விட்டுச் சிலநாள் பிரிகிறதாயிருந்தால் எவ்வளவோ மனஸ்தாபப்படுகிறோம். நம்முடைய பத்தினிகள் பிறந்த ஊரையும், வீட்டையும் தாய் தந்தை சகோதரர் முதலான பந்துக்களையும்விட்டு நம்மை நம்பிவருகிறபடியால் அவர்களை மிகவும் பிரீதியாய் நடத்தவேண்டியது நம்முடைய கடமையல்லவா?

பெண்களுக்கு இயற்கையாயுள்ள மாதவிடாய், கற்பம், பிரசவம், பிள்ளைவளர்த்தல், பாகஞ்செய்தல், புருஷன், மாமன், மாமி முதலியோரை உபசரித்தல், விருந்தோம்பல் முதலாகிய கஷ்டங்களையும் துன்பங்களையும் சற்று நினைத்தால், மண்ணும் இரங்கும். மலையும் உருகுமே! அதைப்பற்றியே 'பெண்ணென்றால் பேயு மிரங்கும்' என்று சொல்லுகிறார்கள். மழை, பனி, வெயில், காற்று முதலியவைகளைத் தன்மேல் தாங்கிக்கொண்டு குஞ்சுகளைச் சிறகுக்குள் வைத்துக் காக்கும் பக்ஷிபோல் சகல கஷ்டநஷ்டங்களையும் ஸ்திரீகள் தாங்கிக்கொண்டு, சுகங்களைமட்டும் நமக்குக் கொடுக்கிறார்கள். புருஷர்கள் எவ்வளவுதான்படித்தாலும், ஸ்திரீகளுக்குள்ள அடக்கமும் பொறுமையும் சாந்தமும் உண்மையான விசுவாசமும் புருஷர்களுக்கு உண்டா? இறந்துபோன பெண்சாதியின் பிரேதத்தை வெளியிலே கொண்டுபோவதற்கு முன்னமே, நாம் வேறே பெண் விசாரித்துப் புனர்விவாகத்திற்கு அடிபோடுகிறோம்! புருஷவியோகமான ஸ்திரீகள் வேறு கலியாணமில்லாமல் ஆயுள்நாளெல்லாம் போக்குகிறார்களே. சில பெண்கள் புருஷனோடு உடன்கட்டையேறவும் சம்மதிக்கிறார்கள். சிலபெண்கள் புருஷர்களிறந்துபோன துக்கத்தைச் சகிக்கமாட்டாமல் அதே யேக்கமாயிருந்து சில நாளைக்குள் இறந்து புருஷர்களைப் பின்பற்றுகிறார்கள். மேலே நாம சொல்லியபடி, கல்வியில்லாமையாலும் சுபாவ துர்க்குணத்தினாலும், துஷ்ட ஸ்திரீகளும் உலகத்தி லிருக்கிறார்க ளென்பது வாஸ்தவமே ஆயினும், நல்ல ஸ்திரீகளையும் கெட்ட ஸ்திரீகளையும் எண்ணிப் பார்க்குமிடத்தில், நல்ல ஸ்திரீகளுடைய தொகை அதிகமாயிருக்குமென்று நிச்சயமாகச் சொல்லலாம்.

அந்நிய புருஷர்களுடைய தந்திரங்களால் ஸ்திரீகள் வியபிசாரிகளாகிறார்களென்பதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக "இந்தியன்பினல்கோட்"

யென்கிற ஆக்கினைப் பிரமாணசட்டமானது அந்நியஸ்திரீயுடன் சேரு கிற புருஷனுக்கு மட்டும் தண்டனைசொல்லி, ஸ்திரீகளுக்குத் தண் டனை சொல்லாமலிருக்கிறது. இது நியாயவிரோதமாயிருந்தாலும், சட்ட, சாஸ்திரங்களெல்லாம் ஸ்திரீகளுக்கு அநுகூலமாயிருக்கிற தென்பது ஸ்பஷ்டமாயிருக்கின்றது.

ஸ்திரீகளுக்கு உள்ள [illegible] வங்களைப்போலவே, அவர்களு டைய தேகசௌந்தரியமும் அவர்களுக்கு விசேஷ யோக்கியதையை யுண்டுபண்ணுகின்றது. மிருகங்களுக்குள் பெண்மிருகங்களும் பெண் பக்ஷிகளும் அழகில்லாமலிருக்க [illegible] மிருகங்களையும், ஆண் பக்ஷிக ளையும், அழகாகப் [illegible] பார்க்கிலும் பெண்களை அதிக [illegible] பது கண்ணுள்ளவர்கள் [illegible] கள் [illegible]. [illegible] அச்சமும் [illegible] வங்களை அதிகமாக [illegible] திலும் அதிக [illegible] பாரமாயிருக்கின்றது.

உலகத்தில் [illegible] சர்வலோக்கியம் [illegible] கிறார்கள். ஆயினும் [illegible] செய்கிறார்கள். [illegible] தக்கு [illegible]. [illegible] ஒரு சாக்ஷி அல்லது இரண்டுசாட்சிகள் முன்பாக நடக்கிறது, [illegible] வென்றால், [illegible] சாக்ஷியாகவும் [illegible] மென்று [illegible] மான ஸ்திரீயைப் பிறர் [illegible] நடத்துவது நியாயமா?

ஸ்திரீயும் புருஷனும் [illegible] டன் எப்பொழுதும் ஒத்து வாழ்கிறதென்று கலியாண காலத்தில் பிரமாண பூர்வமாக உடன்படிக்கை செய்துகொள்ளுகிறார்கள். ஒரு சாக்ஷி அல்லது இரண்டுசாக்ஷிகள் முன்பாக நடக்கிற கிரயவிக் கிரய முதலிய நிபந்தனைகள் எவ்வளவோ உர்ஜிதமாயிருக்க, தெய்வம் அறிய குரு அறிய சகலஜனங்களும் அறிய வானம்பூமி அறிய ஸ்திரீ

புருஷர்கள் செய்துகொண்ட கலியாண உடன்படிக்கையை மீறி கிரிப்பாம்புப்போல அவர்கள் அடித்துக்கொள்வதும், புருஷர்கள் பரஸ்திரீகமனம்-தாசிகமனம்-செய்வதும் பாமபாதகமல்லவா? ஒரு புண்ணியவானை ஒரு தாசி விரும்பி அவனைத் தன் வலையில்மாட்டப் பிரயத்தனம் செய்தபொழுது அந்த மகாபுருஷன் அவளை நோக்கி.

"இந்த உடலுள [illegible] யுயிர் [illegible] மணஞ்செயும்
அந்தகன் [illegible] கண்டோ [illegible] னன் யான்; பொதுப்
பைந்தொடி [illegible] உடல் வேறிலை;
[illegible] றிலை; செல்வமே."

[illegible] பொறாதே! என்னுடைய உடல் - பொருள் - [illegible] - உயிர் முதலிய யாவையும் கலியாணகாலத்தில் [illegible] கொடுத்துவிட்டேன். இப்பொழுது [illegible] முறையில்லை; [illegible] முறையில்லை; [illegible] யாசனித்ததாக [illegible] - லது பாடலில் சொல்லப்படுகிறது. [illegible] காம நிக்கிரகம்செய்து [illegible] புருஷசிரேஷ்டர்கள். [illegible]

[illegible] குடித்த பாடா [illegible]. [illegible] முறையில்லை. பொக் [illegible] போலவும், கோழி குப் [illegible] சிலாகிப்பது [illegible] தங்களுக்குக் கௌரவமாக [illegible] இருக்கிறார்கள். இது பெரிய [illegible]?

[illegible] வேணும், அல்லது புருஷன் [illegible] யோனும் இருக்கிற பெண் [illegible] என்ன வென்று அவிஷய [illegible]. [illegible] சகித்தாலும் புருஷனுடைய [illegible] போகத்தைமாத்திரம் ஒருநாளும் சகிக்கமாட்டாள். [illegible] தனக்குச் சகலபாக்கியமும் கண [illegible] அவ்விதமாகவே புருஷனுந் தன்னை நேசிக்கவேண்டு மென்றும் புருஷனுடைய தயைக்குத் தன்னைத்தவிர வேறொருத்தியும் [illegible] இருக்கக்கூடாதென்றும் எண்ணமுள்ளவளாயிருப்பாள். அன்றியும், பரஸ்திரீசம்பந்தத்தால் புருஷனுக்குண்

டாகிற சௌக்கியநஷ்டம் ஆயுசுநஷ்டம் கீர்த்திநஷ்டம் இகபரநஷ்டம் பொருள் நஷ்டம் முதலியவைகளையும் நினைத்து நினைத்து மனம் வருந்துவாள்.

புருஷனுடைய துன்மார்க்கத்தை வெளியிலும் சொல்லாமல், அவனையுங்கோபியாமல், அல்லும் பகலும் ஓயாதவிசனமும் துக்கமும் பொறுமையுங்கொண்டு சரியான ஆகாரம் நித்திரையில்லாமல் மனம் புண்ணாகி மடிவாளென்பது நிச்சயமே. சித்திரக்காரர் சுவரில் எழுதும் சித்திரங்களை வந்து பார்க்கும்படி ஒரு புருஷன் தன்பத்தினியை யழைக்க, அவள் ஆண்சித்திரமாயிருந்தால் நான் பார்க்கமாட்டேன். பெண்சித்திரமாயிருந்தால் நீரும் பார்க்கச்சம்மதிக்கமாட்டேனென்று உத்தரம் சொன்னதாக நீதிநூல் ௧௧-ம் அதிகாரம், புருடபாரியரியல்பு, ௨௭-வது பாடலில் சொல்லப்படுகின்றது.

"ஓவியர்நீள் சுவரெழுது மோவியத்தைக் கண்ணுறுவான்
தேவியையா னழைத்திடவாண் சித்திரமே லுறேன்பாரேன்
பாவையர்த முருவெனினீர் பார்க்கமனம் பொறேனென்றுள
காவிவிழி மங்கையிவள் கற்புயர்பின் வற்புளதால்."

சித்திரத்திற்கூட பெண்ருபத்தைப் புருஷர்கள் பார்க்கக்கூடாதென்கிற தீர்க்க வைராக்கியமுள்ள பதிவிரதாசிரோமணிகள் தம்முடைய புருஷர்கள் அந்நியஸ்திரிகளைக் கூடிச் செய்யும் அக்கிரமங்களை எப்படிச்சகிப்பார்கள்? ஆகையால் தாசிகள்முதலிய ஸ்திரிகளைப் புருஷர்கள் சொப்பனத்திலும் நினைக்காமலிருப்பது சாவோத்தமம்.

புருஷர்கள் வெளிவியாபாரங்களும் பலவேலைகளு முள்ளவர்களாகையால், அவர்களுக்கு யாதொரு விசனம் வந்தாலும் சீக்கிரத்தில் மாறிப்போகும். எப்போதும் மனோவியாபாரமும் இளகின சித்தமும் உள்ள ஸ்திரிகளுக்கு உண்டாகிற வியாகுலம் சாமானியமல்லவே. அவர்களுடைய மனோவியாதி புருஷனுடைய கிருபையென்கிற ஔஷதப் பிரயோகத்தினால் தீருமேயொழிய வேறொன்றினாலுந் தீரமாட்டாது. கர்ப்பம் பிரசவமுதலிய பிராண சங்கடமான துன்பங்களில் வருந்துகிறதற்குரிய ஸ்திரீகளை நாமும் உபத்திரவப்படுத்தாமல் அவர்களுடைய துக்கம் நம்முடைய துக்கமாகவும், அவர்களுடைய சந்தோஷம நம்முடைய சந்தோஷமாகவும் நினைத்து அன்பு பாராட்ட வேண்டியது நம்முடைய கடமையா யிருக்கின்றது.

சொந்த ஸ்திரீகளை வெறுத்துவிட்டு, பரஸ்திரீ நேசஞ்செய்கிற புருஷர்கள் தங்களுடைய புத்திரிகளையும், சகோதரிகளையும், அவர்

களுடைய புருஷர்கள் கைவிட்டு, மேற்சொன்ன துர்வியாபாரத்தில் திரிந்தால், தங்களுக்கு எவ்வளவு மனோவியாகுலம் உண்டாகும்? அதைச் சற்று நினைக்கும்படி பிரார்த்திக்கிறோம்.

இல்லறம், குடும்பம், சமுசாரம் என்று பெருமையாகப் பேசிக் கொள்வதெல்லாம் ஸ்திரீயைப் பற்றியே யொழிய, புருஷனைப்பற்றி யல்லவே! உலகத்தார் கலியாணமில்லாத ஏகாங்கிக்குச் செய்கிற உபசாரத்தைப் பார்க்கிலும் ஒருவன் குடும்பியாயும் சமுசாரியாயுமிருந்து கஷ்டப்பட்டால், அவன் விஷயத்தில் அதிக பச்சாத்தாபமும் இரக்கமும்வைத்து உபகரிக்கிறார்களே. இதுவும் ஸ்திரீகளால் வருகிற நன்மை தானே.

அகராதி, திவாகரம், நிகண்டு முதலிய புஸ்தகங்களில் பெண் சாதிக்குச் சொல்லப்பட்ட பலபெயர்களாலும் அவளுடைய அருமையும் பெருமையும் விளங்குகின்றன. வீட்டுக்கு உடையவளாதலால், இல், இல்லாள், மனையாள், மனைவி, கிருகிணியென்றும், புருஷனுக்குப் பிரியமும் நேசமுமுள்ளவளானதால் காதலி, பிரியை என்றும், சகல பந்துவர்க்கங்களைப் பார்க்கிலும் புருஷனுக்கு அதிக உரிமையுள்ளவளானதால், உரிமை, கிழத்தி யென்றும், குடும்பப் பிரதிஷ்டை செய்பவளானதால், குடும்பினி யென்றும், குடும்ப பாரங்களை யெல்லாம் வகிப்பவளாதலால், பாரியென்றும், வீட்டுக்கு எஜமானியானதால், தலைவி, நாயகி யென்றும், பதிவிரதையானதால், பத்தினி யென்றும், இகபரம் இரண்டிலும் புருஷனுக்குத் துணைசெய்பவளானதால், துணையென்றும் பத்தினிக்குப் பல நாமங்கள் உண்டாயிருக்கின்றன.

அப்படியே புருஷனுக்குப் பெண்சாதிமே லிருக்க வேண்டிய அன்பையும் ஆசையையும் நேசத்தையும் காட்ட வேண்டியதற்காக அன்பன், ஆர்வலன், உரியோன், காதலன், நேசன், பிரிய னென்று புருஷனுக்குப் பலபெயர்கள் உண்டாயிருக்கின்றன. அவலக்ஷணமே யவதரித்ததுபோ லிருக்கிறவர்களுக்கு அழகம்மையென்றும் அதர்மத்துக்கு ஆலயமானவனுக்குத் தர்மராயனென்றும் பெயர்கொடுத்ததுபோல, பிரியமென்கிற பிரசக்தியேயில்லாத ஸ்திரீ புருஷர்களுக்கு மேற்கண்ட பெயர்கள் பொருந்துமா? புருஷபாரியர் என்கிற அபிமான மில்லாதவர்களுக்குப் பிரியன், பிரியையென்கிற பெயரைமாற்றி, அப்பிரியன் அப்பிரியை யென்கிற பெயர்களைக் கொடுப்பது உசிதமா யிருக்கின்றது.

ஜனங்களுடைய நன்மைக்காக இராசா, மந்திரி முதலானவர்களுக்கு அதிகாரங் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதனால் அந்த விஷயங் தவிர

மற்ற விஷயங்களிலெல்லாம் இராசா, மந்திரி முதலான அதிகாரிகளும் மற்றஜனங்களும் ஸமானஸ்தர்கள்தாமே. அப்படியே குடும்ப நன்மைக் காகப் புருஷனுக்கு ஏஜமானபட்டங் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதனால், அந்த விஷயந்தவிர மற்ற விஷயங்களிலெல்லாம் புருஷனும் பெண் சாதியும் சமானஸ்தர்களாயிருக்கிறார்கள். நாடகத்தில் இராசாவைப் போலப் பட்டந் தரித்துக்கொண்டவனுடைய அதிகாரம் வேறெங்கே யாவது செல்லுமா? அவனுடைய பட்டம் [illegible] பட்டந் தானே? தேசநன்மைக்காக இராசாதிகாரம் பெற்றுக்கொண்டவன் தேசநன்மையில் தவிர வேறு காரியங்களில் அவனுடைய அதி காரத்தை எப்படிச் செலுத்தக்கூடும்? அப்படியே குடும்ப நன் மைக்காக நாயகப்பட்டந் தரித்துக்கொண்டவன் குடும்பினிக் குக் கொடுமைசெய்வதில் முற்றும் அதிகாரமில்லாதிருக்கிறான்.

ஸ்திரீகளைப் பிரதியாக அடக்கிவைக்கவேண்டியது புருஷர் களுக்கு எப்படிக் கடமையோ, அப்படியே ஸ்திரீகளுக்கு நல்ல புத்தி கற்பிக்கவேண்டியதும் புருஷர்களுடைய கடமையாயிருக் கிறது. இந்தத் தேசத்தில் அநாதிகாலந்தொட்டு ஸ்திரீகள் கல்வி யானமாய்ப் புருஷர்களுடைய வித்தையில்லாததால் அவர்க ளுக்கு ஹிதோபதேசஞ்செய்து திருத்துவது புருஷர்களுக்குப் பிர யாசமாயிராது. ஆனால், அநேகர், ஸ்திரீகளைத் திருத்தாமல் புரு ஷன் திருத்திக் கன்னியுடைய குற்றங்களைக் கற்பிக்கிறார்கள், சுச்ருஷபுத்தியும் ஞானமுமுள்ள ஸ்திரீகள் விஷயத்தில் புருஷர்கள் கொஞ்சமகிராமம் எடுத்துக்கொண்டால் அவர்களைத் திருத்துவது அதிக சுலபமே.

முக்கியமாகப் புருஷர்கள் தாங்களே சன்மார்க்கத்தில் நடந்து ஸ்திரீகளுக்கும் நல்ல வழிகாட்டவேண்டியது. குருக்கள் ஒரு குற்றஞ் செய் தால், சிஷ்யர்கள் ஒன்பது குற்றஞ்செய்யத் துணிவதுபோல, வீட்டில் மூத்தவர்களும், படித்தவர்களுமான புருஷர்கள் துன்மார்க்கஞ் செய் தால், ஒன்றுந்தெரியாத சிறுபிராயமுள்ள ஸ்திரீகளும் அதன்படியே நடக்க ஆரம்பிப்பார்கள் அல்லவா?

வீட்டுக்குவெளியில் அந்நியர் முன்பாக ஒருவரும் தங்களுடைய துர்க்குணங்களைக் காட்டுகிறதில்லை. வெளியில் தங்களுக்கு மேற்பட்ட வர்களும் சமானமானவர்களும் அநேகமிருப்பதனால், தேகத்தைச் சட்டை, போர்வை முதலானவைகளால் மூடிக்கொண்டு, புறத்தில் சஞ்சரிப்பதுபோலத் தங்களுடைய சுபாவ குணங்களை மறைத்துக் கொண்டு, கோபமின்மை, இன்சொல், முகமலர்ச்சி, அறங்கூறல் முத

பேய் நாய்போலக் கரித்துக்கொண்டு திரிகிறார்கள். வீட்டில் வந்த பிறகோ புருஷர்கள் தேகத்தின் வெளிவேஷத்தைக் கலைத்துப்போடுவதுபோல மனோவேஷத்தையும் கலைத்துத் தங்களுடைய யதார்த்த ஸ்வரூபத்தைத் தமது பெண்சாதியிடத்திலும், பிள்ளைகளிடத்திலும் காட்ட ஆரம்பிக்கிறபடியால், புருஷர்களுடைய துர்க்குணங்கள் பெண்சாதி பிள்ளைகளையுஞ் சேருகின்றனவே. "யதாராஜா ததாப்பிரஜா" அரசன் எப்படியோ அப்படியே குடிகளும் என்பதுபோல, பெரும்பாலும் புருஷன், மாமன், மாமி எப்படியோ அப்படியே பெண்சாதியும் பழகுகிறாள். ஒன்றுமறியாத பாலர்களுக்கும் சகஜபாவமாய், அப்பியாஸமாய் இருக்கின்றது.

பக்ஷி ஆகாரத்தைப் பறந்து திரிந்து தேடிக் கடைசியில் கூடுகளிலாவது, மரம், ஸ்தலங்களிலாவது வந்து சேருவது அமைதல் அடைவதுபோல, புருஷர்கள் வெளியில் பல இடங்கள் போனாலுமெல்லாம் வீடுகளில் பெண்சாதிகளைக் கிட்டியே, அவர்களால் சுகமடைய வேண்டியவர்களாதலால், பெண்சாதிகளை ஆதரிப்பவர்களாகவும், விவேகிகளாகவும், புத்திமான்களாயும் ஆக்கிக்கொள்ள வேண்டியது. புருஷர்களுடைய சொந்த போதனையாகவும் அப்படிச் செய்து வருவாரானால் வீட்டில் தங்களுடைய ஸ்வயம்சித்த அபராதபாகமும் நீங்குமல்லவா.

புருஷர்கள் ஸ்திரீகளுக்கு எப்போதும் கொடுமை செய்வதனால் அந்த ஸ்திரீகளுடைய மனம் வெறுத்துக் கெட்டுப்போவதற்கு இடமுண்டாகிறது. நம்மை நேசிப்பவர்களை நேசிக்கிறதும், விரோதிப்பவர்களை விரோதிக்கிறதும் ஸ்வபாவமாயிருக்கிறது. புருஷர்களுக்கு ஸ்திரீகளிடத்தில் பிரியமில்லாவிட்டால், ஸ்திரீகளுக்கு மட்டும் புருஷர்களிடம் எப்படிப் பிரியமுண்டாகும்? நிராபராதிகளான ஸ்திரீகளை [illegible] துஷ்டையென்றும் வியபிசாரியென்றும் நாயே பேயே யென்றும் புருஷர்கள் தூஷிப்பதனால், "பிராமணா உன் வாக்குப் பலிக்கட்டும்" என்பதுபோல, புருஷர்களுடைய வாக்குப் பலித்து நல்ல ஸ்திரீகளும் துஷ்டைகளாய் விடுகிறார்கள்.

ஸ்திரீகளைப் புருஷர்கள் கைகொண்டு அடிப்பது மகாகொடிய வழக்கமாயிருக்கிறது. அது பசுவை அடிக்கிறதுபோலவும், எலியைப் புலி பிராண்டுவதுபோலவும், தப்பில்லா ஸ்திரீகளைப் புருஷர்கள் கிட்டியடிப்பதனால், புருஷர்களுக்கே அவமானமல்லாமல் மற்றைப்படியல்லவே. சண்டைக்குப்போய்த் திரும்பின சிப்பாய்களில் ஒரு

வன் சத்துருவினுடைய காலைத் தான் வெட்டினதாக விரும்பிக் கொண்டானாம். அதைக் கேட்ட புத்திமானொருவன் சத்துருவினுடைய தலையை வெட்டுவதல்லவோ வீரம்; காலை வெட்டுவதென்ன பெருமையென்று கேட்க, அதற்கு மேற்படி [illegible] என்றான்: சத்துருவின் தலையை வேறொருவன் முன்னமே வெட்டிக்கொண்டு போய்விட்டான். நான் [illegible] என்று சொன்னானாம். பிரேதத்துடனே சண்டைசெய்த [illegible] போலவும், செத்த பாம்பைத் அடித்து [illegible] போலவும், [illegible] வாதமெல்லாம் அபவாதமே.' [illegible] வெல்லாம் அபகீர்த்தியே.

பக்ஷிகள் [illegible] அடித்துக்கொள்ளுகிறது [illegible] செய்கிற [illegible] இல்லை; என்றெண்ணக் கேட்டது [illegible] கள் [illegible] விடத்தில் [illegible] "ஏழையைச் [illegible] களிடத்தில் [illegible] தில் [illegible] களும் அநேகருண்டு. [illegible] வடிவென்று, அவர்கள் [illegible] இருக்கிறது, [illegible]

[illegible] விடத்தில் [illegible] போலவும், செவிடனிடத்தில் [illegible] பர்க்கியத்தைக் காட்டுவது போலவும், [illegible] களினுங் கெட்டபயல் [illegible] என்ன பிரயோசனம்? [illegible] ன்ன காரணத்தினலோ, '[illegible] னென்கிற பானமில்லையல், "[illegible] தையைக் கொள்கிறதென்று [illegible] பெண்கள் நல்ல புத்திசொல்லுகிற [illegible] கேட்டால் பாதகமென்ன? பெண்கள் படித்தால் [illegible] யாவார்களென்பதற்கு [illegible] டைய நீதிநூல்களைப் படித்து [illegible]

[illegible] ஆகையால் இந்த விஷயத்தில் [illegible]சொல்வது அரு [illegible], பெண்களா[illegible] கோதே யென்னும் ஔவை [illegible] உபதேசம்பண்ணி, இந்த விஷயத் தில் [illegible] தவிர, பெண்கள சபையத்தில் [illegible] கேட்கோம.

[illegible] விசுவாசமாகவும் [illegible] முக்கியகாரணமு மிருக்கின் [illegible] ஸ்திரீக [illegible] இந்தத் தேசத்தில் [illegible] வழக்க [illegible] கர்[illegible] [illegible] யவரை [illegible] நடையும் [illegible] சீவனந் [illegible] நுடைய பிர [illegible]

[illegible], கிரகநாயகியா [illegible] [illegible] தன்னிய [illegible] தன்னிய, அவரை அவ [illegible] [illegible] தாழ்த்திக்கொண்ட [illegible]

[illegible] ஆகிய நாமெ [illegible] நாம் ஒருவர் மற்றொரு [illegible] விட்டால் [illegible] நம்முடைய குற்றங்க [illegible] ஸ்திரீகள் தெரிந்தும், தெரி [illegible] புருஷர்கள் பொறுத் [illegible] ஸ்திரீகளுக்குப் புத்திசொல் [illegible] கோபங்கொண்டு கொடுமை செய்யக் கூடாது. கோபம் வருகிறபோது மூக்கை யறுத்துவிட்டு, சந்தோஷம் வந்தபோது அறுபட்ட மூக்கை ஒட்டிக் கொள்ளச் சொன்னால் அது ஒட்டுமா?

கடவுள் அவருடைய அடியார் சபையை நேசிப்பது போலவும், ஒவ்வொருவனும் தன்னைத்தான் நேசிப்பது போலவும், தன்னுடைய

பத்தினியை நேசிக்கவேண்டுமென்றவர், ஒருவனைத் தன்னுடைய பத்தினியிடத்தில் விரோதமாயிருக்கக்கூடாதென்று வேதம் விதிக்கின்றது. தன்னுடைய பத்தினியைப் பிரியமாக நேசிப்பதாகக் கலியாணகாலத்தில் புருஷன் மூர்த்தி வாக்குத்தத்தஞ் செய்கிறபடியால் அந்த வாக்கை நிறைவேற்ற வேண்டியது அவனுடைய முந்தின கடமையாயிருக்கின்றது. ஒருவன் கலியாணஞ் செய்துகொள்ளுகிறது செய்துகொள்ளாமலிருப்பது அவனுடைய இஷ்டமேயொழியக் கலியாணஞ் செய்துகொள்வது அவசியமும் அல்ல. கலியாணஞ் செய்துகொள்ளாமலிருப்பது தோஷமுமல்ல. ஆனால் கலியாணஞ் செய்துகொண்டவன் எல்லா வேதவாக்கியங்களின்படி பெண்சாதியைப் பிரியமாக நேசிக்கப் பாத்தியப்பட்டிருக்கிறான். தன்னைத் தான் நேசிப்பதுபோலத் தன்னுடைய பத்தினியை நேசிக்கிறவன் பத்தினிக்கு அஹிதமான காரியம் எதுவோ அதைக்காட்டுஞ் செய்யான். அவளுக்கு அஹிதமான காரியங்களை ஒருநாளும் செய்யமாட்டான். தான் எப்படி சுகசரீரத்துடனே யிருக்கின்றானோ அப்படியே பெண்சாதியினுடைய காரியங்களிலும் ஜாக்கிரதையுள்ளவனாயிருப்பான். ஒருவன் தன் பெண்சாதியை எவ்வளவு பிரியமாக நேசிக்கிறானோ அவ்வளவு பிரியமாகப் பெண்சாதியும் புருஷனை நேசிப்பாளாகையால் பெண்சாதியை நேசிக்கிற புருஷன் தன்னைத்தானே நேசிக்கிறவனாயிருக்கிறான். இப்படியாக ஒருவரையொருவர் பிரியமாக நேசிக்கிற புருஷனும் பெண்சாதியும் மகா பாக்கியசாலிகளாயிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ஒரு துக்கம் நேரிட்டாலும் அந்தத் துக்கத்தை இருவரும் சமபாகமாகத் தாங்கிக் கொள்வதனால் அந்தத் துக்கத்தினுடைய பாரம் குறைந்துபோகின்றது. அவர்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் உண்டாகிற சந்தோஷத்தை இருவரும் சமமாக அநுபவிப்பதால், அவர்களுடைய சந்தோஷம் இரட்டிப்பாகின்றது. துக்கரூபமாகிய இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் பல ஆபத்துகளும் கவலைகளும் துன்பங்களும் நேரிடுகிறபடியால் அந்த சமயத்தில் நமக்குத் திடஞ்சொல்லித் தேற்றவும் சந்தோஷகாலத்தில் கூடஇருந்து சுகிக்கவும் பெண்சாதியைப்போல நமக்கு மற்ற துணை யார் இருக்கிறார்கள்? ஸ்திரீயும், புருஷனும் ஒருவரையொருவர் எவ்வளவு நேசிக்கிறார்களோ அவ்வளவு பிறராலும் அவர்கள் மதிக்கப்படுவார்கள். அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் நேசியாவிட்டால் அவர்களைப் பிறர் மதியார்கள். அவர்களுடைய பிள்ளைகளும் அவர்களை மதியாமலும் அவர்களுடைய சொற்படி நடவாமலும் தன்னரசு நாடுபோற் கெட்டுப்போவார்களென்பது சந்தேகமா?

ஒருநாளல்ல, இரண்டுநாளல்ல, அநேக வருஷகாலம் ஸ்திரீயும் புருஷனும் கூடிவாழ்ந்து வம்சவிர்த்தியும் குடும்பப் பிரதிஷ்டையும் செய்ய வேண்டியவர்களானதால், அவர்கள் சரித்திரர்களா யிருந்தாலும் அவர்கள் மனப்பொருத்தத்துடன் கலந்து வாழ்வதே பெரியபாக்கியம். அந்தப் பாக்கியமில்லாவிட்டால் மற்றவகைப் பாக்கியமெல்லாம் அபாக்கியமேயாம். ஆகையால், உடலும் உயிரும்போலவும், நகமும் சதையும்போலவும், மலரும் மணமும்போலவும், பூவும் வாசமும்போலவும், கரும்பும் சாறும்போலவும் ஸ்திரீ புருஷர்கள் அந்நியோந்நிய பாவங்கூடி வாழ்க்கையடைவர்கள். அப்படி வாழ்ந்தால் இகபரசுகங்களை அடைவார்களென்பது நியாயமே.

புருஷர்கள் தாங்களே மனு பராசரஸ்மிருதிகளைக் கற்றுக்கொண்டு சர்வப்பிராபல்யம் ஸ்வாதந்திரியங்கள் முதலிய குடும்ப விசிஷ்டங்களையும் தங்களுக்கே சாதகமாக ஏற்படுத்தக் கடமைப்பட் டிருக்கிறார்கள். நாம் மேற்சொன்னபடி இந்தத்தேசத்தில் அநேக ஜாதியார்களுக்குள் விதந்துக்களுக்கு மறுவிவாகஞ் செய்கிற வழக்கமில்லாதபடியால், புருஷர்கள் தாங்கள் அநுபவிக்கிற பொருள் பணம், காமம், குடி, சூது முதலிய துர்விஷயங்களில் விசேஷமாக அழிக்காமல் ஸ்திரீகளுக்கு பொருள்சேர்த்து வைக்கவேண்டியது அவசியமா யிருக்கின்றது. அப்படிச் சேர்த்த தனம் ஸ்திரீ தனமாயிருக்கின்றது. எப்படியென்றால், ஒரு ஸ்திரீக்கு அவளுடைய தாய், தந்தை, புருஷன் முதலியவர்களால் கொடுக்கப்படுகிற தனமே "ஸ்திரீதனம்" அல்லது "சௌதாயிகம்" என்னும் அந்தப்பொருளுக்கு அவளே பூர்ண சுதந்திரமுண்டென்று பிரயோஜனமான ஆபத்துக் காலங்களை நிவர்த்தி செய்யும் பொருட்டு பெண்சாதியினுடைய ஸ்திரீதனத்தைப் புருஷன் உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளுகிற பக்ஷத்தில் பிற்பாடு முதலும் வட்டியுமாகப் பெண்சாதிக்கு அவன் கொடுக்கக் கடவனென்னும் மிதாக்ஷரம், ஸ்மிருதிசந்திரிகை, சரஸ்வதிவிலாசம், வியவகாரமயூகம் முதலிய தர்மசாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றன. ஸ்திரீகளுக்குப் பிற்காலத்தில் உதவும்படிக்குப் பிரத்தியேகமாகப் பொருள்வைக்கவேண்டியது அவசியமென்பதற்கு மேற்கண்ட சாஸ்திரங்களைத் தவிர வேறே சாக்ஷியும் வேண்டுமா? அந்தச் சாஸ்திரவிதியைச் சர்வசாதாரணமாக இந்தத்தேசத்தார் அநுஷ்டானத்துக்குக் கொண்டு வாராமலிருப்பது ஸ்திரீகளுடைய துர்ப்பாக்கியமா யிருக்கின்றது.

யூரோப்பியர்களும் மகம்மதியர்களும் கலியாணகாலத்திலாவது அதற்கு முன்னாவது பின்னாவது ஸ்திரீ தனத்தைப்பற்றித் தப்

பாமல் வியவஸ்தை செய்துகொள்ளுகிறார்கள். ஹிந்துக்களுக்கு பஹு விவாகஞ்செய்கிற சம்பிரதாயமுள்ள யுரோப்பியர்களும் மகமதிய ஜனமதஸ்தர்களுமே ஸ்திரீ தனத்தைப்பற்றி ஏற்பாடு செய்து கொள்ளுவார்களானால் ஸ்திரீகளுக்கு பஹுவிவாகஞ்செய்கிற சம்பிரதாயமில்லாத இந்தத்தேசத்துப் பிராமணர்கள், வேளாளர்கள், முதலிகள், செட்டிகள் முதலாகியவர்கள் ஸ்திரீ தனத்தைப்பற்றி ஏற்பாடு செய்துகொள்ளவேண்டியது எவ்வளவு அத்தியவசியமென்பதை நான் சொல்லவும் வேண்டுமா? வெகுகாலத்துக்குப் பிற்பாடு நடக்கவேண்டிய காரியங்களை யெல்லாம் முன்னமே ரிட்டிக்கொள்ளுகிறார்கள். நிலம், மனை முதலியவைகளை வாங்குகிறவர்கள் பிற்பாடு பச்சாதாபமாவது ஆக்ஷேபம் உண்டாகாதபடி தகுந்த சாஸனங்களையும், பட்டாக்களையும் பெற்றுக்கொள்ளுகிறார்கள். அவர்கள் பணமாய் இருக்கிறவர்களாயிருந்தாலும், சுகிர்த முதலியாரது, கல்லுப் சாகேபிடம், பூமியிலாவது பிறயும் உள்ளவரையில் சொத்துக்களை அடமானம் பிடித்துக்கொண்டும், செய்துகொள்ளுகிறார்கள். அநேக வருஷங்களுக்குப் பிற்பாடு உபயோகமாக வேண்டிய பொருள்களை முன்னமே சேகரஞ்செய்து வைத்துக்கொள்ளுகிறார்கள்.

கலியாணமாகிக் கொஞ்சகாலத்துக்குள்ளாகவே பிறந்த பாபிள்ளை இன்னும் பெண்ணைப்பற்றி விசாரித்து செய்துகொள்ளுகிறார்கள். வியாதியில்லாமல் திடகாத்திரமாயிருக்கிறவர்களும் தங்களுக்குப் பிற்காலம் தங்களுடைய தனதானங்களுக்கு இன்னார் பாத்தியஸ்தர்கள் என்பதையும், தாங்கள் காலஞ்சென்றபின், தங்களும் நடக்கவேண்டிய கிரமங்களையும் விஸ்தாரமாகப் பதிவுசெய்துக் கொள்ளுகிறார்கள். இப்படி இவர்கள் பின்பு நடக்கவேண்டிய விஷயங்களையெல்லாம் முன்னமே அனேகவிதமாய் நிச்சயஞ்செய்துகொள்ளுகிறவர்கள் தங்களுடைய பத்தினிகளைப்பற்றி நினைக்கிறதில்லை. பத்தினி ஜீவனத்தியாயிருக்கும்பொழுது புருஷன் யாதொரு ஏற்பாட்டையும் செய்யாமல் இறந்துபோனால் அவள் என்னசெய்வாள்? எங்கே போவாள்? எப்படி ஜீவிப்பாள்? அனேக குடும்பங்களில் இறந்துபோன தனவான்களுடைய ஆஸ்திகளை அவர்களுடைய தாயாதி முதலானவர்கள் கட்டிக்கொண்டு அந்தத் தனவான்களுடைய பத்தினிகளை அநாதரத்தில் விடுவதை நாம் பார்க்கவில்லையா? கதாசித்து, புத்திரர்களும், சகோதரர்களும் தாயாதிகளும் இல்லாமல் இறந்துபோகிறவனுடைய சொத்துக்குமட்டும் பத்தினி பாத்தியஸ்தியாகிறாள். அப்படியில்லாமல் அபாத்தியஸ்தியாய்ப் போகிறவளுடைய கதி அதோகதிதானே.

பற்ற தாய்க்குச் சோறுபோடாத பிள்ளைகளும் அனேகர் இருக்கி றார்களே. பிள்ளைகளுடைய நிலைமையே இப்படியிருக்கும் பொழுது ஞாயாதிகளுடைய தன்மையைச் சொல்லவும் வேண்டுமா?

[illegible] ஏகபோக க்ஷேமமா [illegible] சகோதரர்களில் ஒருவன் இறந்துபோகிற பக்ஷத்தில் அவனுடைய பாரியையானவள் [illegible] அவர்களுடைய பத்தினிமார்களிடத்தி [illegible] கொண்டு அவர்கள் செய் [illegible] சகிக்கின்றது. அவள் [illegible] டால் [illegible] மேல் ஜீவனுஞ் ச [illegible] அவள் [illegible] யென்றும், நான் விபக் [illegible] கொழுந்தன் [illegible] அவனுடைய ஜீவனஞ்சத் [illegible] அவள் பட்டப் பிரயத்தனஞ் செய் [illegible] அது நிறைவேறாத [illegible] அந்தமே. [illegible] பிறந்து [illegible] விட்டுப்போனால் அங்கு [illegible] நாத்தனாரைக் [illegible] அனேகரிருக்கிறார்கள். "[illegible]" என்பதுபோல் [illegible] பார்க்கிறது மன் [illegible] இப்படியாக அண்ட [illegible] என்ன செய்வாள்? [illegible] தெரிந்தவளாயிருந்தால் கைப்பாடுபட்டாயி [illegible] சேர்ந்த ஸ்திரீ [illegible]? [illegible] நிகவர்கள் பாடுபட [illegible]? [illegible] புல்லெடுக்க அறியுமா? தங்கவளை [illegible] அறியுமா? [illegible] கால் சகதிமிதிக்க அறியுமா? [illegible] வலக்கை கைகைபிடிக்க அறியுமா? இப் [illegible] பிள்ளைகளும் இறந்துவிட்டால் அவர் [illegible] பிராணமுண்டா? விதந்துகளில் அனேகர் [illegible] தரித்திரமே முக்கியகாரணமாயிருப்ப தால் [illegible] பிரயாசப்பட்டுத் தங்களுடைய பத் தினிகளுக்குப் [illegible] பாகப் பொருள் வைக்கவேண்டும். அப் படிச் செய்வது [illegible] முன்னமே விவரித்தபடி சாஸ்திர சம்மதமாயிருக் கின்றது. புருஷன் முன்னே யிறந்தால் பெண்சாதிக்கும், பெண்

சாதி முன்னே பிறந்தால் புருஷனுக்கு அந்தச் சௌகரியம் உப யோகமாகுமே.

இந்தத் தேசத்தில் விதவைகளுடைய ஸ்திதி அதிக [illegible] கியமாயும் இரக்கத்துக்குரியதாயுமிருக்கின்றது. விதவையென்கிற பதமே அமங்கலமாயிருக்கின்றது. [illegible] "விதவா" என்று சொன்னால் [illegible] கோபம் ஜனிக்கிறது. [illegible] "விதவை" என்று சொன்னால் [illegible]. [illegible] புருஷ னோடு [illegible]. [illegible] வெள்ளை [illegible] யும், [illegible] [illegible] மாறுகின்றன. [illegible] மில்லை. "[illegible]" என் பதுபோல் [illegible] உத்தரவாதியாகிறாள். [illegible] க்கூடாது. [illegible] றாள். [illegible] கெல்லாம் [illegible] வெளியே [illegible] ன்று [illegible]. "[illegible] டியே [illegible]" [illegible] மூகிறார்கள். "[illegible]" என் பதுபோல் [illegible] சொல்லுகிறார்கள். [illegible] யும் மிதித்ததுபோல [illegible] சகலரும் [illegible] மாட்டாமல் [illegible] ஆகையால் விதவைகளைச் [illegible] புண் ணிய புருஷர்களாவர்.

ஸ்திரீகள் பட்சத்தில் எழுதத்தொடங்கிய நான் இன்னும் [illegible] டொரு விஷயங்களைப்பற்றி எழுதாமல் விட்டுவிடுவேனானால் [illegible] வசனகாவியம் குறைவுள்ளதாயிருக்குமாகையால் அந்த விஷயங்களை யும் எடுத்துரைக்க அபேட்சிக்கின்றேன்.

பிராமணர்களுக்குள் பெண்வீட்டுக்காரர்கள் புருஷன் வீட்டுக் காரர்களிடத்தில் பெண்ணுக்குக் கிரயம் வாங்கிக்கொண்டு பெண்ணைக்

கொடுப்பது பெரும்பாலும் வழக்கமாயிருக்கின்றது. [illegible] டாயும் அசாஸ்திரியமாயுமிருக்கின்றது. எட்டுவகைக் கலியாணங்களில், பிராம்மம், தெய்வம், ஆரிஷம், ப்ராஜாபாத்தியம் என்கிற நான்குவகைக் கலியாணங்கள்மட்டும் சாஸ்திரப்படி பிராமணர்களுக்குரியவைகளாயும் மற்ற நான்குவகைக் கலியாணங்களும் மற்ற வருணத்தாருக்கு உரியவைகளாயும் இருக்கின்றன. புருஷனிடத்தில் யாதொரு பொருளும் வாங்காமல் அக்கினிசாக்ஷியாக அவனுக்குக் கன்னிகையைக் கொடுப்பதே பிராமணர்களுக்குரிய மேற்படி நான்குவகை விவாகங்களின் தாத்பரியமென்று தர்மசாஸ்திரம் விதிக்கின்றது. பொருள் வாங்கிக்கொண்டு பெண்ணைக்கொடுப்பது ஆசுரவிவாகமாயும், அது சாஸ்திரப்படி வைசியர்களுக்கும் சூத்திரர்களுக்குமட்டும் உரியதாயும் இருக்கின்றது. வைசியர்களும் சூத்திரர்களும் ஆசுரவிவாகம் அக்கிரமமென்று தள்ளிப் பிராமவிவாகம் செய்கிறார்கள். அப்படியிருக்கப் பிராமணர்கள் தங்களுக்குச் சம்பந்தமில்லாத ஆசுரவிவாகத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டிருப்பதும் இவர்களிடத்தில் கன்னியாசுல்கம் வாங்குவது மகா அக்கிரமமாயும் சாஸ்திரவிரோதமாயுமிருக்கின்றது. பொருள் வாங்கிக்கொண்டு பெண்கொடுக்கிறவர்களும் கலியாணகாலங்களில் கன்னிகாதானத்துக்குரிய மந்திரங்களையும் அனுஷ்டானங்களையும் அநுசரிக்கிறார்கள். இது பிரத்தியக்ஷமான [illegible] செய்கிற துர்வழக்கத்தினால் பல தீங்குகள் விளைகின்றன. பெண்வீட்டுக்காரர்கள் தங்களுக்கு அதிகபணம் வருகிற வழியைப் பார்க்கிறார்களே தவிர பெண்ணினுடைய க்ஷேமத்தை எவ்வளவும் யோசிக்கிறதில்லை. பரிதானம் வாங்குகிற நியாயாதிபதிகள் யுக்தாயுக்தங்களையும், க்ரமாக்ரமங்களையும் பாராமல் உபயகக்ஷிக்காரர்களில் எவன் அதிகப்பொருள் கொடுக்கிறானோ அவன் பக்ஷமாய்த் தீர்மானம் செய்வதுபோலவும், ஒரு சொத்தை ஏலங்கூறுகிறவன் யார் அதிகக் கிரயம் கொடுக்கிறார்களோ அவர்களுக்குக் கிரயம் செய்வதுபோலவும், மாம்சவிக்கிரயம் செய்கிறவர்கள் கொள்ளுகிறவனுடைய யோக்கியதையையாவது வயதையாவது அந்தஸ்தையாவது யோசியாமல் எவன் அதிகத்தொகை கொடுக்கிறானோ அவனுக்கே பெண்ணைக்கொடுக்கிறார்கள். ஒருவன் யௌவன புருஷனையும் குலத்திலும் குணங்களிலும் சிறந்தவனுமிருந்தாலும் அவனைப் பார்க்கிலும் ஒரு விர்த்தாப்பியன் அதிகப் பணம் கொடுக்கிற பட்சத்தில் அவன் அயோக்கியனும் ரோகஸ்தனும் இருந்தாலும் அவனுக்கே பெண்ணைக் கொடுக்கிறார்கள். 4-5-6-வய

துள்ள பெண்ணை அவனுக்குத் தகப்பனும் பாட்டனும், சிலசமயம் முப்பாட்டனும் இருக்கத்தக்க பிராயமுள்ள ஒரு கிழவனுக்குக் கொடுக்கிறார்கள். அதிக வயதுள்ளவர்களும் அயோக்கியர்களுமே அதிகப் பணம்கொடுக்கச் சம்மதிக்கிறபடியால் அவர்களுக்கே சிறு பிராயமுள்ள பெண்கள் கிடைக்கிறார்கள். அக்காரணத்தைப் பற்றியே “அம்மாள் திரளுவதற்குள் ஐயா உருளுவார்” என்கிற உலகவாக்கியம் உண்டாயிருக்கின்றது. பிராமணர்களில் பெண்கள் ருதுவாகிறதற்கு முன் அவர்களுக்கு விவாகம் செய்யவேண்டுமென்றும் விவாகம் செய்வதற்குமுன் ருதுவாகிற ஸ்திரீ ஜாதிப்பிரஷ்டையென்றும் தர்மசாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கச் சிலர் அந்தச்சாஸ்திரத்தைக் கட்டித் தூரத்தில் எறிந்துவிட்டு அதிகவயதுள்ள பெண்களுக்கு அதிகப்பணம் வாங்குவதற்காக, 14-15 வயது வரையில் கலியாணம் இல்லாமல் பெண்களை வைத்துக்கொண்டு அவர்களுடைய வயதையும் குறைத்துச் சொல்லிக்கொண்டு பெண்களை ஏலங்கொண்டிருப்பதுமன்றி, பெண்கள் ருதுவாகாதபடி ஆகாராதிகளைக் குறைத்து அவர்களைச் சகல அசௌக்கியங்களுக்கும் உட்படுத்துகிறார்கள். அவர்கள் தாம் பணத்துக்காகக் காத்திருக்கிறார்கள். ருதுகாலமும் அவர்களுக்காகக் காத்திருக்குமா? காத்திராதாகையால் அனேக சமயங்களில் பெண்கள் கலியாணத்திற்கு முன் ருதுவாய்விடுகிறார்கள். அந்த வெட்கக்கேடு வெளியாகாதபடி பகிஷ்டையான பெண்ணை அப்புறப்படுத்தாமல் வீட்டிலேயே வைத்துக்கொண்டு தங்களுடைய வர்ணாசாரத்தைக் கெடுக்கிறார்கள். அனேகர் சீக்கிரத்தில் பெண்ணைக் கொடுத்துப் பணம் வாங்குவதற்காக அதிபால்யத்தில் பெண்களுக்குக் கலியாணம் செய்கிறார்கள். புருஷன் எப்படிப்பட்டவனென்று பாராமலும், அவனிடத்தில் பெண்கள் க்ஷேமமாயிருக்குமோ அல்லது வருத்தப்படுமோ என்பதை நினையாமலும் தாய்தகப்பன்மார்கள் தங்களுடைய வருமானத்தைமட்டும் பெரிதாயெண்ணிப் பெண்களைப் பலியிடுவது எவ்வளவுபெரிய அநியாயம்.

ஒருவன் ஏழையாயிருந்தாலும் கன்னியாசுல்கம், கலியாணச் செலவு முதலியவைகளுக்காகச் சுமார் ஆயிரம் வரையில் அவனுக்குச் செலவாகிறபடியால், அதனால் அவனுடைய குடி முழுகிப்போகின்றது. அப்படிப்பட்டவனுக்கு வாழ்க்கைப்படுகிற பெண்ணுக்கு என்னசுகம் உண்டு? “அஷ்டதரித்திரம் அத்தாள் வீடு; அதிலும் தரித்திரம் மாமியார் வீடு” என்பதுபோல் புருஷன் சௌக்கியமாயிருந்த காலத்தில் அவனிடத்தில் இராமல் எளிய தாய் தகப்பன்மார்களோடு

கூடக் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்த பெண் அவர்களுக்குத் தன் மூலமாக சௌக்கியம் உண்டாகுங்காலத்தில் அவர்களைவிட்டு நீங்கி இனிமேல் கஷ்டப்படப்போகிற புருஷனுக்கு அவள் வாழ்க்கைப்படுவது எவ்வளவு நிர்ப்பாக்கியம்? புருஷன் பொன்னைக்கொடுத்துப் பெண்டாட்டியைக் கொண்டு திண்டாட்டப்பட்டதை நினைத்து நினைத்து அவளை எப்போதும் சிறுமையாக நடப்பிக்கிறான். அவளுடைய மாமனார் மாமியார் நாத்தனார் முதலானவர்களும் சமயம் வரும்போதெல்லாம் "அடியே உங்களுடைய அப்பனைக் கேட்டவர்களோ" என்று சொல்லிச் சொல்லி அவளை ஏசுகிறார்கள். இப்படியாக ஸ்திரீகளுக்கு உண்டாகிற பல துன்பங்களுக்கும் பணவிக்கிரயமே காரணமாயிருக்கின்றது.

பொருள் கொடுத்துப் பெண் கொள்வதனால் புருஷனுக்குண்டாகிற கஷ்டங்களும் அநேகம். உலகத்தில் பணங்கொடுக்க நிர்வாகமில்லாத ஏழைகள் அநேகராயிருப்பதால் பிள்ளையாருக்குப் பெண் அகப்படாமல் அநேகருக்குப் பெண்கிடைக்காமல் ஆயுசுகால முழுமையும் பிரமசாரிகளாகவே யிருந்துவிடுகிறார்கள். பிற்பாடு ஒருக்கால் அவர்களுக்குப் பொருள் அகப்பட்டாலும் விருத்தாப்பியம் மேலிட்டு ஸம்ஸாரத்துக்கு அசக்தர்களாய்ப் போகிறார்கள். அநேகர் வீட்டை விற்று, நிலத்தை விற்று கைப்பொருளை யெல்லாம கலியாணத்துக்குக் கொடுத்துவிட்டு, அத்த ஏழைகளாய்ப் போகிறார்கள். பல பிள்ளைகளையுடைய ஒருவன் தனிகனாயிருந்தாலும் ஒவ்வொரு பிள்ளைக்கும் தனித்தனியே பணங்கொடுத்துக் கலியாணம் செய்வதில் அவனுடைய ஆஸ்தி முழுவதும் தோற்றுவிடுகிறான். ஒருவனுக்கு நாலு பெண்கள் பிறந்தால் அவன் சீமானாகிறான். ஒருவனுக்கு நாலு ஆண்பிள்ளைகள் பிறந்தால் அவன் தரித்திரனாய்ப் போகிறான். தனவான்களுக்குக் கன்னிகாதானமாயாவது அல்லது சொற்பப்பொருளை வாங்கிக்கொண்டாவது சிலர் பெண்கொடுக்கிறார்கள். ஏழைகளிடத்தில் மட்டும் அதிகப்பணம் கேட்கிறார்கள். வீடு மாடு நிலமுதலிய சொத்துக்களுக்கெல்லாம் கிரயம் நிஷ்கரிஷிக்கப்பட் டிருக்கின்றது. கன்னியாசுல்கத்துக்கோ கணக்கில்லை. ஒவ்வொருவனும் தன்னுடைய இஷ்டப்படி வாய்கொண்டமட்டும் பணம் கேட்கிறான். நாளுக்கு நாள் பெண்களுக்குக் கிரயம் அதிகரித்து வருவதாகச் சகலரும் முறையிடுகிறார்கள். பிரதமதாரம் கொள்ளுகிறவனிடத்தில் வாங்குகிற பணத்தைப் பார்க்கிலும் இரண்டாந்தாரம் கொள்ளுகிறவ னிடத்தில் அதிகப்பணம் வாங்குகிறார்கள். மூன்றாந்தாரக்கார னிடத்தில்

அந்தப் பெண்குழந்தைகளைத் தாய்மார்கள மடியில்வைத்துப் பால் கொடுத்துக்கொண்டு மணவறையில் உட்காருகிறார்கள். மாப்பிள்ளையும் சிறுபிள்ளையானதால் மாங்கிலியத்தை மணவறையிலிருக்கிறகுழந்தைக்குக் கட்டுகிறதென்றும் அதன் தாய்க்குக் கட்டுகிறதென்றும் விவரந்தெரியாமல் சிலசமயங்களில் தாய்கழுத்திலே கட்டிவிடுகின்றது. மாப்பிள்ளை மாமியாருக்குத் தாலிகட்டின அதிசயத்தைப் பார்த்து யாவரும் சிரித்தாலும் அந்தப் பெண்குழந்தைமட்டும் சிரியாமல் அழுதுகொண்டேயிருக்கின்றது. பிள்ளையார் பிடிக்கக் குரங்காய் முடிந்தகதைபோல் கலியாணசப்பிரமத்துக்கு ஆரம்பித்து அழுகைக் குரலாய் முடிவது வேடிக்கை அல்லவா? ஆகையால் அதிபால்லிய விவாஹம் அநுசிதமேயாம்.

இங்கிலீஷ் முதலிய பாஷாந்தர கிரந்தங்கள் புருஷர்களுக்கு ஸ்திரீகள் நடக்கவேண்டிய கிரமங்களையும், அப்படியே ஸ்திரீகளுக்குப் புருஷர்கள் நடக்கவேண்டிய கிரமங்களையும் நிஷ்பக்ஷபாதமாக எடுத்துக் காட்டுகின்றன. திராவிடபாஷாரூபமான கிரந்தங்களோ, புருஷர்களால் செய்யப்பட்டனவாதலால், அக்கிரந்தகர்த்தர்கள் புருஷர்கள் விஷயத்தில் ஸ்திரீகள் அநுசரிக்கவேண்டிய விதிகளை மட்டும் நிர்த்தாக்ஷிணியமாகச் சொல்லி ஸ்திரீகள் விஷயத்தில் புருஷர்கள் அவலம்பிக்கவேண்டிய நெறிகளைச் சொல்லாமல் விட்டுவிட்டார்கள். அந்தக் குறையை நிவர்த்திக்கும்பொருட்டு வசனரூபமான இந்த கிரந்தத்தைச் செய்ததேயொழிய, ஸ்திரீகளிடத்தில் பரிதானம் வாங்கிக்கொண்டு அவர்களுக்கு நாம் வக்கிலாகத் தீக்ஷித்துக்கொண்டு புறப்படவில்லை.

ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்களுடைய புத்திரிகள், சகோதரிகள் முதலானவர்களை அவரவர்களுடைய புருஷர்கள் பிரியமாக நடத்தவேண்டுமென்று விரும்புவார்களே தவிர, துன்பப்பட நடத்தவொருவரும் சம்மதிக்கமாட்டார்கள். அந்த விஷயத்தையே நாம் ஸவிஸ்தாரமாக எழுதியிருப்பதனால் இதற்காக நம்மைக் கோபிக்கிறவர்களுளராயின், அவர்கள் தங்களுடைய தாய்மார்கள், சகோதரிகள், புத்திரிகள் பத்தினிகள் முதலானவர்களைக் கோபிக்கிறவர்களேயன்றி நம்மைக் கோபிக்கிறவர்களல்லரெனத் துணிகிறோம். ஆகையால், இந்த விஷயங்களையெல்லாம் புத்திமான்கள் தீர்க்காலோசனைசெய்து இதிலுள்ள குற்றங்களை நீக்கிக் குணத்தைமாத்திரம் கிரகித்துக் கொள்வாரென்று நம்புகிறோம்.—சுபம்.